CUM DE VEZI PAIUL DIN OCHIUL FRATELUI TĂU,
DAR BÂRNA DIN OCHIUL TĂU NU O IEI ÎN SEAMĂ? *Matei 7; 3*

credinţă
iubire
speranţă

PUNCTE CARDINALE

ANUL IV,
Nr. 11/47
noiembrie
1994

20 pag. - 400 lei

PERIODIC INDEPENDENT DE ORIENTARE NATIONAL-CRESTINA

Circulaţie în afara României: AUSTRIA, GERMANIA, FRANŢA, ELVEŢIA, DANEMARCA, SUEDIA, SPANIA, CANADA, STATELE UNITE, AUSTRALIA

Alternativa opoziţiei

Dora
VRÂNCEANU

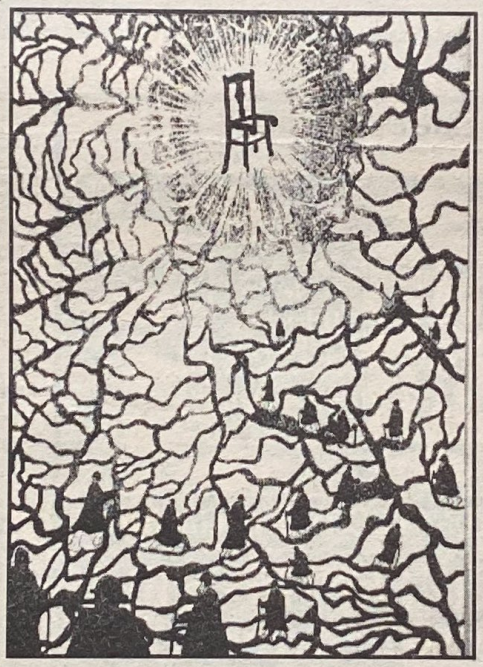

Îndată după decembrie '89, viaţa politică părea a reintra pe făgaşul normal al tradiţiei noastre politice, continuând-o pe cea interbelică. Un drum mult mai anevoios pentru că, de această dată, comuniştii deţineau o cu totul altă pondere şi pentru că propaganda comunistă semănase, la modul didactic, tuturor generaţiilor, ideea pericolului pe care l-ar reprezenta partidele "burgheze". Nu este cazul să reactualizăm aici toată acea violentă propagandă împotriva lor; cert este că unii - de regulă supravieţuitori ai gulagului comunist - şi-au asumat anevoioasa misiune de a reprezenta în faţa unor mase aţâţate de propaganda noii conduceri, *alternativa*. La ora aceea, părea că noii uzurpatori ai puterii nu urmăreau decât să-şi salveze privilegiile de vechi slujbaşi ai partidului comunist, în vreme ce opoziţia "democratică" dorea progresul şi asanarea morală a ţării. Foarte curând s-a văzut însă că politica României nu se face în România şi felul acesta de a pune problemele nu mai corespunde realităţilor. Două sunt cauzele acestui fenomen: mai întâi eforturile de salvare a comunismului, de "inocentizare" a lui, venite îndeosebi dinspre occident, în variantele lui moderate (socialism, social-democraţie) şi, în al doilea rând, o cu totul altă distribuire a centrelor de putere pe plan mondial. Dacă în toiul masacrului din decembrie '89 Iliescu a avut reacţia firească de a-şi chema stăpânii de la Moscova ("Să ştie şi ei cine suntem şi ce vrem"), opoziţia a înţeles ceva mai repede că noii stăpâni, cei care deţin cu adevărat puterea mondială, se află în altă parte, încredinţându-se lor, chiar dacă erau aproximativ aceiaşi care o mai lăsaseră o dată de izbelişte, cu 50 de ani în urmă, dând astfel o substanţială mână de ajutor comunismului "biruitor"! Multă vreme, acesta a fost atuul opoziţiei: *noi vrem să occidentalizăm ţara*, iar Iliescu vrea doar transformări de faţadă, care să-i permită prezervarea puterii. Versaţi în exerciţiul puterii, foştii comunişti au înţeles că-şi pot păstra privilegiile numai slujind noului stăpân. Ei au înţeles că "democraţia în interiorul Frontului", preconizată de Iliescu, este o fundătură, astfel încât după replieri şi despărţiri mai mult sau mai puţin spectaculoase, au adoptat limbajul "democratic" al opoziţiei, văduvind-o astfel de propriul ei conţinut.

Aşa se face că ceea ce începuse prin a fi o înfruntare între opţiuni politice fundamental diferite şi-a pierdut consistenţa, iar puterea şi opoziţia au ajuns într-o penibilă *competiţie într-u slugărnicie*. Care clovn face giumbuşlucuri mai plăcute stăpânului?

Aşa se face că lupta politică între putere şi opoziţie şi-a pierdut temeiul din momentul în care puterea, care a abandonat de mult discursul de lemn comunist, pentru a şi-l însuşi pe cel - din alt lemn - "democratic", a adoptat o serie de legi şi a iniţiat vagi intenţii de reformă economică, pe care însişi opozanţii le-ar fi înfăptuit dacă deţineau puterea (probabil în alt ritm şi cu alte priorităţi). Căci actualii stăpâni ai lumii nu lasă loc unei alte alternative. Cine se încumetă primeşte replica fără echivoc a forţelor militare internaţionale (până şi jandarmiis-au "mondializat"!), exceptând cazurile marilor puteri economice (Japonia, China). Din momentul în care puterea i-a preluat opoziţiei prerogativele, aceasta a încetat să mai reprezinte o alternativă. Trist e că opoziţia, deţinătoare a unui capital moral, a fost lovită în ce avea mai de preţ; şi la modul cel mai puţin... moral. Stăpânii de azi ai lumii nu-şi aleg slugile după criterii morale, ci în funcţie de obedienţa lor; nici măcar culoarea politică nu contează. Nu vi se pare straniu că, dintr-un nomenclaturist lipsit de scrupule, Iliescu a ajuns un partener credibil de discuţie în timp record? Şi nu vi se pare dureroasă echivalenţa dintre un Ceauşescu plimbat în caleşti pe la curţi străine şi un Iliescu primit cu onoruri asemănătoare? Astfel încât, cei care-şi pun nădejdea într-o ameliorare a situaţiei prin venirea opoziţiei la putere, se amăgesc zadarnic.

Aspiraţia finanţei mondiale de a înfăptui unicul stat mondial nu se împiedică de considerente morale: cine vrea

(continuare în pag.2)

Pag. 6
Eliade - doctrinar al gardismului

Pag. 12
A treia poziţie

Pag. 15
Ideologia împotriva istoriei

(urmare din pag.1)

să se bucure de sprijinul ei (şi fără sprijinul ei nu se *mai* poate!), trebuie să-i facă pe plac; de aceea toţi dau năvală să i se supună; ea nu se împiedică de graniţe, de tradiţii, de spiritualităţi individualizate: dimpotrivă, sub tăvălugul nivelator al legii economice, toate acestea sunt menite să dispară! Dacă Iliescu nu ar fi înţeles acest lucru, ar fi fost imediat măturat de pe scena istoriei, pentru că finanţa nu cunoaşte sentimentalisme, indiferent cât de impozanţi sunt cei pe care-i îngenunchează; de aceea, "toate vechile-noi elite se îmbulzesc pentru a se supune noului stăpân. Şi cum ar putea ele face altceva pentru a se menţine la putere, când independenţa economică a ţărilor occidentale e doar o amăgeală,(...) când fluxurile financiare, ştiinţifice şi tehnologice s-au planetarizat prin reţeaua unei interconexiuni generalizate, când cea mai mare putere militară a lumii, Statele Unite ale Americii, se sufocă sub povara datoriei lor?" (Claude Karnoouh)

Premiza de la care pleacă noii stăpâni ai lumii este că există soluţii universal valabile şi că nu avem decât să le aplicăm pentru a instaura bunăstarea generală! Ele sunt exclusiv de natură economică şi politică (economie de piaţă, drepturile omului, pluripartidism...). Desigur că est-europenii, care au mai fost supuşi, de către apuseni, unui alt experiment, în acest veac, sunt foarte sceptici. Întrebarea îndreptăţită care se poate pune, în acest caz, este: cum se face că această miraculoasă soluţie nu este experimentată în ţări ale lumii a treia, unde situaţia este mult mai dezastruoasă decât la noi? Şi încă: în locurile în care a fost făcut acest experiment, rezultatele nu contrazic oare flagrant pretenţiile noilor reformatori? Ce rezultate a dat "modelul american" aplicat unor ţări ale Americii de Sud? Prosperitate? Bunăstare? Doar sânge şi haos. Şi exemplul invers: dacă economia de piaţă şi pluripartidismul este soluţia ieşirii din criză, cum se face că în China comunistă economia de piaţă funcţionează în condiţiile unui drastic autoritarism politic?!

La noi, oamenii puterii ne promit că în curând vom înota în bunăstare, doar puţintică răbdare să mai avem! De democratizat, ne-am democratizat, să înceapă să funcţioneze şi pârâdalnica de economie, şi atunci să vezi trai! Roadele economiei le mai aşteptăm; cele ale "democraţiei" le vedem de pe acum. Le citâm după un apusean care ne vizitează des, ca să nu fim taxaţi de "reacţionari": "pretutindeni, *pop-rock*-ul, *Disneyland*-ul, pornografia, prostituţia şi mizeria se afişează ca semne ale noii revoluţii democratice" (C.Karnoouh).

Peste avantajul prezervării puterii, slugile finanţei îl mai au şi pe acela de a trece drept mari strategi şi pacificatori ai lumii; firesc, după recunoaşterea mondială, în buna tradiţie a predecesorului său, Iliescu a ajuns să aibă merite incalculabile în procesul de pace din Orientul Apropiat. Nici mai mult, nici mai puţin! Vorba cuiva: ai râde, dar nu poţi de plâns! La rândul ei, opoziţia, exilată într-un rol marginal şi figurativ, ne flutură din când în când pe sub nas iluzia că ar deţine soluţia salvatoare. N-o deţine. Cel mai demn lucru pe care-l poate face este să ne interzică accesul la noi iluzii, pe care nu avem pe ce să ni le întemeiem. Europa unită spre care năzuieşte, laolaltă cu puterea, statul planetar (care se va înfăptui cu sau fără voia noastră), nu au în vedere nicăieri în proiectul lor omul cu nevoile sale lăuntrice. Ci un om tipizat, uniformizat, rupt de orice transcendenţă, aşezat, precum un copil imbecil, în mijlocul grămezii sale de obiecte bune doar să-i asigure confortul şi să fie înlocuite cu altele, mai sofisticate şi mai frumos colorate!

Istoria ne-a învăţat că nu există soluţii universal valabile şi că, dacă soluţii există, ele sunt întotdeauna înscrise în structura însăşi a poporului în cauză. Experimentele au dat rareori rezultate benefice, dar au cauzat întotdeauna multă suferinţă şi întârziere a progresului *pe linia acelui neam*. Formulele din afară nu fac decât să-i mutileze sufletul, pentru că un neam e o sinteză nerepetabilă, care se poate altera prin impunerea unor grile care nu-i aparţin. A pretinde că progresul tehnic ar antrena cu el şi transformări la nivel cultural ori de conştiinţă, ar însemna să uzăm de cel mai grosolan materialism marxist. O dominare internaţională a finanţei, după toate regulile dictaturii, care exilează şi interzice pe recalcitranţi, nu poate fi pricină de bunăstare nici ea. Ci doar cauză a noi conflicte şi înfruntări.

O situaţie din care opoziţia nu ne poate salva; după cum nu se poate salva nici pe sine, atâta vreme cât se va complace în penibila cursă a slugărniciei faţă de redutabilul stăpân de la Apus.

Necesitatea unei alternative reale la blocul acesta eterogen, numit putere-opoziţie (sau viceversa!), este mai presus de orice discuţie. Ea va exista atunci când o formaţiune politică va avea suficientă inteligenţă, suficientă putere, dar şi suficienţi sprijinitori, încât să facă *o politică naţională* în adevăratul înţeles al cuvântului.

"Nu te închina până nu ştii cine este sfântul"
(Proverb românesc)

credinţă
iubire
speranţă

LUMEA SATELOR

ANUL I, Nr. 1 Octombrie 1994

4 pag. - 100 lei

PUBLICAŢIE PENTRU CEI CE MUNCESC, DAR ŞI GÂNDESC

ŢARĂ ŞI ŢĂRANI

ŢARA N-A VRUT COMUNISMUL

REZISTENŢA ARMATĂ DIN MUNŢII APUSENI

Mărturie în sprijinul acestui adevăr stă ura clocotită în sufletele a zeci de milioane de români împotriva celor care, cu sprijinul puhoiului comunist revărsat dinspre Răsărit, au pus stăpânire pe carmuirea României. Şi ca o întărire a acestei mărturii sunt sutele de mii de bravi care, înfruntând teroarea comunistă, s-au ridicat fişti în lupta de eliberare a Ţării şi pentru a împiedica înfăptuirea planului de a fi desfiinţaţi ca naţiune. Mulţi dintre aceştia au căzut eroic, luptând cu arma în mână. Alţii au pierit în temniţele şi lagărele de muncă forţată comuniste, unde au fost supuşi unui regim de exterminare.

Rămăşiţele pământeşti ale acestor eroi căzuţi în lupta pentru Cruce pentru dăinuirea Neamului şi pentru viitorul României zac şi astăzi în locuri ştiute numai de cei care i-au asasinat. Şi deşi actuala Putere pretinde a fi "emanată" de o Revoluţie anticomunistă, nu a făcut nimic pentru ca locurile în care au fost înhumate, în taină, trupurile neînsufleţite ale acestor demni fii ai Neamului Românesc să fie cunoscute, pentru ca rămăşiţele lor pământeşti să fie deshumate şi apoi înmormântate creştineşte, în pământ sfinţit, cu o cruce la căpătâi. Aceste cruci ar fi o dovadă de netăgăduit că *România n-a vrut comunismul*. Dar actuala Putere se teme de dovezile care i-ar da de ştiut trecutu necurat.

GRIJA DE SUFLET

ÎNDRUMAR POLITIC

Cu multă osteneală, dar cu mulţumirea de a fi făcut încă un pas pe calea rostirii adevărului, Editura Puncte Cardinale a scos de sub tipar, la sfârşitul lunii Octombrie, primul număr al publicaţiei LUMEA SATELOR.

Noua publicaţie se adresează cu precădere ţărănimii, categoria socială cea mai puternic lovită de toate relele comunismului, pe care şi actuala Putere, potrivnică credinţei în Dumnezeu şi străină de interesele fundamentale ale Neamului Românesc, se străduieşte să o menţină pe mai departe în starea de iobăgie colhoznică la care a coborât-o colectivizarea forţată a agriculturii.

În speranţa că cititorii Punctelor Cardinale vor sprijini atât moral, cât şi material LUMEA SATELOR, ajuntând la răspândirea ei în satele româneşti, pornim la drum cu credinţa că ne-am îndeplinit o datorie.

Puncte Cardinale

În Numărul trecut, în textul intitulat Fosta doamnă Codreanu a trecut la cele veşnice, s-a strecurat, din neatenţie, o greşeală lăturalnică: doamna Sica Popescu nu este, firește, "fiica" ctitorului legionar Tudose Popescu, ci sora acestuia. Cerându-ne scuze cititorilor noştri, îi rugăm să ia act de această îndreptare. Îi cerem scuze, de asemenea, d-nei Sica Popescu, asigurând-o de marea consideraţie ce i-o purtăm.

REDACŢIA

SFINȚII CEREȘTI VOIEVOZI

MIHAIL
(Arhanghelul luptător)

Cu sabia de foc vâlvâitoare
Între pustie și paradis
Apără Logosul de profanare
La toate ușile de sanctuare
Să fie zi și noapte-ntredeschis...
Acolo-s luptele hotărâtoare
Răsăriturile de acolo vin
De la lacrima izbăvitoare
Între dezastru și divin.

Ioan ALEXANDRU

RUGĂ VALAHĂ

Acestui neam pribeag prin visuri moarte
trimite-i, Doamne, verde cătănie
și spadă de Arhanghel ca să-l poarte
din veacul strâmb în dreapta veșnicie!

De n-a durat cu brâncile castele,
dar a știut să strângă, cu temei,
vecia-ntr-o coșarcă de nuiele
și raiul într-o gură de bordei.

Iar de i-au ars și câmpuri și cătune,
el s-a hrănit cu rădăcini de grai
și s-a-nvelit în țol de rugăciune...
Că viii lui duhnesc a putregai?!
Aibi milă, Doamne, că miresme bune
ți-s morții lui, de două mii de ai!

Răzvan CODRESCU

"Mergând împreună, uniți, cu Dumnezeu înainte și cu dreptatea neamului românesc, orice soartă ne-ar fi dăruită, înfrângerea sau moartea, ea va fi binecuvântată și va da roade pentru neamul nostru [...] Ne-am strâns și mai mult în jurul Icoanei. Și cu cât greutățile ne vor asalta și loviturile vor curge mai grele peste noi, cu atât vom sta mai mult sub scutul Sfântului Arhanghel Mihail și la umbra sabiei lui".

(CORNELIU Z.CODREANU)

Te splendor et virtus Patris,
Te vita, Jesu, cordium,
Ab ore qui pendet tuo,
Laudamus inter Angelos.
Tibi mille densa millium
Ducum coronam militat;
Sed explicat victor crucem
Coeleste ab arce fulminat.

MICHAEL SALUTIS SIGNIFER

DVORNICII VEȘNICEI TINEREȚI

Iar îngeresc, în mileniul hain,
Doamne, îndură-te-n veacul ce arde,
gemeni oștenii cu spadă și crin,
Sfinți Voievozi cu cereşti halebarde.

Dă-ne Arhanghelii, biruitorii,
verde tăpșan mistuindu-i de vii,
dacă străfulgeră murmurul florii,
lujerul sabiei de va lovi,

scapără oștile lor îngerești,
garda Potirului, unic smarald;
îndură-te, Doamne, Arhanghelii ard,
dvornicii Porților Împărătești.

Cristiana HÂNCU

GAVRIIL
(Arhanghelul vestitor)

Această făptură înaripată
Mireasma crinului de-apoi
Ce se lasă-n cosmos scuturată
Pe cât divinul crește-n noi.
Taina se mai tăinuie o dată
Pe cât un înger e mijlocitor
În mormânt și-n pântec sigilată
Icoana focului mistuitor

Ioan ALEXANDRU

AI ÎNTREGII CREȘTINĂTĂȚI

REEDUCAREA DE LA AIUD

Demostene ANDRONESCU

XIV. Grupul "recalcitranților"

Am zăbovit mai mult în preajma profesorului George Manu și a prințului Alexandru Ghica pentru că, așa după cum am amintit deja, ei au fost cele mai proeminente figuri ale rezistenței la această criminală acțiune numită eufemistic reeducare, primul plătind cu viața "îndărătnicia" sa de a rămâne până la capăt OM, celălalt asumându-și, demn și fără ostentație, ca pe o datorie a vieții sale, un destin tragic, conștient fiind că, în lupta cu forțele răului, "esențial este spiritul de jertfă". Ei nu au fost însă singurii care au ales acest drum refuzând să se lase ademeniți de "cântecul de sirenă" al vieții. Cotloanele Aiudului erau pline de cei care au rezistat tentației de a privi îndărăt, pentru a nu fi transformați în stane de piatră. Majoritatea acestora făceau parte din categoria "rezistenței eroice", a celor care, imuni la orice fel de tratament administrat pentru a fi îngenunchiați, își înfruntau vehement asupritorii, denunțând acțiunea lor criminală și atrăgându-le atenția că vor răspunde cândva de toate ticăloșiile lor. Unii dintre aceștia refuzau ei înșiși, cu ostentație, să participe la activitățile așa numitelor "Cluburi" sau la orice fel de acțiune care era în legătură cu reeducarea, iar alții erau ținuți departe de aceste activități chiar de către colonelul Crăciun însuși care se temea că prezența lor printre ceilalți deținuți ar fi putut influența negativ "munca" de reeducare. Căci acesta (este vorba de colonelul Crăciun) care cunoștea bine pe fiecare deținut în parte (în lunga perioadă de pregătire a acțiunii de reeducare avusese timp să studieze, cu ajutorul aparatului politic al închisorii, întărit cu cadre special pregătite în acest scop, tăria de caracter și comportamentul fiecăruia) era conștient că o confruntare publică cu unii dintre acești "recalcitranți", pe lângă faptul că i-ar fi știrbit lui autoritatea, ar fi putut transforma acțiunea de reeducare în contrariul ei. Din aceste motive, el nu a riscat niciodată să aducă în amintitele "Cluburi" sau la "spectacolele" pe care periodic le regiza pe unul ca Traian Anderca, de exemplu, care, cu instinctul de conservare atrofiat parcă, nu se sfia să le arunce în față, lui și tuturor celorlalți temniceri, tot ce gândea despre ei și despre regimul criminal pe care îl slujeau. Cu o logică impecabilă și cu un calm desăvârșit, fără să-i pese de consecințe, acesta le demonstra, ori de câte ori avea ocazia, cât de ticăloși sunt și cum vor da ei, cândva, socoteală, în fața instanțelor omenești și în fața lui Dumnezeu, de toate nelegiuirile pe care le săvârșesc. Și ca Traian Anderca erau mulți. Unul dintre aceștia a fost inginerul Gheorghe Brahonschi, de exemplu, care, în toată lunga-i perioadă de detenție, nu a acceptat să facă nici cel mai neînsemnat compromis, trăind și acționând conform unor comandamente morale pe care nu le-a încălcat niciodată. Din aceste motive era în permanent conflict cu administrația închisorii care, bineînțeles, nu i-a rămas niciodată datoare. Un altul a fost veșnic revoltatul Nae Cojocaru, avocat din Constanța, cel pe care, cu ani în urmă, un alt zbir al închisorilor, maiorul Goiciu, îl zidise de viu, pentru a-l "cuminți", într-o nișă din capătul unui culoar al închisorii din Gherla, unde a fost ținut mai bine de jumătate de an. În sfârșit, nu pot încheia această succintă enumerare fără să evoc aici și figura devenită legendă în Aiud, a studentului Valeriu Turtureanu pe care colonelul Crăciun l-a izolat, pentru atitudinea sa demnă și dârză, pe un ger năpraznic, într-o celulă special amenajată în acest scop, cu intenția vădită de a-l extermina. Și dacă totuși a supraviețuit, aceasta s-a datorat numai unui adevărat miracol.

Asupra acestora și a tuturor celor asemeni lor, pe lângă tratamentul inuman de sever ce li se aplica (înfometare, izolare, neacordare de asistență medicală etc.), se acționa, pentru a fi siliți să capituleze, prin alte metode. Una dintre aceste metode consta în trimiterea, în celulele în care "recalcitranții" erau izolați, a câte unui emisar care avea misiunea de a-i convinge să renunțe, cel puțin de formă, la atitudinea lor ostilă față de reeducare și față de regimul care o patrona. De obicei, emisarul respectiv era, fie un prieten apropiat al celui în cauză, fie cineva care avusese cândva un ascendent moral sau de altă natură asupra acestuia. De altfel, metoda nu era nouă. Ea fusese experimentată cu rezultate "excelente" și la Pitești. Numai că acolo celui căruia i se cerea să-și "convingă" prietenul i se punea ciomagul în mână și era obligat să tortureze și fizic. La Aiud tortura era numai sufletească. Sunt numeroase cazurile în care "reeducatorii" au încercat să șubrezească rezistența morală a oamenilor prin această metodă. Și câteodată acest mijloc de lămurire a dat rezultate, însă de cele mai multe ori el a eșuat.

În acest sens este cunoscut cazul avocatului Puiu Atanasiu. Acesta fusese prizonier în Rusia unde se impusese prin înalta sa ținută morală și prin comportamentul său demn, atât în relațiile cu ceilalți camarazi de suferință, cât și în cele cu administrația lagărului. A făcut parte din grupul de ofițeri care au avut curajul să o înfrunte pe Ana Pauker când aceasta a venit în lagăr să recruteze voluntari pentru diviziile Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crișan. La întoarcerea în țară a fost arestat și în închisoare a continuat să aibă aceeași atitudine demnă și lipsită de echivoc ca și în prizonierat, neadmițând să facă nici cel mai neînsemnat compromis. Când s-a pus problema reeducării a denunțat-o ca fiind un atentat la adresa demnității umane, fapt pentru care i s-a aplicat același tratament ca tuturor celor care au adoptat aceeași atitudine. Pentru a-l aduce pe "calea cea bună", colonelul Crăciun i-a trimis în celula în care era izolat pe Puiu Chivulescu, un fost camarad de al său care, în prizonierat fusese, ca și el, un monument de demnitate și de tărie de caracter. A vusese însă nesansa să treacă prin Pitești unde a fost făcut zob, atât din punct de vedere fizic, cât și sufletește. Pentru a înțelege drama acestui om este suficient să reamintesc remarca pe care a făcut-o în legătură cu prăbușirea lui un alt camarad al său de prizonierat: "Am înțeles ce a însemnat Piteștiul - spunea el - când am aflat că Puiu Chivulescu a fost înfrânt. Dacă el, care în lagăr s-a comportat așa cum numai noi știm că s-a comportat, nu a putut să reziste înseamnă că nimeni nu ar fi putut rezista". Întâlnirea dintre cei doi foști tovarăși de luptă și de suferință în lagărul de prizonieri a fost dramatică și înduioșătoare în același timp. Până la urmă, toate strădaniile lui Puiu Chivulescu de a-și convinge prietenul de inutilitatea luptei pe care acesta se încăpățâna să o continue s-au dovedit a fi zadarnice, căci Puiu Atanasiu a rămas ferm și neclintit pe poziție până la sfârșit.

La fel s-a întâmplat și cu poetul Ștefan Vlădoianu. Acesta fusese arestat încă din 1942 și aproape toți cei 22 de ani petrecuți fără întrerupere în închisoare, a fost "găzduit" în Aiud. În ultima perioadă, din cauza tratamentului bestial la care a fost supus și a refuzului de a i se acorda asistență medicală, își pierduse aproape complet vederea. Cu toate acestea, atunci când a început acțiunea de reeducare, el a refuzat categoric să o accepte, împărtășind astfel soarta tuturor celorlalți recalcitranți. Pentru a fi convins să-și schimbe această atitudine intransigentă, în celula în care era izolat de unul singur a fost introdus, la un moment dat, un oarecare Gheorghiu, originar din același oraș cu el (Constanța) cu misiunea de a-l prelucra și de a-l aduce la sentimente mai bune. Acesta s-a străduit să-l convingă că dacă ar accepta reeducarea, ar putea beneficia, printre altele, de un tratament medical adecvat care i-ar putea reda vederea. Ispita era mare, însă demnitatea poetului orb s-a dovedit a fi și mai mare. După numai câteva zile, emisarul colonelului Crăciun s-a reîntors de unde venise fără să-și fi îndeplinit misiunea. Ștefan Vlădoianu a rămas credincios sieși și crezului său pentru care și-a sacrificat tinerețea. Securitatea sau destinul nu l-au iertat însă, căci la puțin timp după eliberare a murit suspect, călcat de o mașină.

(va urma)

APEL CĂTRE TOȚI ROMÂNII AMERICANI ÎMPIEDICAȚI YALTA II

Statele Unite s-au angajat într-o politică ce nu poate fi caracterizată altfel decât "YALTA II", o politică prin care cedează Europa Centrală și cea Răsăriteană, influenței Rusiei. Datorită acestei politici, România și alte națiuni, vor pierde în mod efectiv libertatea și independența câștigate cu sacrificii, căzând în sfera de influență a unui nou Imperiu Rusesc, care va amenința, din nou, pacea și stabilitatea în lume. Motivele de îngrijorare sunt:

- Ziarul Washington Times din 6 septembrie a raportat existența, în Departamentul de Stat, a unui document în care Statele Unite acceptă "o sferă de influență rusească extinsă", deghizată sub titlul de "menținere a păcii".
- La 6 septembrie, Ambasadorul Statelor Unite la ONU, Madeleine Albright, într-un discurs pe care l-a ținut la Moscova, a declarat că Statele Unite recunosc "dreptul" Rusiei de a menține pacea pe teritoriul națiunilor care au făcut parte din Uniunea Sovietică.
- Departamentul de Stat împarte Biroul pentru probleme Europene în două secțiuni, una care se va ocupa de națiunile fostei Uniuni Sovietice și alta care se va ocupa de restul Europei, recreând din nou teritoriul fostei Uniuni Sovietice.
- În luna iulie, în timpul unei convorbiri cu reporteri, Președintele Clinton a declarat că republicile fostei Uniuni Sovietice se pot reuni, dacă popoarele lor vor s-o facă.

Toate aceste elemente sunt de fapt părticele dintr-o imagine mare, care reprezintă restaurarea Imperiului Rusesc și distrugerea independenței României și a altor națiuni. Din aceasta rezultă, fără prea mare dubiu, că Statele Unite au adoptat o politică, care poate fi caracterizată drept YALTA II.

PENTRU A ÎMPIEDICA YALTA II, ADRESAȚI-VĂ OFICIALITĂȚILOR.

Exprimați-vă opoziția față de vânzarea Europei Centrale și a celei Răsăritene, adresându-vă celor doi Senatori și Reprezentantului D-voastră în Congresul American. Dacă nu cunoașteți cine sunt aceștia sau vă este greu să le scrieți, puteți să o faceți prin Western Union HOTLINE.
Telefonați la Western Union, tel.1-800-372-2626 și cereți să vă dea HOTLINE 9559. Dați-le numele D-voastră, adresa și codul poștal. O scrisoare scrisă de Coaliția Europei Centrale și Răsăritene, va fi trimisă celor doi Senatori și Reprezentantului în Congres din Districtul unde locuiți. Western Union va determina cine sunt aceștia, ghidându-se după codul poștal. Taxa pentru aceste trei scrisori este de $8,50. Cereți tuturor membrilor din familia D-voastră, ca și prietenilor și vecinilor, să telefoneze la Western Union și să trimită aceste mesaje.

Poporul Român, ca și celelalte popoare ale națiunilor din Europa Centrală și Răsăriteană, au nevoie de ajutorul D-voastră,

ACUM! OPRIȚI YALTA II ÎNAINTE CA SĂ FIE PREA TÂRZIU!

ÎMPIEDICAȚI YALTA II

C. O. R. A.
Congresul Românilor Americani, Inc.
COALITIA EUROPEI CENTRALE SI RASARITENE

Cuvine-se...

"S-a stins o candelă, a murit un OM..."

Ne-a părăsit încă unul dintre cei ce au fost furtună.

Doctorul Ahile Sari, care toată viața a fost neliniște, și-a regăsit, în sfârșit, liniștea. Întru Domnul. Cuvine-se dar să nu i-o tulburăm lamentându-ne și revedincându-l doar pentru noi, căci a fost al tuturor, ci să ne plecăm cu pioșenie frunțile și să-i aducem prinos doar gândurile noastre bune. Cuvine-se să-i păstrăm neîntinată amintirea și să-l pomenim cu toții în rugăciunile noastre.

Doctorul Ahile Sari s-a născut în anul 1919 la Constanța, oraș în care își va face și studiile elementare și liceale. La absolvirea liceului s-a înscris mai întâi, pentru a-și satisface și stagiul militar, la Școala de Ofițeri de rezervă de artilerie, pe care a absolvit-o, obținând gradul de sublocotenent. S-a înscris apoi la Facultatea de medicină din București și, la izbucnirea războiului, deși mai avea doi frați sub arme și s-ar fi putut prevala de legea care era în vigoare atunci, conform căreia ar fi putut fi scutit de mobilizare, a spus totuși prezent chemării la datorie și a luat parte, ca tânăr ofițer, la campania de eliberare a Basarabiei din 1941. După căderea Odesei a fost demobilizat și s-a întors din nou la studii. Nu pentru mult timp însă, căci în toamna anului 1942 a plecat pentru a doua oară pe front, luând parte la luptele de la Cotul Donului. După dezastrul de la Stalingrad cade prizonier și va cunoaște, împreună cu toți camarazii lui de prizonierat, ororile captivității sovietice. A trecut prin lagărele de la Susdal, Oranki și Mânăstârca și peste tot a fost exemplu de demnitate și camaraderie. S-a împotrivit cu vehemență, ca majoritatea ofițerilor de altfel, emisarilor comuniști (Ana Pauker, Walter Roman, coloneii Cambrea și Maltopol etc.) care cutreierau lagărele ca să recruteze voluntari pentru diviziile Tudor Vladimirescu și Horia, Cloșca și Crișan.

Datorită acestei atitudini demne și fără echivoc nu a fost repatriat decât în mai 1948, după abolirea monarhiei și consolidarea, în țară, a regimului comunist. Întors în patrie, împreună cu un grup de foști camarazi de prizonierat, va adera fără rezerve la o organizație anticomunistă al cărei scop era multiplicarea și răspândirea de manifeste și alte tipărituri prin care se atrăgea atenția, tineretului universitar în special, asupra primejdiei pe care o reprezenta, pentru țară și pentru întreaga omenire, comunismul. Concomitent cu această activitate își termină și studiile universitare, luându-și diploma de doctor în medicină.

În 1950, după doi ani de activitate, organizația cade, nu prin trădare ca alte organizații de acest fel, ci din cauza temerității cu care membrii grupului activau, toți fiind de acord că transmiterea unor astfel de mesaje tineretului era mult mai importantă decât riscul pe care și-l asumau. Este arestat și după o anchetă extrem de dură, este judecat și condamnat la șase ani temniță grea pentru crimă de uneltire împotriva ordinei sociale și pentru delictul de răspândire de publicații interzise. Cunoaște tot calvarul închisorilor comuniste, trecând prin Jilava, Aiud, Gherla și prin lagărele de muncă forțată de la Canal. S-a eliberat în 1956 după expirarea pedepsei, marcat de cei șase ani de suferință însă ***"necumințit"***. Temperamentul său de luptător l-a determinat să se alăture altei organizații subversive și să ia calvarul de la capăt. De data aceasta a fost condamnat la zece ani muncă silnică din care a executat șase. S-a eliberat pe baza decretului de amnistie din 1964, ieșind dintr-o închisoare mai mică și intrând în una mai mare. Căci închisoare era atunci întreaga țară.

După eliberare s-a dedicat muncii pentru care se pregătise, aceea de a alina suferințele oamenilor. A lucrat o vreme ca medic chirurg la Lehliu și Slobozia, apoi la Secția de Oncologie a spitalelor "Filantropia" și "Cantacuzino". După evenimentele din 1989 a spus din nou ***"prezent"*** chemării la datorie și împreună cu alți medici a pus bazele "Cabinetului medical" al AFDPR, filiala București și s-a dedicat alinării suferințelor celor care, ca și el, trecuseră prin iad.

A plecat dintre noi, trecând de celaltă parte, discret, senin și cu conștiința datoriei împlinite.

Odihnească-se în pace!

Puncte Cardinale

UN CRĂCIUN ÎNTR-O ÎNCHISOARE DIN LAGĂRUL DE MUNCĂ "POARTA ALBĂ"

MOTTO:

Când peste tot răsună cântul,
Slăvind în coruri sfânta clipă,
Celula noastră își îmbracă
Tăcerea-i umedă de criptă.

Și muți, în atmosfera rece
Ca de mormânt, apăsătoare,
Cu inimile neînfrânte,
Noi ne-nchinăm în contemplare.

Nici anii grei pe lungi golgote,
Striviți de bestiala ciumă,
N-au smuls din trupuri vlăguite
Credința sfântă și străbună!

Și-n noaptea sfântă pentru neamuri,
Ce-n temnițele noastre grele
Era oprită să pătrundă
De prepeleacuri și zăbrele,

Noi, toți acei ce nu pierit-am
În bezna nopții de veghere,
Îngenuncheați cântam în coruri
Prohodul pentru Înviere !

Era în zilele reci și triste ale lui noiembrie 1952, când nesătui de ploaia de ciomege, lovituri de cizme și izbiri de pumni ce se năpusteau bezmetic pe niște trupuri vlăguite de foame, frig și muncă forțată, exponenții puterii comuniste, pentru vini imaginare, și-au ales un grup pe care l-au ferecat în lanțuri.

Vina? N-au vrut să cadă sub lovituri și să se lase târâți la groapa comună din "Valea Neagră - Peninsula"! N-au vrut să se încline în fața bestialei puteri a conducerii lagărului (odiosul lt.Lazăr Tiberiu și politrucul Chirion, una dintre cele mai fioroase figuri lombroziene, care, între bătăi bestiale, își punea pistolul în mâna vreunui deținut, obligându-l a săvârși opera demențială. Așa a murit Dumitrache, ucis de pistolul lui Chirion, prin mâna iudei Madan).

Prea știam multe! Prea erau vii amintirile asasinatului asupra marelui erou dr.Simionescu, împușcat mișelește, după ce luni de zile fusese torturat în brigada torționarilor studenți, veniți de la Pitești!

Și așa am fost duși ca vitele, într-o mașină deschisă, înțesată pe lături de "caralii" înarmați, iar noi trântiți pe jos, clae peste grămadă, năuciți de zgomotul lanțurilor, ce acompania motorul hodorogit.

Luați pe neașteptate, după ce ni s-a făcut "toaleta de siguranță", bătându-ni-se niturile la lanțurile grele, unora la mâini, altora la picioare, am fost scos și eu din camera de izolare, unde mă aflam în greva foamei de aproape 22 zile. Mi-au bătut niturile și, ca un favor, mi-au pus lanțuri numai la picioare, dar oricum prea grele pentru un deținut care se afla de atâta timp în greva foamei! Eram un pericol prea mare pentru ei. Vina mea căpăta în fața lor valențe de ură, considerându-mă unul dintre cei mai temuți dușmani ai regimului, căci îndrăznisem, ca medic la spitalul - infirmerie al lagărului Peninsula, să ordon refuzul unei mese mizerabile, care ar fi mărit numărul mormintelor fără cruci din Valea Neagră.

Fără a ne cunoaște dinainte țința, nici ceasul ce atârna ca o ghilotină peste capetele trântite pe podeaua mașinii, am fost debarcați în noapte, la închisoarea din colonia de muncă "Lagărul Poarta Albă".

Ce minte își poate imagina, că s-ar putea construi o închisoare în mijlocul unui lagăr-colonie de muncă forțată!? De ce? Pentru cine? Când toți trăiam în perimetrul străjuit de sârmă ghimpată, de prepeleacuri, de câini dresați și de santinele înarmate până-n dinți, pentru ca nici pasărea să nu pătrundă!

O, cât de naivi suntem noi, românii de bună credință! Căci în afară de cavalerii întunericului bolșevic, stipendiarii unei concepții ateiste și criminale, s-au găsit și frați de-ai noștri care au îngroșat rândurile celor animați de o ură ancestrală, criminali și bestii umane care s-au năpustit asupra acestui neam, cu cele mai perfide și incredibile metode, pentru a-l desființa și a șterge din memoria viitorului, trecutul creștin și românesc al acestui popor!

Azvârliți în noapte, pe podeaua rece și umedă a unei celule întunecoase, în care lumina și puținul aer pătrundeau doar prin gaura unei cărămizi sparte din tavan, aveam să stăm, lipsiți de hrană și lumină, săptămâni și săptămâni întregi.

Orbecăiam prin întuneric, ca niște viermi în mălul pestilențial al celulei, și numai zăgănitul fiarelor de la mâini și de la picioare ne deosebea de încrengătura zoologică a "anelizilor" din clasificarea lui Linnet.

Și totuși aceștia "viermi înlănțuiți" purtau în ei credința în valorile spirituale și morale ale strămbunilor lor, găseau momente să comunice cu Cel "Răstignit pe Cruce", așa cum ei erau acum "răstigniți" în lanțuri!

Ce forță ne-a întărit trupurile, ne-a purificat sufletele, ne-a descătușat de lanțurile suferințelor pământești!?

Credința! Această liniște, această trăire cu El și prin El, această forță dătătoare de speranță întru izbânda binelui asupra răului, această încredere oarbă că "Iisus era cu noi în celulă" constituia cea mai bună hrană a sufletului. Atunci când te îndestulezi cu ea, nimic nu ți se mai pare greu!

Și așa, toți cei înlănțuiți în închisoarea lagărului de la "Poarta Albă", prin rugăciunile pe care le rosteam cu evlavie, ca pe un ritual al trăirii în beznă, ignorând suferințele omenești, am învins toate tentativele meschine de a ni se distruge ființa.

În această atmosferă de împăcare și trăire creștină, am intrat în dimineața zilei de 24 decembrie, cu dorința să-l pregătim și noi în celula noastră o iesle, nu din paie, ci din zeghele scorțoase și murdare, și să-L încălzim cu răsuflarea trupurilor din care aburii credinței îndulceau frigul năpraznic al iernii.

Se lăsase întunericul peste lagărul de muncă forțată, loc de exterminare a fraților osândiți și vânduți de frații lor; din cer se cerneau fulgi mari și frumoși de zăpadă. Îi priveam prin mica deschizătură a cărămizii sparte din tavan, și ne desfătam ochii cu petecul de cer pe care despoții ni-l lăsaseră (nu pentru o bucurie a contactului cu exteriorul, ci doar din necesitatea de a avea o minimă sursă de aer curat).

În celulă, întunericul pusese stăpânire ca în atâtea nopți, dar atunci părea că nu-l mai simțim, nu ne mai apăsa, căci strânși unul lângă altul, pentru a ne împrumuta reciproc din căldura trupurilor, ne povesteam pe rând frânturi din crăciunurile copilăriei noastre. Începusem să colindăm ușor, ușor, retrăind brusc bucuria clipelor de altădată, și întreg celularul, părăsit de gardieni și izolat într-un colț de lagăr, împrejmuit cu sârmă ghimpată, constituia acum împărăția unor osândiți transfigurați. Încet, din celelalte celule, alte glasuri prinseră să colinde, iar deodată o voce ne-a invitat la "prasnicul colindelor întemnițate"...

Și așa, pe rând, din fiecare celulă, ne-am colindat ore în șir, spre o bucurie care înmuia frigul și ne astâmpăra foamea.

Au răsunat în noaptea sfântă a Nașterii Domnului, între pereții reci și împietriți de atâta suferință, cele mai frumoase colinde din toate regiunile țării îndurerate; și acolo, atunci, prin glasurile celor înlănțuiți, colinda o întreagă țară! [...]

Se lăsă apoi o liniște caldă; toți parcă consimțiseră să ne retragem pentru câteva clipe în universul trăirii intime, pentru a participa, prin gândurile și dorințele noastre, la "Praznicul cel Sfânt" alături de cei dragi, în căsuțele de unde le fuseseră răpiți de bestia roșie.

Îi simțeam aproape, le vedeam prin întunericul chipurile supte și răvășite de dureri, le sorbeam lacrimile scurse pe obraji în așteptarea noastră, a celor osândiți.

Dar nu numai celularul închisorii răsunase de colindele noastre, ci spre bucuria tuturor, prin rafalele vântului ce se iscase în noaptea sfântă, zbenguind fulgii, pătrundeau prin gaura din tavan și ecourile colindelor din bărăcile cu deținuți din colonia de muncă, făcându-ne fericiți că trăim alături de ei miracolul credinței, ce nu ne putea fi smulsă prin nici o metodă închizitorială. [...]

Începusem, încet, încet, să ne lăsăm pradă unei oboseli plăcute de atâtea plimbări imaginare prin lumea mirifică a copilăriilor noastre din casele părăsite, când un zgomot în noapte ne-a readus la realitate. La început nimic deslușit; parcă o voce îndepărtată, parcă un hârjâit în pereții celulei, parcă un vis al unor minți obosite. Secunde de așteptare și, deodată, prin gaura tavanului au început să cadă în celulă pachete mici și multe! Încremenisem în pozițiile în care am fost surprinși și când ninsoarea de pachete s-a terminat, am auzit vocea binefăcătorului în noapte:

"Sărbători fericite!". Fiți tari! Tot lagărul este alături de suferința voastră! Să le mâncați sănătoși! Poftă bună!

Dumnezeu să fie cu voi cu toți și cu noi!"...

Cu urarea terminată, zgomotul ce scrijelise pereții a amuțit; fusese al scării pe care se urcase binefăcătorul nostru; acum, în liniștea nopții de decembrie, pașii lui se pierdeau, îndepărtându-se de noi.

Iată că bunul Dumnezeu, prin mâna și dragostea adevăraților români, ne trimisese semnul dragostei Lui, iar noi, cei urâți de o cârmuire atee și osândiți la cazne infernale, ne bucurasem din plin de un praznic creștin în noaptea Nașterii Domnului...

După o rugăciune printre lacrimi, ne-am îndestulat cu bunătăți pe care nu le mai gustasem demult și miracolul din noaptea sfântă ne-a sporit speranțele și credința nestrămutată că "Iisus era cu noi în celulă"...

Dr. Ahile SARI

CLAUDIO MUTTI - MIRCEA ELIADE ŞI GARDA DE FIER

ELIADE - Doctrinar al gardismului

Evocând romanul *Noaptea de Sânziene*, unde personajul principal, Ştefan Viziru, este luat adesea de ceilalţi drept faimosul scriitor Ciru Partenie, din pricina asemănării fizice cu acesta, Ioan P.Culianu afirmă că Mircea Eliade a trebuit să îndure aceeaşi soartă ca şi personajul său: cu alte cuvinte, nu doar *Toladot & Co.*, dar însuşi guvernul român * ar fi comis eroarea de a-l confunda pe Eliade cu Nae Ionescu, cel despre care s-ar putea spune, într-adevăr, că a fost *"ein Theoretiker des religiösen Antisemitsmus und ein Befürworter des Faschismus"* (1). În aceeaşi eroare ar fi ajuns să cadă şi unii "neolegionari", după cum scrie Culianu într-o lungă notă, pe care o redăm în continuare: "Ion Mării a scris că Eliade făcuse parte, ca membru activ, dintr-un cuib al Gărzii de Fier (în Nota introductivă la I.I.Moţa, *L'uomo nuovo* [versiunea italiană a cărţii *Cranii de lemn*], Padova, 1978,p.11). Neofasciştii italieni cred că Eliade a stat alături de Codreanu. Adriano Romualdi a scris că Iulius Evola, venind la Bucureşti, l-a văzut pe Codreanu, dar şi pe Mircea Eliade, care făcea parte pe atunci din mediile gardiste (*Iulius Evola - l'uomo e l'opera*, Roma, 1968, p.43). Eu unul nu ştiu dacă Evola îl mai văzuse vreodată pe Eliade în România. Când s-a dus la Bucureşti să-l întâlnească pe Codreanu, e probabil să-l fi întâlnit şi pe Nae Ionescu; astfel că n-ar fi exclus, în acea împrejurare, să-l fi văzut şi pe discipolul acestuia din urmă, Mircea Eliade. Dar nici Nae Ionescu şi nici Eliade n-au făcut propriu-zis parte, în nici o perioadă, din Garda de Fier" (2).

În Nota introductivă la traducerea italiană a *Craniilor de lemn*, Ion Mării, a spus, într-adevăr, că Mircea Eliade "aparţinea unui cuib legionar" (3); afirmaţia a fost făcută în contextul câtorva consideraţii despre doctrina legionară a jertfei, ce ar putea fi explicată, după Ion Mării, "prin lumina a ceea ce Mircea Eliade (...) a numit <<teoria arhaică a regenerării periodice a forţelor sacre>> (*Trattato di storia delle religioni*, Torino, 1972, p.359 [în româneşte: *Tratat de istorie a religiilor*, Editura "Humanitas", Bucureşti, 1992; a se vedea cap.XI: "Timpul sacru şi mitul veşnicului reînceput"])" (4).

În ce priveşte apartenenţa lui Eliade la un cuib legionar, Ion Mării a spus pur şi simplu ceea ce şi noi înşine am auzit de la atâţia vechi membri ai Gărzii de Fier, persoane care, în orice caz, n-ar putea fi calificate drept *"Neolegionare"* (5): anume că eminentul savant *a făcut parte* dintr-un cuib bucureştean denumit "Axa", înfiinţat tocmai pentru a atrage personalităţi cu profil cultural. Dar chiar şi invocarea operei lui Eliade ca punct de referinţă pentru doctrina legionară e perfect plauzibilă, deoarece *a fost chiar Corneliu Codreanu cel care, cu 40 de ani înainte de Ion Mării şi de respectiva Notă introductivă, îl citase pe Eliade ca doctrinar al concepţiei gardiste.*

Fapt este că, la 31 mai 1938, în prima zi a procesului intentat lui Corneliu Z.Codreanu la Tribunalul Militar al Corpului II de Armată **, acuzatul a dat citire diferitelor răspunsuri pe care numeroase personalităţi româneşti le formulaseră, în coloanele publicaţiei legionare "Buna Vestire", la următoarea întrebare: "De ce cred în biruinţa legionară?". Documentele procesului arată că s-a insistat mai ales asupra răspunsului dat de Mircea Eliade şi publicat în "Buna Vestire" în ziua de vineri, 17 decembrie 1937 (6). Eliade scrisese:

"Astăzi lumea întreagă stă sub semnul revoluţiei, dar în timp ce alte popoare trăiesc această revoluţie în numele luptei de clasă şi al primatului economic (comunismul) sau al Statului (fascismul) sau al rasei (hitlerismul), mişcarea legionară s-a născut sub semnul Arhanghelului Mihail, şi va birui prin harul dumnezeesc; de aceea, în timp ce toate revoluţiile contemporane sunt politice, revoluţia legionară este spirituală şi creştină. În timp ce toate revoluţiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, revoluţia legionară are drept ţintă supremă mântuirea neamului (7), împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu, cum a spus Căpitanul. De aceea, sensul Mişcării Legionare se deosebeşte de tot ce s-a făcut până azi în istorie şi biruinţa legionară va aduce după sine nu numai restaurarea virtuţilor neamului nostru, o Românie vrednică, demnă şi puternică, ci va crea un om nou, corespunzător unui tip de viaţă europeană. Omul nou nu s-a născut niciodată dintr-o mişcare politică, ci totdeauna dintr-o revoluţie spirituală, dintr-o vastă prefacere lăuntrică" (8).

Aceste vederi ale lui Eliade, făcute publice chiar în timpul consultărilor electorale ce aveau să ducă la triumful Gărzii de Fier şi la alegerea în Cameră a 66 de deputaţi legionari, printre care şi Eliade însuşi, erau atât de conforme cu doctrina gardistă încât Corneliu Codreanu le-a propus ca pe un rezumat al sensului legionarismului şi al particularităţilor sale în raport cu celelalte mişcări politice ale epocii.

De altfel, în timpul discuţiei pe care a purtat-o în martie 1938 cu Iulius Evola (cu două luni înainte de proces)***, Căpitanul spusese: "În fiecare organism se pot distinge trei aspecte: cel al formei corporale, cel al forţelor vitale şi cel al spiritului. La fel, orice mişcare politică înnoitoare, în ciuda totalitarităţii ei, poate, în funcţie de ereditatea, de tradiţiile şi însuşirile particulare ale neamului din care se trage, să pună în mai mare măsură accent pe unul sau pe altul dintre aceste trei aspecte, fără a le exclude pe celelalte. În Fascism, după mine, se pune mai mare accent pe aspectul <<formei>>, în sensul de putere formatoare, plăsmuitoare a statului şi a civilizaţiei, după modelul glorioasei moşteniri romane. În Naţional-Socialism iese în evidenţă elementul biologic, mitul sângelui şi al rasei, care corespunde elementului <<vital>> al oricărei fiinţe. Garda de Fier ar vrea, în ce-o priveşte, să pornească de la aspectul pur spiritual, religios, şi de acolo să-şi desfăşoare elanul creator" (9).

Întorcându-ne la fragmentul lui Eliade, e evident că Ioan P.Culianu comite o inexactitate atunci când neagă cu hotărâre că maestrul său "n-a publicat niciodată nimic în <<Buna Vestire>>" (10), cu atât mai mult cu cât el citează acest Număr din 17 decembrie 1937, în care se găseşte fragmentul citat de Codreanu în faţa judecătorilor. Şi comite o inexactitate, după cum am văzut, şi atunci când neagă că Eliade ar fi făcut parte dintr-un cuib al Gărzii de Fier.

Cât despre cea de-a doua parte a notei lui Culianu, cea privitoare la întâlnirea lui Iulius Evola cu Codreanu şi cu Eliade, aceasta se întregeşte cu un *post-scriptum* al autorului din 1983, publicat în ediţia germană a eseului său, ca rezultat al verificărilor ulterioare. "Supoziţia mea - scrie Culianu - a fost confirmată de Eliade însuşi, în *Fragments d'un journal, II, 1970-1978*, Paris, 1981, p.193 şi urm. Eliade s-a întâlnit efectiv cu Evola, iar aceasta s-a întâmplat acasă la Nae Ionescu. Evola avusese, în cursul dimineţii, o convorbire cu Codreanu şi rămăsese foarte impresionat de misticismul acestuia. Eliade notează cu fină ironie în jurnalul său reacţiile lui Evola la argumentele interlocutorului respectiv, argumente ce trădau completa lipsă de criterii politice a lui Codreanu. Contactul lui Eliade cu Evola e descris tot cu detaşată ironie. Eliade n-a fost niciodată dispus să ia în serios <<iniţiaţi>> de felul lui Evola şi Guénon, pentru că el, cum însuşi a afirmat-o, a scris pentru un alt gen de public" (11).

Mai 1994, Codreanu pe coridoarele Sorbonei

Aici Culianu intră în contradicţie cu ceea ce el însuşi scrisese în monografia sa din 1978, unde găsea "necesar a-i enumera şi pe Guénon şi Evola" (12) printre autorii care "au contribuit în mod hotărâtor la formarea concepţiei istorico-religioase a lui Eliade" (13). Deşi nu-i acesta cadrul cel mai oportun pentru a arăta până la ce punct Eliade îi luase în serios pe Evola sau Guénon, totuşi e cert că referinţele explicite la aceşti doi autori nu-s prea numeroase în opera sa (14); pentru "concordanţele dintre gândirea lui Eliade şi cea a unor renumiţi maeştri ai Tradiţiei, ca Iulius Evola şi René Guénon (...), nici întâmplătoare, nici marginale" (15), cititorul poate consulta studiile lui Piero Di Vona şi Crescenzo Fiore (16).

În ce priveşte "fina ironie" pe care Eliade, dacă e să-l credem pe Culianu, ar fi utilizat-o în propriul jurnal, atunci când s-a referit la acel Evola fascinat de ne-politicul Căpitan al Gărzii de Fier, noi mărturisim că nu suntem în stare s-o sesizăm în fragmentul indicat de Culianu, pe care-l traducem în continuare:

"[Pe Iulius Evola] îl cunoscusem în 1937, în casa lui Nae Ionescu. În afară de noi trei, mai erau de faţă Octav Onicescu şi prietena din acea vreme a profesorului nostru. Chiar în acea dimineaţă, Evola avusese prilejul să se întreţină cu Codreanu, iar acea întâlnire îl impresionase destul de mult. Evola îl întrebase despre tactica politică pe care el intenţiona s-o aplice şi despre şansele Legiunii la apropiatele alegeri; Codreanu îi vorbise despre efectele încarcerării asupra individului, despre asceza la care duce aceasta, despre virtuţile contemplative ce se pot manifesta în singurătatea, liniştea şi întunecimea temniţei, care sunt tot atâtea mijloace prin care un individ se poate descoperi pe sine însuşi. Evola era încă uimit. Îmi amintesc doar vag de consideraţiile pe care el le-a făcut atunci despre absenţa disciplinei contemplative în lupta politică din Occident" (16 bis).

Pe lângă toate acestea, mai există o mărturie ce prezintă destule garanţii şi din care reiese o cu totul altă atitudine decât aceea a "finei ironii", lăsând să se înţeleagă, chiar dacă nu se spune în mod explicit, şi că Eliade ar fi fost chiar prezent la întâlnirea lui Evola cu Codreanu, întâlnire ce, conform acestei mărturii, ar fi avut loc la Casa Verde, sediul central al Mişcării Legionare.

(continuare în pag.7)

** Nu e limpede la ce "guvern român" se face referinţă: la unul dintre cele menţionate mai înainte (Tătărăscu, Gigurtu, Antonescu) sau la cel comunist din vremea campaniei anti-Eliade?*

*** Procesul respectiv a început nu pe 31 mai, ci în ziua de luni, 23 mai 1938, la ora 10.00.*

**** Întâlnirea dintre Evola şi Codreanu nu a avut loc în primăvara lui 1938 (când, în aprilie-mai, Căpitanul a fost arestat şi judecat). Evola însuşi, evocând în mai multe rânduri această întâlnire, se întâmplă să indice ani diferiţi. Într-un text publicat şi în "Puncte Cardinale" (Anul IV, Nr.7/43, iulie 1994, p.9), în traducerea lui Nello Manzatti (efectuată după "Civiltà", I, Nr.2, septembrie-octombrie 1973), apare chiar "primăvara lui 1936". Nu este exclusă o eventuală greşeală de dactilografiere sau culegere. Vasile Posteucă, evocând şi el episodul (a se vedea mai departe), nu face precizări temporale. Mircea Eliade e însă categoric: 1937 (însemnarea lui Eliade va fi citată în continuare chiar în textul d-lui Mutti). În toate relatările cunoscute se fac de altfel referinţe clare la* alegerile generale *ce aveau să se desfăşoare în acel an (20 decembrie), iar nicidecum la scontatele* alegeri pentru Cameră *din anul următor (ce se sistaseră, odată cu instaurarea dictaturii regale, încă din 12 Februarie 1938, nemaiapucând deci primăvara; Codreanu hotărâse de altfel retragerea legionarilor din propaganda electorală încă din 9 februarie, iar la 21 februarie, prin Circulara 148, Partidul "Totul pentru Ţara" se autodizolvase). Deci, pe aceste temeiuri, pentru întâlnirea Evola-Codreanu nu poate fi vorba nici de 1936 (când n-au avut loc alegeri), nici de 1938, ci de* primăvara lui 1937.

Firește, această mică inadvertență din textul d-lui Mutti nu afectează cu nimic fondul *discuției.*

(urmare din pag.6)

Mărturia la care ne referim îi aparţine lui Vasile Posteucă şi în ea ni se relatează că Evola, venit în România spre a-l cunoaşte pe Codreanu, se văzuse mai înainte cu Eliade. "Nu pot reda pe larg aci - zice V.Posteucă - cele relatate de Mircea Eliade (poate le va scrie el undeva), dar mă voi mărgini să subliniez că după o audienţă de aproape zece sau douăsprezece ore, Evola s-a întors total cucerit de forţa spirituală a Căpitanului, de noblеţea credinţelor şi ideilor ce-l mânau în luptă, menţinându-l pe linia onoarei nepătate şi a celui mai desăvârşit martiriu creştin (...). Nu voi uita niciodată orele de la Paris în care Mircea Eliade, cu bunătatea şi calmul lui atât de caracteristice, cu vocea lui învolburând dangăte de clopot şi triseţi de doină, mi-a relatat acest episod al istoricei întâlniri de la Bucureşti. El mi-a confirmat ceea ce ştiam despre Şeful Legiunii, dar într-o lumină şi în cuvinte care mie până atunci mi se refuzau" (17). Şi autorul conchide: "Eu cred nestrămutat că Mircea Eliade ar putea scrie o carte minunată despre Căpitan" (18).

Tentativa lui Culianu de "a-l reabilita" pe Eliade în ochii unui public democratic şi conformist ni se pare la fel de nereuşită ca şi aceea a altor apologeţi, ca de exemplu Mario Bussagli, ce au încercat să facă din ''considerabila simpatie (a lui Eliade) pentru Garda de Fier'' doar fructul unor "entuziasme juvenile" (19); teză care este însă evident contrazisă chiar de către cel ce a formulat-o, atunci când zice că, în 1939, "Eliade (...) nu era, în mod sigur, ostil Gărzii de Fier" (20). Or în 1939 Eliade avea 32 de ani, aşa că nu prea înţelegem cum ar mai putea fi vorba de "entuziasme juvenile" la un om de o asemenea vârstă! Dar mai este şi o altă contradicţie în teza lui M.Bussagli: dacă în 1939 Mircea Eliade nu era ostil Gărzii de Fier, atunci cum s-ar mai explica pretinsa "disociere a lui Eliade" (21) de Nae Ionescu, maestrul său pe atunci întemniţat, care, cu a sa "adeziune evident neonestă" (sic) la "poziţiile extremiste", cum ar vrea să ne încredinţeze M.Bussagli, "şi-a implicat, în mod absurd, şi discipolul, ce va rămâne astfel întinat" (22)?! La funeraliile lui Nae Ionescu, mort la 15 martie 1940, în împrejurări rămase obscure (23), Eliade a fost cel ce ce a ţinut discursul funebru (24). Dacă discipolul s-ar fi "disociat" într-adevăr de maestru, n-ar fi fost greu să se găsească un alt orator...

NOTE

(1) I.P.Culianu, *Mircea Eliade und die blinde Schildköte*, ed.cit.,p.239.
(2) I.P.Culianu, sursă cit.,p.243 (Nota 95).
(3) I.I.Moţa, *L'uomo nuovo*, ed.cit.p.11.
(4) Idem.
(5) Pe de altă parte, nici Ion Mării nu poate fi definit ca "neolegionar". În septembrie 1938 el era încadrat în organizaţia pentru tineret a Legiunii *(Frăţiile de Cruce)* din Timişoara. A se vedea I.Mării, *Omul din manifest*, în "Carpaţii", 25 august-25 octombrie 1974.
(6) Este vorba de Numărul citat în dosarul de la "*Toladot*".
(7) Aceste cuvinte ("revoluţia legionară are drept ţintă supremă mântuirea neamului") au fost reluate de "*Toladot*" în a doua parte a citatului incriminat, atribuit lui Eliade; un exemplu tipic, după cum se vede, de amestec între adevăr şi minciună [a se revedea discuţia respectivă în cap. "Eliade-antisemit?", a cărui traducere am publicat-o în Numărul anterior al "Punctelor Cardinale"].
(8) *Adevărul în procesul Căpitanului*. Colecţia "Omul Nou", Traian Golea, Miami Beach, U.S.A., 1980 (reimprimare anastatică a ediţiei originale din august 1938), pp.76-77 [A se vedea şi *Din luptele tineretului român: 1919-1939*, Editura Fundaţiei "Buna Vestire", Bucureşti, 1993, p.317].
(9) I.Evola, *Nella tormenta romena: voce d'oltretomba* [În zbuciumul românesc: o voce de dincolo de mormânt], în "*Quadrivio*", 11 decembrie 1938, p.6; apoi în *Codreanu e la Guardia di Ferro*, sub ingrijirea lui C.Sburlati, Roma, 1977, pp.81-82 [A se vedea şi "Puncte Cardinale", Anul IV, Nr.7/43, iulie 1994, p.9: Iulius Evola, *Întâlnirea mea cu Codreanu*, trad.rom.de Nello Manzatti/ Ion Mânzatu, după *Civilta*", I, Nr.2, septembrie-octombrie 1973].
(10) I.P.Culianu, *Mircea Eliade*, ed.cit.p.35.
(11) I.P.Culianu, *Mircea Eliade und die blinde Schildkröte*, ed.cit.,p.243, nota 95 (*Post-scriptum* din 1983).
(12) I.P.Culianu, *Mircea Eliade*, ed.cit.,p.146.
(13) Idem.
(14) Despre Guénon, cf.M.Eliade, *Occultismo, stregoneria e mode culturali* [Ocultism, vrăjitorie şi mode culturale], Firenze, 1982, pp.72-75. Despre Evola, cf.recenziile cărţilor *Il valore dell'occultismo nella cultura contemporanea* [Valoarea ocultismului în cultura contemporană] ("*Bilychnis*", Anul XVI, fasc.XI, noiembrie 1927, vol.XXX, pp.250-269) şi *Rivolta contro il mondo moderno* [Revolta împotriva lumii moderne] (Milano, 1934), recenzii apărute în "Cuvântul", Nr.943, 1 decembrie 1927, pp.1-2 şi, respectiv, în "Vremea", Nr.382, 31 martie 1935, p.6. Nu trebuie trecut sub tăcere nici faptul că Evola, folosind pseudonimul C.d'Altravilla, a tradus pentru Bocca, în 1953, *Le chamanisme et les techniques archaiques de l'extase* [M.Eliade, *Şamanismul şi tehnicile arhaice ale extazului*]. În fine, pot fi consultate şi scrisorile lui Evola către Eliade, în *Mircea Eliade e l'Italia*, ed.cit.,pp.252-257.
(15) C.Fiore, op.cit.,p.14.
(16) P.Di Vona, *Evola e Guénon. Tradizione e Civiltà* [Evola şi Guénon. Tradiţie şi Civilizaţie], Napoli, 1985; C.Fiore, op.cit., [*Storia sacra e storia profana*, Roma, 1986 - cit. într-un capitol nepublicat în "Puncte Cardinale"]. Despre interesul lui Eliade pentru alchimie şi despre influenţa pe care trebuie s-o fi exercitat asupra sa lucrările anterioare ale lui Evola, a se vedea M.Pucciarini, *I.Evola, l'alchimia ed il tradizionalismo*, în *"Vie della Tradizione"*, 67, iulie-septembrie 1987. (16 bis) M.Eliade, *Fragments d'un journal, II. 1970-1978*, Paris, 1981, p.193.
(17) V.Posteucă, *Desgroparea Căpitanului*, Editura Mişcării Legionare, Madrid, 1977, pp.35-36.
(18) Idem.
(19) M.Bussagli, *Mircea Eliade: ricordo e valutazione storica*, în *"Storia contemporanea"*, XVIII, 4, august 1987, p.727.
(20). M.Bussagli, art.cit.,p.723.
(21) Idem, p.721 (nota).
(22) Ibidem. De altfel, articolul lui M.Bussagli cuprinde şi câteva locuri de umor involuntar, ca atunci când afirmă că pedepsitorii ministrului Duca, Nicadorii, erau "*estranei alla Guardia*" [străini de Gardă] (p.722) sau, mai cu seamă, ca atunci când inventează nişte... "sinucideri în masă ale legionarilor" (p.724)!!!
(23) "Din ţară fuseserăm informaţi că moartea profesorului nu fusese naturală, că suferind fiind de inimă, cineva din apropierea lui i-ar fi administrat medicamente neindicate boalei lui, provocându-i decesul. Această persoană, suspectă de a-i fi grăbit sfârşitul, avea legături cu Palatul şi ar fi săvârşit atentatul după sugestiile camarillei, în schimbul unei importante sume de bani" (H.Sima, op.cit.,p.60) [A se vedea, în româneşte, H.Sima, *Sfârşitul unei domnii sângeroase*, ed.cit.,p.53].
(24) "Carpaţii", Anul XXV, Nr.20, octombrie-noiembrie 1979, p.43: "Acel gest merită să fie calificat drept eroic, căci a fost făcut în perioada când încă mai domnea sângerosul (şi, de ce nu, paranoicul) rege Carol II" [neavând la îndemână sursa citată, am retradus pasajul din italiană].

Traducere şi prezentare de Răzvan CODRESCU

ROMANIA

NOTARIATUL DE STAT AL MUNICIPIULUI BUCUREŞTI

ÎNCHEIERE DE RESPINGERE Nr. 109874
Anul 1994 luna septembrie ziua 30

In faţa mea GEGULA GILVIA, notar de stat a-a prezentat:
– Guru Gerban, domiciliat în Bucureşti, str. Iacob Negruzzi, nr.16, sectorul 1, identificat prin bul.id.seria G A nr.737450/1992 elib. de Circa 4 poliţie, care a solicitat autentificarea statutului Asociaţiei "Legiunea Creştină".
Din verificarea actelor prezentate rezultă următoarele:
Scopul asociaţiei prevăzut la art. 3 din proiectul de statut este acela de a se afla şi răspîndi adevărul istoric despre istoria mişcării legionare, ori răspîndirea unui adevăr istoric care ar putea fi dăunător ordinii publice şi bunelor moravuri nu poate duce potrivit art.6 din Legea nr.21/1924, la recunoaşterea acestei asociaţii cu personalitate juridică.
De altfel, în proiectul de statut se face referire scrisă şi la calitatea de membrii fondatori, a unor persoane care au activat în cadrul Legiunii Arhanghelului MIHAIL, ceea ce ar putea pune la îndoială obiectivitatea asupra adevărului istoric a cărei aflare şi răspîndire se urmăreşte.
In aceste condiţii potrivit art. 19 din Regulamentul de aplicare al Decretului 377/1960, privind organizarea şi funcţionarea notariatului de stat, consider că : conţinutul unor dispoziţii din proiectul de statut fiind potrivnic dispoziţiilor legii şi întrucît nu se poate deroga prin convenţii si dispoziţii particulare de la legile care privesc ordinea publică şi bunele moravuri aşa cum se prevede în art. 5 din Codul Civil , motiv pentru care urmează a se refuza autentificarea statutului pronunţîndu-se în cauză încheierea de respingere.
Se dispune respingerea cererii.
Cu drept de plîngere conform art. 7 din Decretul nr. 377/1960, în termen de 10 zile la judecătoria competentă.

NOTAR DE STAT

Documentul reprodus alături este o nouă dovadă de ce înseamnă în lumea românească de azi *Frica de adevăr*. Formularea: "răspândirea unui adevăr istoric care ar putea fi dăunător ordinii publice şi bunelor moravuri" rămâne o capodoperă de imbecilitate (=slăbiciune) oficial-administrativă. Într-o ţară în care ticăloşii îşi fac de cap de la vlădică până la opincă (în frunte cu avortonii vechiului regim), *adevărul istoric* despre Mişcarea Legionară ar primejdui "ordinea publică şi bunele moravuri"!!! Probabil că lucrul este valabil şi cu privire la *adevărul istoric* despre evenimentele sângeroase din decembrie '89, care sunt ţinute sub semnul aceleiaşi mistificări, "pentru liniştea noastră"...

(Menţionăm că sublinierile de pe document ne aparţin).

DECLARAŢIE

Subsemnaţii: Horaţiu Comaniciu, Sterie Duliu şi Ştefan Predescu, cu domiciliile indicate mai jos, toţi trei fiind în anii optzeci ai vieţii şi regăsindu-ne întâmplător împreună, socotim necesar ca, înainte de a încheia şi noi viaţa, să facem această declaraţie, în faţa unor martori, asupra unui eveniment istoric încă necunoscut, fiind gata să-l întărim sub prestare de jurământ:

Ca unii din cei mulţi, care în tinereţe am făcut parte din Mişcarea Legionară, dăruiţi trup şi suflet lui Corneliu Codreanu, pe care mereu noi îl socotim ca erou şi martir al neamului nostru românesc şi care am supravieţuit masacrelor înfăptuite, ne-am îndreptat ulterior sufletul către singura persoană politică rămasă complet nepătată. Acesta a fost Iuliu Maniu, pe care îl socoteam cea mai mare figură politică a ţării, rămasă în viaţă, care şi ea a fost încununată apoi cu nimbul martiriului. În dorinţa de a-l cunoaşte personal, în vara anului 1943, prin mijlocirea lui Ilie Lazăr, pe care-l cunoşteam, l-am vizitat la Snagov, unde Iuliu Maniu avea domiciliu provizoriu. Dintre cei mai mulţi care l-am vizitat, noi suntem singurii care mai suntem în viaţă.

Din discuţiile călduroase pe care le-am avut, Iuliu Maniu, care cunoştea Mişcarea Legionară, ne-a făcut, printre altele, această mărturisire: *"Recunosc că şeful Dvs., Corneliu Zelea Codreanu, a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt în slujba şi salvarea ţării, căi politice; el a ales o cale superioară şi anume: a realiza mai întâi caractere, educând un tineret, care pe căi de înălţare patriotică, să se dăruiască total, moral şi spiritual. Să creieze mai întâi o elită conducătoare şi apoi un partid!"*.

Aceste cuvinte s-au întipărit adânc în sufletele noastre. În toamna anului 1944, un mare grup de foşti legionari, ne-am alipit, cu acceptarea lui Iuliu Maniu, la tineretul naţional-ţărănist, unde am activat până la desfiinţare. Mulţi dintre aceştia, în frunte cu ing.Ion Veţeleanu, au suferit condamnări grele de închisoare ca naţional-ţărănişti.

Dată azi, 24 februarie 1990, în Bucureşti.

Avocat Horaţiu Comaniciu 67450 Mundelsheim, rue du Stade, France.....
Econom.Sterie Duliu Bucureşti, Şoseaua Iancului nr.8.....
Ing.Ştefan Predescu Bucureşti, str.Beloianis nr.5.....

Martori prezenţi:
Ing.Funda Dumitru Bucureşti, str.Barajul Uzului, bloc Y 16, ap.31.....
Dr.Milcoveanu Şerban Bucureşti, str.Petöfi nr.11.....
Dr.Zeana Ion Bucureşti, str.Frumoasă nr.54.....

DIMENSIUNEA TRANSCENDENTA A POLITICULUI

MIŞCAREA LEGIONARĂ

Mişcarea Legionară n-a reuşit, nici după cinci ani, să reintre în arena politică; şi asta a fost rău. În haosul şi confuzia de după decembrie '89, simpla sa prezenţă ar fi însemnat mult. Nu că ar fi putut impune şi altora sobrietatea şi disciplina care-i sunt caracteristice, dar în dezordonata maimuţăreală ce se voia activitate politică, prezenţa unor oameni fermi şi demni ar fi impus măcar un început de reţinere, o minimă decenţă. Cine, îngrijorat şi îndurerat, trăieşte continua degradare a ţării, pe toate planurile, are explicaţia urmărind dezbaterile din parlament. Aici totul, de la măscări până la trădări, a devenit ordinar.

Eu cred că normal ar fi fost, ca de la început, din ianuarie 1990, când se puneau bazele noii orientări, când se încerca revenirea la normal, să se caute punctul de la care să se plece, un moment de referinţă din trecut. Pare să nici nu le fi trecut prin cap. Dacă cei ce s-au îmbulzit să ocupe un loc pe podiumul politic ar fi avut înţelepciunea minimă, cinstea elementară şi dorinţa sinceră ca noul drum să fie unul de respect pentru adevăr, unul de loialitate, atunci s-ar fi luat ca punct de referinţă decembrie 1937 când în ţară existase, ultima dată, o activitate politică liberă şi avuseseră loc alegeri, ultimele, recunoscute ca democratice. Dar nu s-a făcut nimic din ce trebuia. O lege laxă a îngăduit apariţia puzderiei de partide fără trecut, fără doctrină, fără măcar un număr decent de membri. Proaspeţii beneficiari ai democraţiei au înţeles instantaneu ce mari posibilităţi li se oferă: posibilitatea de a-şi ascunde păcatele vechi şi ocazia de a face altele noi, rentabile. Politica? Perdea de fum, după care se pot face jocurile, oricât de murdare, şi se pot adăposti, temporar, marii vinovaţi, marii escroci şi marii imbecili ai momentului. Porţile politicii, ca şi când aceasta ar fi fost a nimănui, au fost larg deschise. Orice individ, oricât de abject, oricât de necinstit, oricât de veleitar, oricât de descalificat moral putea să-şi înfiinţeze propriul partid căruia, fireşte, să-i fie preşedinte. Şi în această democraţie suspect de largă, toate partidele erau admise cu o singură excepţie: Mişcarea Legionară.

Paradoxal dar adevărat. Răstorni comunismul dar comuniştii rămân. Opozanţii comunismului, toţi, capătă statut legal, afară de legionari. Cum e posibil? Simplu: cu concursul tacit al "democraţilor" s-a menţinut excluderea Mişcării din viaţa politică. Lucrul nu era nou, nici de neaşteptat. Cei ce urmăreau propria înavuţire, prin orice mijloace, dorind să-şi atribuie o parte cât mai mare din averea comună, din "bunurile întregului popor" nu îşi puneau nici probleme morale şi nici nu se gândeau prea departe, preocupaţi doar să nu scape momentul. În aceste condiţii, eliminarea ca fascistă, sau sub orice alt pretext, a unei formaţii cunoscute pentru intransigenţa ei privind cinstea şi morala în viaţa publică era cât se poate de binevenită. Era firesc deci ca să se bareze calea spre conştiinţa publică a acestei formaţii de "extremişti" ai dreptăţii căci ar fi incomodat, în realizarea planurilor lor de "privatizare", atât pe vechii comunişti cât şi pe noii democraţi, dacă ar fi fost lăsaţi liberi s-o facă. Comuniştii, având acordul tacit al celorlalte partide, nu puteau să rateze ocazia. Lenin îi învăţase: "Burghezia este laşă, trădătoare şi ne vom folosi de ea".

Cum s-a putut întâmpla ca partide vechi, cu un trecut ce merita să fie apărat, să se preteze la acest joc, să uite imensele suferinţe pricinuite, lor şi întregii ţări, de către comunism şi să se alieze cu el pentru interzicerea Mişcării? Nu-şi dau seama că dau ocazia să se reia vechi întrebări, că reînvie suspiciunile, că asemeni lui I.G.Duca şi Titulescu, în politica asta, sunt ghidaţi de masoneria apuseană? De ce tac, îndârjit, bătrânii legionari? S-au prăbuşit striviţi de atâta mişelie?

Sunt voci autorizate, printre "politologi", care susţin că legionarii nu-şi mai manifestă prezenţa pentru că şi-au dat seama că au pierdut definitiv partida. Sunt şi alte glasuri, din aceeaşi categorie, dar mai circumspecte, care, dezbătând problema, nuanţează, lasă portiţe. Acestea povestesc, cu amănunte, cum în pofida enormei cantităţi de literatură denigratoare antilegionară, spusă, scrisă, difuzată, insinuată, deversată în circulaţie prin toate mijloacele, cu scopul de a strivi sub oprobriul public ce-a mai rămas din Mişcare, după exterminarea fizică a membrilor ei, ea a rezistat totuşi în plan ideal, câştigându-şi un loc în istorie. E, de fapt, aceeaşi idee, puţin îndulcită, prin care se spune că legionarismul mai are, azi, doar o valoare muzeistică. Îmi permit să am o altă părere. Oamenii îşi iau, prea des, dorinţele drept realităţi.

Nu-mi propun, nici n-ar avea rost, fie şi să enumăr, părerile exprimate în această privinţă. Sunt nevoit, totuşi, să semnalez, la cealaltă extremitate a spectrului, opiniile celor ce afirmă că se tem de "pericolul legionar" şi asta nu pentru că ar dovedi un plus de inteligenţă, ci doar pentru că aparţin unor personalităţi prestigioase ca: Doina Cornea, Ion Ilici Iliescu... (Iertată fie-mi hilara alăturare. Nu e vina mea ci a rizibilei lor celebrităţi).

Dacă sentimente de jenă, în faţa puţinătăţii harului, mă împiedică să mă ocup de părerile politice ale distinsei "disidente" de la Cluj, nu acelaşi e şi cazul preşedintelui "ales" al României, om a cărui luciditate a fost, în ultimul timp, şi internaţional recunoscută. Drept este că, în anumite momente, când strada se mai întâmplă să dea-n fierbere, gratulându-l pe "ales" cu suculentele-i epitete, domnia sa să aibă ciudate distorsionări ale realităţii, pe care nu ezită să le facă publice, prin mijloacele mass-media ce-i stau la dispoziţie. În astfel de momente preşedintele vede coloane întregi de "cămăşi verzi". Nu ştiu dacă psihanaliştii Freud sau Jung ar fi fost în stare să descopere ce ascunde "inconştientul ancestral" al unui om care are viziuni cu mulţimi îmbrăcate în verde, dar ştiu ce voiau să spună bătrânii noştri când spuneau de cineva că vede "cai verzi pe pereţi". Alţii poate o fac, dar eu nu am motive să cred că dl.Iliescu ar trişa şi la psihanaliză. Pentru un preşedinte înzestrat cu simţul umorului (cantitatea de zâmbete produse pe oră o confirmă) periodicele ieşiri verzi ale domniei sale încerc să le iau ca nevinovate păcăleli colegiale. Pentru că nu mi-au plăcut niciodată poveştile cu nebuni, prefer să fac apropierea între dl.Iliescu şi ciobanul glumeţ care-şi făcea o distracţie din a speria satul cu: "Uite lupul mă!" Ştiţi, satul a sărit o dată, de două ori, să-l scape, când însă, de-adevăratelea, lupul a venit să-l caute la locul de muncă, satul şi-a văzut de treabă; dar a rămas fără cioban.

Departe de mine prefăcătoria că m-ar preocupa soarta domnului Ilici Iliescu. Când va redeveni simplu cetăţean, va vedea dânsul, va dormi, conform proverbului, cum şi-a aşternut. Acum însă, ca preşedinte al ţării, cu studii înalte în URSS, unde, se vede, a deprins şi respectul moscovit pentru istorie, face afirmaţii necontrolate despre lucruri uşor controlabile. E jenant să-l auzim că ne spune că Horia Sima, care la data de care e vorba, era un ins căutat intens de poliţie, a asistat la depunerea jurământului de către Mihai I, ca rege. Trec peste neadevărul flagrant socotind că face parte din exercitarea prerogativelor prezidenţiale, reţin însă maniera, dezinvoltura, cu care dl.Iliescu se mişcă în spaţii istorice, identică celei a predecesorului său în ale politicii, Conu Leonida. Atâta doar că preşedintele povesteşte la televiziune şi în rolul Coanei Eftimiţa, ca ascultător, e toată ţara, de la care foarte greu va mai putea obţine acel: "Ei, bobocule, apăi cum le ştii dumneata toate, mai rar cineva!"

> Paradoxal dar adevărat.
> Răstorni comunismul dar comuniştii rămân.

M-am întrebat adesea, şi singur şi împreună cu alţii, şi în momente de furie, şi în ceasuri liniştite de reflecţie, de ce doctrina şi practica legionară au părut atâtora atât de străine, de insolite, de singulare în comparaţie cu doctrinele şi practicile celorlalte partide când, de fapt, nu spuneau nimic nou. Ideile şi metodele erau preluate de la Biserică. Erau o formă laică, o transpunere omenească a principiilor, normelor, dogmelor, credinţelor creştine ortodoxe. Mişcarea recunoştea că linia ei e paralelă cu cea a bisericii, dar mai joasă, mai terestră, de pregătire a drumului, de netezire a cărărilor spre suflet. Corneliu Codreanu afirma că vrea să ducă neamul la Biserică. Atunci de unde acea adversitate, acea crâncenă opoziţie, acea ură oarbă împotriva Legiunii, nu numai din partea politicienilor dar şi, nu de puţine ori, din partea unor feţe bisericeşti. Ce aveau oamenii aceştia altfel, de au reuşit să-şi ridice toţi politicienii în cap; guvernanţi şi opoziţie? Cred, mai întâi, că este ceva ce ţine de purtarea în societate, ceva de aspect, dar esenţial: sunt prea serioşi. Nici urmă de băşcălie şi şmecherie. Cu astfel de oameni nu se poate trata, nu se poate glumi. Era normal ca preşedinţii consiliilor de administraţie, miniştrii corupţi (erau cu duiumul şi în vechea democraţie), camarila, să-i urască. Vorbeau puţin, "ce trebuie şi când trebuie", făptuiau. Şi lucru rar pentru lumea noastră, extraordinar pentru zona balcanică în care ne aflăm, la ei nu era nici o diferenţă între vorbă şi faptă. O astfel de comportare deschisă, simplă, cinstită, excludea, din capul locului, şi contorsionata politică şi subtila diplomaţie. Văzând această tendinţă, păturа suspusă, a cărei apanaj erau numitele ocupaţii, se simţea frustrată, periclitată. Chiar dacă, în eventualitatea că ar fi venit la putere, ar fi lăsat-o să-şi consume liniştită mulţimea mijloacelor materiale acumulate, răpindu-i aristocraţiei înalt burgheze doar posibilitatea de a trafica cu conştiinţe, ar fi însemnat să-i ia raţiunea de a fi, ar fi însemnat s-o condamne la inaniţie spirituală, căci ea, pentru ca să trăiască, avea nevoie nu numai de caviar, şampanie şi giuvaericale ci şi de intrigă. S-o laşi fără această hrană specifică însemna mai mult decât să-i iei locul de muncă, însemna să-i distrugi biotopul, s-o ucizi lăsând-o să se înece în propria-i obezitate. Este evident că "verzii" aveau, încă de pe atunci, strânse legături cu ecologia.

Apoi, legionarii, când au fost lăsaţi liberi, aveau un stil al lor, "agresiv", de a-şi face propaganda, un mod greu de înţeles pentru ceilalţi politicieni, dar uşor accesibil mulţimilor, tocmai pentru că nimeni nu vorbea, nu dădea explicaţii. Exact invers ca în povestea cu Moş Ion Roată şi cu lozinca activistă: "Să facem tovarăşi", prin care peceriştii înţelegeau ca ceilalţi să lucreze în timp ce ei stăteau cu mâinile în buzunar, legionarii se apucau şi făceau ei. Săpau pământul, frământau lutul, făceau şi ardeau cărămizile, înălţau cămine, biserici, diguri şi, culmea, înfruntând jandarmii şi batjocura cu voioşie şi cântece. Asta n-ar fi deranjat pe nimeni dacă ar fi rămas neobservată de lume. Dar oamenii de rând, cei pe care politicienii obişnuiesc să-i numească prostime, trăgeau de departe cu ochiul. Apropiindu-se ei mai întâi cu prudenţă, ba aducându-le celor ce munceau o cană de apă proaspătă, ba o fructă, ba punând şi ei mâna să ajute la câte ceva, azi aşa, mâine aşa, nici ei nu ştiau când se trezeau cântând şi muncind cot la cot cu ceilalţi. Toate ca toate, dar asta nu le-o puteau ierta celelalte partide legionarilor. Ce-ar mai fi rămas din ele dacă şi-ar fi pierdut toată "prostimea"?

Şi mai aveau legionarii ăştia, şi-or mai fi având încă, un fel de putere greu de explicat, ceva ce i-a ţinut în toţi aceşti ani de prigoane şi chinuri: Credinţa. De unde le venea oare?

Cât a trăit Corneliu Codreanu şi ceilalţi întemeietori, să zicem că de la ei. Dar după aceea? Ucide-voi păstorul şi se va împrăştia turma! Dar n-a fost aşa. După moartea Căpitanului, abia după aceea au venit marile încercări, a început marea rătăcire, de patruzeci de ani, prin pustiul comunismului. Lipsiţi de pâine şi uscaţi de setea de dreptate, cum au putut supravieţui cei ce mai trăiesc? Puterea nu putea să le vină numai de la ei, oricât ar fi fost de uniţi; şi nu erau, că dracul reuşise să-şi vâre şi între ei coada. Nu e posibil ca numai cu puteri omeneşti să înfrunţi oştirile satanice. De undeva de sus, de la izvorul tuturor darurilor, le-a venit lor puterea de credinţă şi poate şi de la cei trecuţi la cele veşnice, căzuţi şi morţi în credinţa legionară, din rugăciunile lor le-a venit întărirea; aripa celeilalte lumi s-a întins peste ei şi i-a umbrit cu lumină.

Constantin IORGULESCU

NICOLAE C. PAULESCU -125 DE ANI DE LA NAŞTERE

(30 oct. 1869 - 17 iulie 1931)

La ce bun - folosind formula lui Gabriel Marcel - la ce bun, aşadar, o <justiţie retrospectivă>? m-am întrebat îndată ce am păşit pragul casei în care a trăit Nicolae Paulescu, aflată într-un mic perimetru al centrului Bucureştiului care a reuşit să-şi păstreze intacte virtualităţile magice despre care scria, printre alţii, şi Mircea Eliade. Casă în care, după lungi şi nefericite tribulaţii, îndepărtaţii urmaşi ai savantului au reconstituit, cu o adâncă pioşenie, spaţiul în care a trăit acesta. Ascunse de urgia istoriei, obiectele care au reuşit să scape - biroul, cărţile, manuscrisele, tablourile, mobilierul - şi-au regăsit locul; tomurile grele de ştiinţă pe care le-a studiat, ca şi cele de medicină scrise de sine; diplomele şi titlurile pe care le-a obţinut; publicistica în care se află articolele dedicate lui; portretele, ale lui, ale părinţilor, făcute de cei mai mari pictori ai timpului şi, nu în ultimul rând, "Capul de Christ" şi bustul lui Paulescu, cărora Paciurea le împrumută ceva din propria lui durere şi din propria lui exasperare.

Toate acestea nu alcătuiesc un muzeu ci *mărturisesc*, înfruntând cu smerenie timpul şi judecăţile pripite. *Aşteaptă* - acesta este mesajul lor mut - tocmai <justiţia retrospectivă>.

*

Nicolae C.Paulescu (30 oct.1869-17 iul.1931) studiază în Franţa cu una dintre gloriile ştiinţei franceze, prof.Lancereaux, preşedinte al Academiei de Medicină, care, uimit de erudiţia tânărului său student, şi-l asociază la scrierea *Tratatului de Medicină*, în 5 volume, dintre care doar primele 3 vor fi scrise împreună; pe cel de-al patrulea, Paulescu îl va scrie singur, ca şi pe cel de-al cincilea, rămas în manuscris, dar dispărut fără urmă, ca şi alte lucrări ale savantului. La Paris Paulescu obţine Certificate de studii superioare în Chimie, Biologie şi Fiziologie şi doctorate în Medicină, Chirurgie şi Ştiinţe, ca şi titlul de doctor al Universităţii din Paris.

În laboratoarele spitalului Sorbona, Paulescu are ocazia să treacă de la cercetarea clinică la studiul experimental şi, în anii de cercetări asidue care au urmat, a făcut o serie de descoperiri care au revoluţionat ştiinţa medicală. Întors în ţară - pe lângă munca depusă la catedră - şi-a continuat şi cercetările care au culminat cu descoperirea insulinei, descoperire asupra căreia nu mai insistăm, dosarul acestei "afaceri" fiind, în general, destul de bine cunoscut. Noi vom zăbovi, în cele ce urmează, în preajma gânditorului Paulescu, căci acesta, pe lângă om de ştiinţă a fost şi un mare gânditor. Cunoştinţele sale ştiinţifice (biologie, chimie, fiziologie etc.) l-ar fi putut conduce, ca şi pe alţii, la concepţia materialistă a timpului asupra lumii, lucru care nu s-a întâmplat însă. Dimpotrivă, scrie unul dintre discipolii săi, "Chimia, Biologia şi Fiziologia i-au relevat cu o splendidă claritate, pe creator, <cauza primă>". Paulescu este una dintre marile figuri ale acestui secol la care rigoarea ştiinţifică cea mai austeră conviețuieşte rodnic cu cea mai neclintită credinţă în Dumnezeu. Totul la Paulescu stă sub semnul modelului apostolic, care înseamnă, înainte de orice, *slujirea celorlalţi*. Cei care l-au cunoscut vorbesc despre activităţile lui ca despre un permanent *oficiu sacerdotal*. Căci, după cum spunea chiar el în lecţia de deschidere de la Facultatea de Medicină din oct.1901, "Munca este o continuare a Creaţiei şi o îndeplinire a poruncii divine iar omul, sănătos sau bolnav, este făptura Dumnezeirii şi trebuie să-l cinstiţi şi să-l îngrijiţi, ca atare".

Nu ne vom mira, în consecinţă, să descoperim la Paulescu "un vast sistem de gândire spirituală întemeiat pe datele pozitive ale ştiinţei", cum scria undeva Nichifor Crainic, la un an de la moartea savantului. Acest sistem a fost expus în cursurile ţinute la Facultatea de Medicină, sau în cărţile publicate sub genericul "Filosofie biologică" (1905) şi "Fiziologie filosofică" (1910) şi, mai târziu, în Traité de Physiologie Médicale (3 volume), redactat în franceză (1919-1921), tratat care i-a adus titlul de "cel mai mare interpret ştiinţific al Divinităţii".

Ca gânditor creştin Paulescu a căutat răspuns la întrebările veacului: cum poate fi opus internaţionalismului proletar universalismul creştin; cum îţi poţi păstra credinţa pledând, în acelaşi timp, pentru unirea bisericilor; cum pot merge foarte bine alături credinţa cu ştiinţa şi progresul, mai mult, cum se poate construi un sistem de gândire spiritualist cu date pozitive.

Rămâne de restituit, aşadar, patrimoniului naţional nu doar imensa sa operă ştiinţifică şi filozofică, ci şi *omul* Paulescu, cel prins în câteva formule celebre dintre care cea mai concisă rămâne aceea a lui Iorga care-l rezumă în trei cuvinte: învăţat, mucenic şi sfânt. Iată cum îl caracterizează acesta "Profesorul Paulescu care a trăit ca un mucenic şi a murit ca un sfânt, înfăţişează în chipul cel mai expresiv pe învăţatul român, aşa cum îl fac cele mai bune tradiţii ale ţării noastre". Şi cu această viaţă cu înălţimile ei, mult mai ameţitoare decît căderile, ne rămânem datori.

Doina MARIAN

N.C.PAULESCU - FIZIOLOGIE FILOSOFICĂ
INSTINCTE SOCIALE - PATIMI ŞI CONFLICTE - REMEDII MORALE (1910)

SOCIALISMUL

(ortografia aparţine autorului)

Din Revoluţie (Revoluţia Franceză, n.n.) s-a născut un alt sistem politico-economic. Socialismul, care cere, - nici mai mult nici mai puţin, - decât *suprevia proprietăţei privale*.

În prima jumătate a secolului al XIX-lea s-au ivit multe sisteme comuniste şi socialiste[1]; dar, nici unul din ele nu a avut răsunet practic. Ar fi deci de prisos să le studiem cu de-amănuntul, fondul lor comun fiind analog cu comunismul lui PLATON.

Adevăratul socialism, aşa cum îl vedem astăzi ridicându-se ameninţător în faţa societăţei, este opera unui ovrei german, KARL MARX[2] (1818-1883) şi a discipolilor săi.

Doctrina acestui sofist, numită Marxism sau Colectivism, a reuşit să unească pe cei ce sunt nemulţumiţi de starea socială actuală şi să constituie o asociaţie internaţională, care, plecând din Germania, s-a întins ca o epidemie de holeră şi a coprins lumea întreagă.

Acest socialism colectivist, care posedă o organizaţie formidabilă, va face subiectul examinat aici, din punctul nostru de vedere biologic.[3]

I. Nepricepând importanţa ce o are, - la oameni, ca şi la animale, - *instinctul de proprietate* şi neînţelegând rolul funest pe care îl joacă *patima de proprietate* în naşterea relelor sociale, - socialiştii, ca să anihileze aceste rele, vor să *suprime proprietatea individuală sau familială*, - adică vor să comită un act contra-naturei, şi violenteze o trebuinţă instinctivă naturală a omului. "Iată, în substanţă, programul economic al socialismului şi *scopul veritabil* al mişcării socialiste internaţionale: *înlocuirea socialismului privat... prin capitalul colectiv*", [4] sau, mai clar, alfa şi omega socialismului este "*proprietatea colectivă substituită proprietăţii private*" [5]

Aceasta este dogma esenţială a socialiştilor.[6]

Dar omul din popor nu înţelege teoriile marxiste, obscure, neisprăvite, pline de absurdităţi şi de imposibilităţi; şi dacă totuşi urmează pe agitatorii socialişti, este pentru că aceştia i-au făcut promisii vagi, pe care el le-a concretizat în spiritul său simplist; - este pentru că i-au făgăduit confiscarea proprietăţilor bogaţilor şi a moştenirilor copiilor lor şi, în imaginaţia sa copilărească, el îşi închipuieşte că aceste bunuri îi vor veni lui; este pentru că, împins de instinctul de proprietate, fiecare *proletar* voieşte să devie, la rândul său, *proprietar*. Şi, dacă vreodată conducătorii socialişti vor ajunge să pună mâna pe puterea politică, poporul, nemulţumit cu socializarea proprietăţii private, o va lua, pentru sine, cu forţa.

Ca orice lucru anti-natural, socialismul nu va ajunge la bun sfârşit; el va da naştere la dezordine. Dar oamenii cu bun simţ nu vor mai voi să facă încercarea, căci: "Experienţele popoarelor sunt nişte catastrofe". (Lamonnais).

II. Socialiştii pretind că ei înşişi nu ştiu unde conduce sistemul lor. "Şefii cei mai influenţi n-au conştiinţă completă de ce este colectivismul"[7]

În realitate, dacă ei ezită a-şi formula ideile asupra acestui subiect, este pentru că *ele conduc la o tiranie abominabilă*, pe care nu îndrăznesc să o mărturisească. De altfel, n-avem decât să le reamintim efectele aplicării, în timpul Revoluţiei franceze, a doctrinelor din care a provenit Socialismul. "Societatea" [8] sau aceea fiinţă abstractă care va fi *singurul proprietar*, va fi reprezentată prin *conducătorii socialişti* - după cum "Poporul suveran", altă fiinţă abstractă, a fost reprezentat, în timpul Revoluţiei, de capii Jacobini. Or, "Societatea", - adică facţiunea socialistă, - fiind *singură proprietară*, va avea în mâna sa *libertatea şi viaţa* indivizilor; şi fiind tot aşa de putredă de patimi ca şi "Poporul suveran", adică secta Jacobină, ea va dispune de dânşii, după cum acesta a dispus de ei în timpul Revoluţiei.

Prin urmare, *Societatea singură proprietară* va fi *dominaţia absolută şi tiranică* a facţiunei socialiste [9], va fi reînnoirea Jacobinismului cu toate abominaţiile sale. Dar nu numai că colectivismul violentează instinctele de *proprietate* şi de *dominaţie*; el atacă, de asemenea, pe acelea de *familie* şi de *naţionalitate*. Familia primeşte, mai întâi, indirect, contralovitura supresiei proprietăţii private (care este familială) şi a *desfiinţărei dreptului de moştenire*.[10] Dar ea este literalmente dizolvată prin pretinsa *emancipare a femeei* şi prin *educaţia comună a copiilor*, două monstruoase aberaţii, ce rezultă din faptul că socialiştii n-au înţeles că, - în familia naturală -, femeia este, în mod instinctiv, subordonată omului şi părinţii sunt, în *mod instinctiv*, însărcinaţi să-şi educe copiii.

"Femeea este stăpână pe inima ei; ea o împarte cui îi convine. O relaţie încetează de îi place, liberă este de a o rupe şi de a-şi purta în altă parte afecţia"[11]). Acesta este amorul liber! Nici o îngrijire de copii, fruct şi scop natural al unirilor sexuale. Femeea emanicipată se va grăbi să-şi părăsească copilul şi să-l încredinţeze Statului, care se va însărcina să-l hrănească, să-l îmbrace, să-l educe şi să-i impuie o muncă în raport cu trebuinţele Colectivităţii. (Bebel). De altfel, socialiştii nu cunosc importanţa instinctivă a *iubirei părinteşti* şi o numesc, cu dispreţ, egoism. "În familie egoismul are drept formulă: totul pentru sine şi pentru copiii săi" (Benoit Malen). Şi ce e mai mult, aceşti sofişti caută să nimicească *autoritatea binefăcătoare a tatălui*, în familie. "Important este de a suprima radical autoritatea tatălui şi puterea lui *ca şi regală* în familie... Copilul trebuie sustras acestei autorităţi şi trebuie pus sub tutela Statului... Copiii nu sunt şi ei ca părinţii? Pentru ce să-i constrângi să se supună? cu ce drept? Să nu mai fie supunere, căci atunci nu mai este egalitate" [12] Aceste inepţii întrec pe cele din "Contractul social" al lui Rousseau.

Nemulţumit de a dizolva familiile, Socialismul vrea încă să denatureze şi sentimentele instinctive de *patriotism şi naţionalism*, - opunându-le *internaţionalismul*. Karl Marx este iniţiatorul internaţionalismului; el în 1867, a scos, cel dintâiu, strigătul: "proletari, uniţi-vă!". Şi ce unire? Unirea în ură.[13] "Fiind date monstruoasele abuzuri care există, trebuie ca o *ură sălbatică* să separe clasa lucrătoare, de clasa care posedă, şi să combatem până la strivirea uneia sau a celeilalte" (Bebel). Socialiştii predică *lupta claselor*, - pe când se ştie că legea naturală este *unirea în iubire*. Dacă la acestea adăugăm maximele atee, avem socialismul complet. "Cât despre noi, am adoptat, la rândul nostru, doctrinele ateismului" (Bebel).

A nega pe Dumnezeu este a nega finalitatea, este a nega instinctele naturale şi patimile, este a se prăbuşi, pe ştiute, în prăpastia erorei.

În rezumat, supresia proprietăţii familiale şi înlocuirea ei printr-o proprietate colectivă a Statului, - un despotism insuportabil, - disoluţia familiei, - emanicipareа femeii, - educaţia comună a copiilor, - sunt atâtea idei conţinute în Republica lui Platon. Socialismul contimporan n-are cel puţin meritul originalităţei. El nu este decât contrafacerea palidă a doctrinelor lui Platon, - deja deteriorate de Rousseau, - o contrafacere ovreiască, o marfă proastă şi rău-făcătoare.

---

1) Printre aceste sisteme vom cita pe cele elaborate de *Saint-Simon* (1760-1825), de *Fourier*(1772-1837), de *Owen*(1771-1858), de *Leroux*(1789-1871), de *Louis-Blanc*(1811-1882), de *Proudhon*(1809-1865), care lansă faimosul paradox "proprietatea este o hoţie".

2) *Karl Marx -Le Capital*. ed.Stock, Paris.

3) După cum Materialismul şi Darwinismul au uzurpat numele ştiinţei, pentru a da greutate elucubraţiilor lor (vezi: Paulescu - "Generaţia spontanee şi Darwinismul", "Spitalul", 1902). - tot aşa socialismul colectivist s-a împopoţonat, fără ruşine, de epitetul de ştiinţific, "Noi datorăm lui Marx două mari descoperiri. El ne-a dat concepţia sintetică a istoriei, din punctul de vedere materialist, şi a desvălit misterul producţiei capitaliste, dând seama de *plus value*. Graţie acestor două descoperiri, socialismul a devenit o ştiinţă" (*Fr. Engels* - "Die Entwiklung des Socialismus, von des Utopie zur Wissenschaft"). "Ştiinţa este liberatoare omenirei; ştiinţa naturală ne scapă de Dumnezeu; ştiinţa socială la care Marx a iniţiat poporul etc". (*Liebknecht* - "Der Social-demokrat". 22 Marz, 1883)

4) *A.E.Schaeffle* - "La Quintessence du Socialisme", Paris. 1904. p.9.

5) Idem, p.12.

6) "Proprietatea este o hoţie", a zis Prudhon, şi socialiştii-i ţin isonul. Dar se poate, cu mai multă dreptate, să li se întoarcă complimentul. Într-adevăr, este *a fura* să iei cuiva, fără voia lui, ceea ce îi aparţine; este *a fura* să ridici cu forţa, de la proprietari, fructul muncii şi al economiei lor destinat să pună la adăpost, de loviturile soartei, existenţa lor şi a familiilor lor. Prin urmare, *socialismul are ca scop furtul*.

7) Schaeffle, L.cit., p.15.

8) De la Congresul din Erfurt (1891) cuvântul de "Stat", compromiţător, a fost înlocuit cu acela de "Societate".

9) Iată ce zice, asupra acestui punct, un anarhist, Kropotkin: "În spiritul popular se simte că, dacă Statul s-ar substitui patronului, în rolul său de cumpărător şi de supraveghetor al forţei muncii, *ar rezulta* o tiranie odioasă. Omul poporului nu raţionează pe abstracţii; el cugetă în termeni concreţi şi de aceea el simte că *abstracţia "Stat" ar îmbrăca pentru dânsul forma de numeroşi funcţionari*... care ar deveni garanţi insuportabili".

10) Socialiştii cer suprimarea dreptului de moştenire, ceea ce este încă un atentat asupra unui legitim sentiment instinctiv. Oamenii, ca toate vieţuitoarele, chiar cele mai inferioare, lucrează pentru a asigura, în viitor, o existenţă convenabilă urmaşilor lor. Ei au un *drept absolut* asupra muncei lor, iar copiii lor au acelaşi drept ca şi dânşii, căci pentru ei au muncit şi au strâns avere părinţii. S-au găsit, la noi, miniştri care să facă *operă socialistă*, impunând cu grea taxa (2 la 100) moştenirile de la părinţi - frustrând astfel pe copii de avutul lor - de multe ori în circumstanţe penibile, în profitul sumedeniei nemaipomenite de funcţionari, leneşi şi risipitori.

11) *Bebel* - Die Frau, p.192.

12) *Benoit Malen* - "Socialisme integral", Paris.

13) Această idee de internaţionalism este esenţial ovreiască. Într-adevăr, singuri ovreii sunt internaţionali, neavând patrie şi adoptând, în general, naţionalitatea locului unde se găsesc.

TEOLOGIA MISTICĂ și DOGMATICĂ

12. Iisus Hristos sau mântuirea dinspre Dumnezeu (continuare)

În ce priveşte viaţa lui Iisus Hristos, ea a cunoscut două stări: una de *umilinţă* (prin întrupare şi răstignire) şi alta de *preamărire* (prin înviere şi înălţare). Aceasta din urmă a rămas starea Sa veşnică ("şederea de-a dreapta Tatălui"), din care a venit şi la care s-a întors, dar de care se împărtăşeşte de-acum şi firea Sa omenească.

Starea dintâi, cea de umilinţă asumată, se mai numeşte şi "deşertare" (în gr. kenosis) de unde şi noţiunea teologică de *chenoză* (variantă grafică: *kenoză*). Teologia chenozei se sprijină îndeosebi pe următorul text paulinic: "Să nu caute nimeni numai la ale sale, ci fiecare şi la ale altuia. Cugetaţi în voi la fel ca şi Hristos Iisus; Care, în chipul lui Dumnezeu fiind, nu răpire a socotit El a fi întocmai cu Dumnezeu [înţelesul mai limpede, în româneşte, ar fi acesta: n-a ţinut cu tot dinadinsul la mărirea Sa dumnezeiască - n.n.], ci S-a deşertat [ekénosen] pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor şi, la înfăţişare aflându-se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, şi încă moarte pe cruce. Pentru aceea şi Dumnezeu L-a preaînălţat şi I-a dăruit Lui nume care este mai presus de orice nume: ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece - al celor cereşti, al celor pământeşti şi al celor de dedesubt; şi să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu Tatăl" (FILIPENI 2, 4-11). Sf. Grigore de Nazianz comentează: "Cel ce era, s-a deşertat, iar Cel ce nu era, a primit. Iar <<deşertare>> numesc eclipsarea şi diminuarea măririi" (apud *** Teol.dogm.şi simb., vol.II, p.601). Sfinţii Părinţi văd de obicei în chenoză *modelul umilinţei creştine*, care se opune mândriei sau slavei deşarte: "El Se face ascultător Tatălui, vindecând propria noastră neascultare, cu ceea ce El a primit de la noi şi ca noi [adică firea omenească - n.n.], devenindu-ne astfel model de ascultare, fără de care nu există mântuire" (apud I.Bria, op.cit., pp.236-237).

Această stare a chenozei, prin care Dumnezeu se face "slujitor" (*diákonos*) al omului, este un alt adânc de taină dumnezeiască, greu de înfăţişat şi de deslușit înţelegerii noastre raţionale (de unde şi multele interpretări discutabile, elaborate în special de către teologia protestantă). Ceea ce se poate crede şi afirma în chip nesmintit, conform învăţăturii ortodoxe, este că aceasta face parte din planul dumnezeiesc al mântuirii, deci în dependenţă de voinţa şi înţelepciunea lui Dumnezeu, fiind o relaţie tainică a firii dumnezeieşti cu firea omenească, fără ca prin aceasta dumnezeirea să se împuţineze în chip real. *Chenoza nu ţine de esenţa, ci de manifestarea dumnezeirii*, răspunzând unei trebuinţe tainice în economia mântuirii, în virtutea căreia, mai presus de înţelegerea noastră, Dumnezeu "a reunit în ipostaza sa [a lui Iisus Hristos - n.n.] natura divină şi natura omenească [...] El a luat asupra sa întreaga umanitate, fiind noul Adam, *omul universal*; şi toate lucrările sale au, de asemenea, o valoare universală; el şi-a conformat voinţa omenească voinţei dumnezeieşti şi astfel şi-a ridicat umanitatea până la nemurire. În suferinţele sale spirituale (grădina Ghetsemani), ca şi în suferinţele sale trupeşti (moartea pe cruce), el a purtat toată greutatea păcatului unui om reprobat de Dumnezeu şi, oferind Dumnezeului dreptăţii o jertfă de expiere, a răscumpărat păcatul nostru şi ne-a reîmpăcat cu Dumnezeu" (Serghei Bulgakov, *Ortodoxia*, trad.de N.Grossu, Editura "Paideia", Bucureşti, 1994, pp.109-110).

Până şi din umilinţă se vede mărirea lui Dumnezeu, aşa cum şi noi înşine, urmând lui Hristos, se cade a ne smeri, dacă năzuim la înălţarea ce ni s-a făgăduit: "Căci oricine se înalţă pe sine, se va smeri; iar cel ce se smereşte pe sine, se va înălţa" (LUCA 14, 11). Creştinismul nu cunoaşte înălţare fără smerenie, după cum nu cunoaşte fericire fără suferinţă. După Sf.Isaac Sirul, desăvârşirea înseşi nu-i altceva decât "o prăpastie de smerenie". Astfel că "deşertarea" sau "golirea" de sine a lui Dumnezeu se face temei a toată plinătatea, în Iisus Hristos, Domnul nostru.

Dogmatica ne învaţă că Iisus Hristos îşi înfăptuieşte opera mântuitoare sub întreit aspect: ca profet, ca arhiereu (mare preot) şi ca împărat. Ca *Profet*, El aduce plinătatea revelaţiei dumnezeieşti; ca *Arhiereu*, El restabileşte legătura dintre om şi Dumnezeu, prin jertfa Sa; ca *Împărat*, El "biruie lumea", rupând legăturile păcatului, surpând "porţile iadului" şi tronând peste împărăţia harului. Viaţa Mântuitorului este tocmai împlinirea desăvârşită a întreitei Sale "slujiri", a "diaconiei" dumnezeieşti. Aceste trei demnităţi sunt puse "boiereşte" (N.Steinhardt) în slujba neamului omenesc, în ele rezidând chiar rostul întrupării. Dincolo de distincţia discursivă pe care noi o operăm între ele, aceste trei slujiri sunt însă, în chip tainic, *una*, reprezentând "puterea cea nemărginită" a lui Hristos: "Datu-Mi-s-a toată puterea în cer şi pe pământ" (MATEI 28, 18). Chiar şi numele de *Hristos* (*Mesia*), care înseamnă "Unsul", exprimă întreita demnitate a Domnului, căci în Vechiul Testament "unşi" erau numai *profeţii*, *arhiereii* şi *monarhii*. Mântuitorul, concentrând în persoana Sa aceste demnităţi, ni se înfăţişează drept "Unsul" prin excelenţă, "ungerea" lui făcându-se cu Duhul Sfânt. El este, de altfel, singurul Care reuneşte în Sine toate aceste trei demnităţi, până la gradul lor suprem: "Profetul Profeţilor", "Arhiereul Arhiereilor", "Împăratul Împăraţilor" sau "Domnul Domnilor", cum I se spune în I TIMOTEI 6, 15. Iar lucrarea "cea una şi întreită" se continuă şi după înălţarea Sa la cer: anume în Biserică, prin Duhul Sfânt. Biserica este "mediu curat şi nestricăcios, în care se atinge unirea cu Dumnezeu [...] Biserica este deja Trupul lui Hristos, dar nu este încă <<plinirea Celui ce plineşte toate în toţi>>" (EFESENI 1, 23). Lucrarea lui Hristos s-a săvârşit; acum poate să se împlinească lucrarea Sfântului Duh" (Vl.Lossky, *Teologia mistică a Bisericii de Răsărit*, ed.rom.cit., pp.183-184), căci Dumnezeu "lucrează" neîncetat.

În centrul acestei lucrări mântuitoare stă jertfa lui Hristos. Ea este, în acelaşi timp, un "prinos" adus lui Dumnezeu şi o "pedeapsă" suportată pentru păcat, în numele oamenilor, de Cel ce singur n-a avut păcat: "Şi S-a dat pe Sine prinos şi jertfă" (EFESENI 5, 21), mărturisind "pentru noi înaintea lui Dumnezeu" (EVREI 9, 24). În această jertfă, Dumnezeu Însuşi Se "deşartă", dar Se şi "preamăreşte" pe Sine în Hristos, făcându-Se pricină, mijloc şi pildă a mântuirii. "Eu Te-am preamărit pe Tine pe pământ", spune Fiul către Tatăl, în rugăciunea Sa (IOAN 17, 4).

Prin smerenie spre înălţare, prin suferinţă spre bucurie, prin moarte spre înviere - iată sensul cel mare al lucrării mântuitoare a Domnului, de care este chemată a se pătrunde întreaga Creaţie: "Căci cel ce a cunoscut taina crucii şi a mormântului, a înţeles raţiunile a toate câte sunt; iar cel ce a cunoscut înţelesul tainic al învierii, a cunoscut scopul spre care Dumnezeu a întemeiat toate de mai înainte. Căci *toate cele văzute se cer după cruce*..." (Sf.Maxim Mărturisitorul, "Capete gnostice", I, 66-67; în *Filocalia* românească, vol.2, pp.148-149). Tot Sf.Maxim Mărturisitorul scrie: "Fiindcă două blesteme aveam eu: unul era rodul voinţei mele, adică păcatul, prin care sămânţa roditoare a sufletului, adică puterea virtuţii, căzuse la pământ; iar altul era moartea firii, adusă asupra ei pe dreptate, din pricina voii mele. Moartea aceasta a împins firea cu sila [...] acolo unde se semănase mişcarea voinţei mele libere. Deci Dumnezeu, Care a creat firea, a luat asupra Sa, de bună-voie, blestemul cu care a fost osândită firea, adică moartea, astfel că a omorât, prin propria Sa moarte pe cruce, blestemul păcatului ce trăia în mine prin voia mea. Şi aşa, blestemul Dumnezeului meu s-a făcut blestem şi moarte a păcatului meu, neîngăduind să ajungă neascultarea la roadele nedreptăţii, dar totodată s-a făcut şi binecuvântare a dreptăţii dumnezeieşti (prin împlinirea poruncilor) şi viaţă fără de sfârşit" ("Răspunsuri către Talasie", 62: în *Filocalia* românească, vol.3, p.353; trimiterile sunt la ediţia întâi a *Filocaliei*, citată şi mai înainte). De aceea Ioan Botezătorul Îl numeşte pe Hristos "Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatul lumii" (IOAN 1, 29), identificându-L, în mod simbolic, cu mielul pascal jertfit încă din vechime (a se vedea, de pildă, IEŞIREA 12, 1-14). "El [Hristos - n.n.] rămâne pentru totdeauna în stare de jertfă. Iisus Hristos este <<Amnos tou Theou>>, <<Agnus Dei>> [<<Mielul lui Dumnezeu>> în gr.şi lat. - n.n.], Care S-a smerit până la moarte, expresie a iubirii care se jertfeşte, văzând biruinţa ei în suferinţă. În acest sens, jertfa este sinonimă cu sfinţirea la care face aluzie textul din IOAN 17, 19: <<Şi Însumi Mă sfinţesc [jertfesc] pentru ei, ca şi ei să fie sfinţiţi prin adevăr>>" (I. Bria, op.cit., p.231). Jertfa lui Hristos este un act de ascultare faţă de Tatăl şi de iubire faţă de oameni, având, în acelaşi timp, un caracter liber, căci nu a fost silit spre moarte, ci a primit-o de bună-voie, învingând-o în propriul Său trup ("cu moartea pre moarte călcând") şi vindecându-ne pe noi cu rănile Lui (I PETRU 2, 24). Astfel, în Cel Întrupat, firea şi-a primit osânda, dar s-a şi ridicat din moarte spre viaţa cea îndumnezeită. Prin Dumnezeul-om, însăşi firea omenească s-a înnoit şi a înviat, căci există o tainică unitate spirituală a omenirii întregi în Iisus Hristos, "Noul Adam", Care ne cuprinde pe toţi. Spre deosebire însă de vechiul Adam, El rămâne mereu "cu adevărat nou şi puternic, neînvechindu-se nicidecum" (Sf.Grigorie Palama), ca unul ce nu este doar "Fiu al Omului", ci şi "Fiul lui Dumnezeu". Noi suntem chemaţi a sta pururea în comuniune cu El - izvorul permanent al tămăduirii noastre. "El este capul, conştiinţa superioară, iar noi suntem celulele vii ale vieţii Sale, în strânsă dependenţă de El, ceea ce nu împiedică însă ca fiecare celulă să aibă personalitatea sa proprie" (L.Richard, *Le Dogme de la Redemption*, Bloud et Gay, Paris, 1932, p.1485).

Văzând în răscumpărarea prin Hristos "o nouă creaţie a lumii", tradiţia ortodoxă insistă asupra *dimensiunii cosmice a mântuirii*. Apostolul Pavel spunea: "Deci, dacă este cineva în Hristos, este făptură nouă; cele vechi au trecut; iată, toate s-au făcut noi" (II CORINTENI 5, 17). Mântuirea nu este doar un simplu act de reparaţie exterioară a firii stricate prin păcat, nici doar o răscumpărare în sensul juridic al cuvântului (ca-n acea "teorie a satisfacţiei" din teologia Evului Mediu apusean, formulată mai întâi de Anselm din Canterbury), ci o irupţie a dumnezeiescului în omenesc, adică o adevărată în-dumnezeire *(theosis)*: "Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăieşte în mine" (GALATENI 2, 20). Pe de altă parte, mântuirea nu-l vizează numai pe om, ci priveşte destinul întregii Făpturi, care "împreună suspină" cu el, în aşteptarea izbăvirii (ROMANI 8, 19-22).

Menţionăm, înainte de a încheia, că, pe lângă cărţile lui Dumitru Stăniloae (*Iisus Hristos sau Restaurarea Omului*, *Teologia dogmatică ortodoxă* etc.), teologia noastră contemporană cunoaşte un excelent studiu privitor la cele prezentate aici pe scurt: este vorba de teza de doctorat a Părintelui Constantin Galeriu, *Jertfă şi răscumpărare* (1973), reeditată în 1991 la Editura "Harisma" din Bucureşti.

(va urma)

Vasile A.MARIAN

Curs elementar de religie creştină (XXXVI)

Din nou despre "Sindromul GRAMA"

Numele lui Mihai Gramatopol este cunoscut în peisajul cultural românesc prin lucrări de elenistică, ce-l afirmă ca pe o personalitate complexă. Numai că studiul "Cvadratura cercului vicios", *publicat în revista* **"Viaţa Românească"**, *nr.1 / 1994, stârneşte reacţii contradictorii.*

Pornind de la metafora antică a cvadraturii cercului, ca sintagmă a efortului de realizare a imposibilului, a luptei dintre normal şi absurd, autorul subliniază aspectul distructiv al tentativei de creare a "omului nou", prevăzut de doctrina bolşevică. Nu deranjează deloc faptul că problematica e abordată de pe o poziţie politică antipatică actualei puteri, ci atitudinea virulentă şi părtinitoare a autorului.

Analizând situaţia celor "patru stâlpi ai societăţii, Şcoala, Biserica, Justiţia şi Armata", *autorul recurge la afirmaţii ce-i pot periclita serios personalitatea culturală constituită până acum de celelalte lucrări prin care s-a remarcat. Asemenea afirmaţii sunt cu atât mai grave, pe măsura autorităţii celui ce le semnează. De aceea, unele precizări se impun cu necesitate.*

Se afirmă în articolul amintit că "biserica ortodoxă *(scris cu minuscule de autor - n.n.)* preluase tradiţia bizantină a subordonării faţă de puterea seculară" *(pag.41). Cu părere de rău pentru această tezã gratuită, e suficient să amintim un singur moment, cu valoare paradigmatică pentru raporturile dintre Biserică şi puterea seculară; lupta iconoclastă (sec.VIII), confruntare din care statul a ieşit înfrânt.*

În continuare autorul se întrece în afirmaţii denigratoare la adresa Bisericii Ortodoxe şi, prin urmare, a acestui popor născut şi format în duh ortodox. Lăsând deoparte atitudinea virulentă, prin care d-l Gramatopol nu face decât să se înscrie pe o linie inaugurată de orânduirea **"omului nou"**, *pe care tocmai o critică, ne vom opri asupra inconsecvenţelor cultural-istorice. Căci se spune mai jos:* "O ţară de obârşie latină ar fi trebuit să fie de confesiune catolică şi să aibă latina drept limbă de cancelarie. Or, datorită vecinătăţii agresive a regatelor ungar şi polonez, Ţările Române ale vremii au fost nevoite să aleagă ortodoxia şi slavona" *(pag.41). Aceste două fraze, care ne relevă şi direcţia în care trage autorul, conţin două afirmaţii veridice: obârşia noastră latină şi vecinătatea agresivă a regatelor ungar şi polonez. Restul ideilor se constituie în gafe istorice ce trebuie sancţionate ca atare.*

Datorită agresivităţii celor doi vecini, notează autorul, românii au fost "nevoiţi să aleagă" *Ortodoxia şi slavona. Această afirmaţie lasă să se înţeleagă că alegerea Ortodoxiei s-a produs concomitent cu a limbii slavone, în perioada de afirmare a regatelor ungar şi polonez. Despre creştinarea românilor nu se poate vorbi în această perioadă, de vreme ce dovezile sunt evidente încă din secolul al III-lea. Or, limba slavonă pătrunde în cult în urma misiunii fraţilor Chiril şi Metodie, în sec.al IX-lea, epocă în care nu se poate vorbi de* "confesiune catolică" *şi ortodoxă. În acea perioadă, se ştie, şi ungurii reprezentaseră obiect al marii misiuni a Bizanţului din sec.IX-X, deci primalor formă de creştinism era una bizantină. Abia mai târziu, în primii ani ai sec.al XIII-lea, regele Ştefan cel Sfânt, folosind sabia, îi îndreaptă pe unguri cu faţa spre Roma. Bizantinologul maghiar Gyula Moravcsik susţine că* "înainte de invazia mongolă (1241) numărul mănăstirilor de rit răsăritean din sudul Ungariei feudale se ridica la 600, dintre care au putut fi localizate cam 400" *(cf.I.D.Suciu, Monografia Mitropoliei Banatului, Timişoara, 1977, pag.44). Aşa că, românii nu şi-au* "ales" *Ortodoxia, ci şi-au păstrat-o!*

Până în sec.al X-lea, pe teritoriul ţării noastre au circulat manuscrise nu doar în greacă, ci şi în latină şi în română. Se ştie că în sec.al VII-lea, când au loc migraţiile slavilor, limba română se afla într-o fază bine constituită ca structură fundamentală şi fond lexical latin, astfel încât influenţa slavă a fost minimă. Terminologia creştină de bază folosită la noi ne poate îndreptăţi şi ipoteza că au putut exista şi au circulat scrieri patristice chiar în limba noastră, străromână, cu atât mai plauzibilă cu cât primele documente reprezentând literatura creştină în limba slavonă sunt tardive, în mileniul al doilea, când condiţiile istorice şi de politică culturală vor determina ca slavona să devină şi la noi limbă de cancelarie şi de cult.

De altfel, ar fi unilateral să supralicităm rolul limbii slavone în această perioadă, ştiind că circulau lucrări şi în alte limbi. Sf.Chiril manifesta interes deosebit pentru opera Sf.Grigorie cel Mare, papă al Romei, din care a tradus, din latină, mai multe titluri. De asemenea, Ghenadie Scholarios, în sec.al XV-lea, citea în Constantinopol scrieri ale lui Augustin în limba latină. Aceeaşi va fi fost atmosfera culturală şi în Ţările Române, unde în curând vor apărea manuscrise în formă bilingvă.

Precizând rolul limbii slave, N.Iorga o considera "haina străină în care acest suflet românesc a fost îmbrăcat o bucată de vreme". Avedea însă în Ortodoxie, pe care am fi primit-o prin intermediul limbii slavone, drept mijlocul prin care imperialismul rusesc şi-a exercitat influenţa nefastă asupra poporului român, ni se pare cel puţin o probă de miopie spirituală. Se uită faptul că noi primeam slavona nu de la ruşi, ci de la sârbi şi bulgari.

Considerăm deci drept o ironie a soartei faptul că Ortodoxia, ca şi confesiune a poporului român, este în acelaşi timp şi credinţa asupritorului. O relaţie de condiţionare între acestea nu poate fi dovedită istoric.

D-l Gramatopol continuă seria de invective gratuite la adresa Ortodoxiei, pe care o consideră "lipsită de prezenţă socială de-a lungul veacurilor, străină de gândirea filosofică şi de cea juridică" *(pag.41). Ne-ar trebui prea mult spaţiu pentru a arăta lipsa de fundament a acestei afirmaţii, ce relevă o ignoranţă inadmisibilă pentru un cărturar.*

Şi dacă vrem să citim articolul până la capăt, suntem obligaţi să acceptăm că activitatea Bisericii Ortodoxe se afla, la venirea comunismului, într-un "stadiu de păstorie păşunistă", *cu o gândire ce se limita doar la* "rudimente de cugetare teologală, care nu depăşeau parafrazarea şi compilarea textelor sacre" *(pag.42). Fiind* "incapabilă să răspundă cerinţelor omului modern" *(pag.42), Biserica nu-şi găseşte vreun rost în societate. Mai ales că nu se poate racorda cu Occidentul, cum a reuşit, într-un mod strălucit, Biserica Greco-Catolică...*

De fapt, refrenul acesta nu-i deloc nou. Am început chiar să ne obişnuim să primim palme, fără a mai întreba din ce parte vin şi pentru ce motiv. Dar când cel care-şi asumă gestul agresiv nu-i un oarecare, te întrebi: în solda cui slujeşte? Regretăm că în persoana d-lui Gramatopol ne reîntâlnim cu Grama, care-şi făcuse din denigrare o profesiune. Atunci era împroşcat Eminescu, poetul naţional. Acum e denigrată Biserica, pe care poetul o numea "mama neamului românesc". Să stăm şi să cumpănim cui îi dăm dreptate? Să nu cumva să-l denigrăm încă odată pe Eminescu, contrazicându-l.

Ierom.Prof.Iuvenalie IONAŞCU

DIVERSIUNEA CIOABĂ

La sfârşitul lunii octombrie, presa şi televiziunea ne informa că *"Regele Romilor"*, ţiganul Ion Cioabă din Sibiu a fost uns *"Cavaler al Ordinului Templierilor"*. Ceremonia solemnă a fost oficiată de *"Legatul Magistral pentru Germania şi Ambasador Plenipotenţiar în ţările Europei Centrale şi de Est"*, dl.Mihael Franz-Josef von Batschinsky, împreună cu dl.Hans-Jurgens Sauerbrey, *"Şef de Stat Major al Ordinului"*. Şi pentru ca festivitatea să fie completă, Luminiţa Cioabă, fiica "regelui", a primit titlul de *"Soră a Ordinului"*.

Dacă lucrurile s-ar fi limitat numai la atât, am fi spus că am asistat la încă un spectacol grotesc din categoria subproduselor culturale pe care Occidentul ni le oferă cu generozitate spre a ne crea iluzia că avem cale liberă spre Europa. Dar o informaţie suplimentară publicată sub semnătura d-lui Cristian Răuţu în *"Cotidianul"* din 31 octombrie ne dezvăluie că procesul de cooptare de noi *"Cavaleri"* în *"Ordinul Templierilor"* a avut cu totul alte dimensiuni şi o semnificaţie mult mai gravă decât hilara acordare a statutului de Templier *"Regelui Romilor"*. Iată pasajul din articolul intitulat *"Templierii s-au supărat pe Cioabă"* care ne-a pus pe gânduri.

"... Îi informăm pe cititorii noştri că Ion Cioabă nu a fost singurul membru al unei minorităţi etnice din România; printre cei 37 de scutieri membri ai Prioratului Naţional Român, ridicaţi la rangul de Cavaleri ai Ordinului, se află oameni de ştiinţă, şi câte un membru al fiecărei minorităţi etnice din România, germani, maghiari etc. De asemenea, ***Armata şi Biserica Ortodoxă Română*** (s.n.) *au fost şi ele onorate de Ordinul Templierilor în cadrul ceremoniei petrecute în 26 octombrie".*

*

Ordinul Templierilor a fost înfiinţat în anul 1118 de Hugues de Payns şi alţi opt cavaleri francezi care l-au urmat pe Godefroy de Bouillon în cruciadă. Sub denumirea de *"cavalerii săraci ai lui Christos"*, ei s-au constituit în ordin religios. Regele Ierusalimului, Balduin II le fixează reşedinţa într-un palat aflat în vecinătatea locului unde fusese Templul lui Solomon, de unde denumirea de Cavaleri Templieri. Bula papală din anul 1163 le conferă un statut privilegiat în sânul Bisericii. Deviza lor, înscrisă pe un stindard alb-negru suna astfel: *"Non nobis Domine! Non nobis, sed nomini tuo ad gloriam!"* (Nu pentru noi Doamne! Nu pentru noi, ci pentru gloria numelui Tău!)

Cât timp s-au aflat în Orient, Templierii s-au distins prin vitejie, temeritatea lor fiind răsplătită prin daruri bogate. Dar după părăsirea Siriei şi Palestinei de către cruciaţi, virtuţilor războinice de odinioară le-a luat locul o nestăvilită sete de îmbogăţire. Reîntorşi în Europa, Templierii au devenit, alături de evrei şi lombarzi, principalii bancheri ai papei, ai regilor şi prinţilor. În jurul lor se vor ţese o mulţime de legende privitoare la lăcomia, sgârcenia şi lipsa de respect faţă de cele sfinte.

Caracterul tainic al întregii lor activităţi i-a făcut suspecţi în ochii autorităţilor franceze şi pentru a preveni un complot împotriva Coroanei şi a Bisericii, Filip cel Frumos, Regele Franţei ordonă la 13 octombrie 1307 arestarea tuturor Templierilor în frunte cu Jacques de Molay, Marele Maestru al Ordinului, sub acuzaţia de erezie. Anchetaţi sub tortură, mărturisesc toate acuzaţiile ce li se aduc. Papa Clement V, francez de origine, sprijină acţiunea lui Filip şi, deşi după terminarea anchetei acuzaţii retractează ceea ce mărturisiseră în timpul instrucţiei procesului, ei sunt condamnaţi la moarte prin ardere pe rug.

Cu privire la temeinicia acuzaţiei de erezie şi la asprimea pedepselor pronunţate, iată ce scrie Jacques Madaule în Volumul I al *"Istoriei Franţei"* publicat în 1973 în traducere română la Bucureşti în Editura politică (pag.165).

"S-a pretins că faimosul proces al Templierilor ar fi avut loc din motive fiscale. Nimic nu e mai puţin sigur şi se pare mai degrabă că Filip cel Frumos a fost sincer convins de vinovăţia lor... Să nu uităm niciodată că Filip cel Frumos este nepotul lui Ludovic cel Sfânt, obsedat, ca şi bunicul lui, de ideea cruciadei şi că atitudinea individualistă a Templierilor l-a indignat. Se pare pe deasupra, că bună parte din acuzaţiile ridicate împotriva lor erau îndreptăţite".

*

Dar dacă flăcările rugurilor Inchiziţiei au scos Ordinul Templierilor din istorie, ele nu l-au scos şi din conştiinţele adepţilor franc-masoneriei moderne. Şi deşi între cele două organizaţii - Ordinul Templierilor şi Franc-masonerie - nu există o filiaţie directă, identitatea de ţeluri - distrugerea creştinismului - este evidentă. Ca urmare nu trebuie să surprindă faptul că un grup de franc-masoni, pentru a cinsti memoria precursorilor lor medievali, în anul 1804 au pus bazele unui nou rit masonic pe care l-au denumit "Ordinul Templierilor Moderni".

Întemeietorul acestui rit a fost medicul Fabré-Prélaprat, aşa cum ne informează Jean Palou în lucrarea sa intitulată *"La Franc-Masonerie"*, apărută în anul 1984 la Paris, în Editura Payot. În anul 1808, Fabré Prélaprat a organizat, în calitate de *"Regent al Ordinului Secret al Templierilor"*, comemorarea morţii ultimului Mare Maestru al Templierilor, Jacques de Molay. *"Ceremonia a avut un caracter oficial şi în urma unui ordin al Împăratului* (Napoleon, el însuşi mason n.n.) *a fost trimis un regiment de infanterie ca gardă de onoare pentru participanţii, îmbrăcaţi în costumele Ordinului"*.

Cu aceste informaţii suplimentare, acum ştim că domnii care au venit la Bucureşti costumaţi în pelerine albe, cu însemnele Templierilor, sunt de fapt emisarii unui rit masonic din Occident care racolează adepţi în ţările Europei de Răsărit. Şi mai ştim că spectacolul oferit de televiziune, avându-l ca protagonist pe *"sărmanul Cioabă"*, nu a fost în realitate decât paravanul menit să ascundă faptul că opera de racolare din *"rândul oamenilor de ştiinţă, a Armatei şi a Bisericii Ortodoxe"* a început cu mult înainte, în România existând un *"Priorat Naţional"* alcătuit din scutieri, dintre care la 26 octombrie un număr de 37 au fost primiţi în rândul cavalerilor. O dovadă în plus, dacă mai este nevoie, că Franc-masoneria este activă în România şi că obiectivele vizate de ea sunt tocmai instituţiile pe care se bazează sănătatea unei naţiuni: Biserica, Şcoala şi Armata.

Andrei RĂZEŞU

POZIȚIA A TREIA INTERNAȚIONALĂ

A TREIA POZIȚIE [THE THIRD POSITION]

Țelurile noastre

- Să creăm o organizație a Naționaliștilor de elită, capabili să realizeze Revoluția Națională, necesară salvării și renașterii Națiunilor, prin *acțiune*, *influență* și *exemplu*.
- Acei naționaliști care se alătură Poziției a Treia sunt chemați să-și dedice timpul, efortul și sacrificiul triumfului ideilor noastre. Nu avem nevoie de acei oameni care migrează de la o organizație la alta, promițând să schimbe lumea, dar făcând prea puțin sau nimic pentru aceasta.
- A Treia Poziție nu seamănă cu nici o mișcare și cu nici un partid din această țară. Ea este ramura britanică a Poziției a Treia Internaționale, singura alternativă reală la Capitalism, Socialism și toate celelalte mișcări generate de idealurile masonice ale Revoluției Franceze.
- Țelul nostru este să creăm o contra-cultură, Națiuni Distributive [Distributist Nations] în sînul țărilor controlate în prezent de Iudeo-Masonerie. Creând școlile, afacerile, corporațiile [guilds] și magazinele noastre etc., intenționăm să demonstrăm acelor oameni care nu mai cred în farsa democrației că există și o cale mai bună în viață, pe care o putem atinge în măsura în care suntem pregătiți să facem față atacurilor dușmănoase cu curajul strămoșilor noștri.
- Primul lucru de care avem nevoie este să creăm Soldații Politici [the Political Soldiers] chemați să ducă această luptă. Când spunem Soldați Politici, ne referim la acei naționaliști care sunt pregătiți să facă din dragostea pentru Dumnezeu, din adevărul și din succesul mișcării noastre lucrul cel mai important al vieții lor, cu hotărârea de a trece peste orice greutăți în numele victoriei noastre.
- Mentorii noștri sunt Cruciații vechii Europe [the Crusaders of Mother Europes past], acei mari bărbați care au realizat importanța relației dintre spiritual și temporal. Pentru că un om lipsit de credință, onoare și cavalerism nu prezintă încredere că ar putea lupta pentru crezul lui chiar și când ar părea pierdut. Mișcarea noastră nu se bazează pe ură, ci pe dragostea față de tot ce este bun. Acele mișcări pornite din ură sunt sortite autodistrugerii, prin conducătorii lor egoiști, preocupați numai de propriile interese, iar nu de binele Națiunii.
- Nu credem în efectele publicitare cu bătaie scurtă, cum ar fi marșurile, și refuzăm să ne lăsăm intervievați de *mass-media*, care nu au nici cea mai vagă idee despre adevărul pentru care luptăm. Legea naturală, adevărul absolut și justiția socială sunt pilonii unei societăți sănătoase. Ceva ce era acceptat ca o evidență în Evul Mediu, a fost distrus, iar datoria noastră este să-l construim din nou.
- Dacă credeți că a Treia Poziție are răspunsurile potrivite la problemele cu care se confruntă lumea de azi, dacă simțiți că vreți să faceți ceva pentru Revoluția Națională, atunci contactați-ne imediat. Dacă aveți un mijloc sau o posibilitate ce ar putea fi utilă cauzei noastre, atunci menționați-o negreșit.

AVEȚI TĂRIA DE A TRECE DE LA CUVÂNT LA FAPTE?
DACĂ DA, ATUNCI
ADRESAȚI-VĂ SECRETARIATULUI NOSTRU
[THE SECRETARY] BCM ITP-LONDON-WC1N3XX

DECLARAȚIA DE PRINCIPII A POZIȚIEI A TREIA INTERNAȚIONALE

Poziția a Treia este o concepție spiritual motivată despre lume, care respinge înțelepciunea politică modernă conform căreia popoarele și culturile sunt sortite să aleagă invariabil între Dreapta și Stânga, între Capitalism și Comunism. Întemeiată pe o cunoaștere temeinică a naturii umane și a intereselor ei, Poziția a Treia nu urmărește un centralism neviabil, ci un mod de gândire și acțiune care transcende cu adevărat dușmăniile sterile ale lumii moderne. Poziția a Treia ni se înfățișează, de aceea, drept crezul politic al secolului 21.

În cursul lunii octombrie, ne-a sosit la redacție, din Anglia, documentația prezentată mai jos, privind *"Scopurile"* și *"Declarația de principii"* a mișcării internaționale *"A Treia Poziție"*.
Însoțim prezentarea acestei documentații de selecția bibliografică, dintr-o lungă listă de titluri, a celor *"7 cărți recomandate militantului naționalist serios"*.

Puncte Cardinale

1. Primatul spiritului

Face parte din tradiția noastră politică adevărul că omul este un complex de spirit și materie, în care însă primatul revine spiritului. Fără o profundă revoluție spirituală, fără o metodă de purificare și ameliorare pe care individul s-o aplice de-a lungul întregii sale vieți, militanții noștri nu se vor deosebi esențial de degenerații care au dat naștere ororilor lumii moderne și care au acționat în baza unei concepții pur materialiste asupra vieții și istoriei.

Poziția a Treia Internațională nutrește credința că Revoluția Națională pe plan mondial nu poate fi realizată decât prin modelarea unui Om Nou, a unui militant capabil să pună în practică ceea ce propovăduiește [...]

2. Ordinea morală

Deoarece degenerarea lumii moderne este un rezultat al imoralității și amoralității, devine limpede că o lume regenerată nu se poate înfăptui decât pe temeiul Ordinii Morale.

P.T.I. [Poziția a Treia Internațională] crede că este important ca oamenii să înțeleagă că pe lume există Dreptate și Nedreptate, Adevăr și Falsitate, iar nu doar o serie de opțiuni subiective, așa cum pretind materialiștii. Familia este elementul primordial și central al societății, iar forța și unitatea ei sunt esențiale pentru fericirea națiunii.

P.T.I.afirmă că atât avortul, cât și practicile homosexuale sunt cu totul reprobabile, deoarece ele contravin Adevărului Obiectiv și Legii Divine, negând idealurile de viață ale P.T.I. Mișcarea noastră se situează, de asemenea, împotriva cotelor de copii stabilite de Fondul Monetar Internațional, de Unesco și de alte organizații internaționale actuale, precum și împotriva controlului populației în general. Ea afirmă că singura "clasă privilegiată" în lumea noastră vor fi copiii.

P.T.I. crede, de asemenea, că e vital pentru înfăptuirea Ordinii Morale ca generațiile tinere și cele viitoare să nu primească doar cunoștințe pur livrești, ci să fie instruite și pe calea sacrificiului de sine și a perfecționării spirituale, care fac din individ o persoană onorabilă și virtuoasă. În felul acesta vom forma un factor uman calitativ superior hoardelor brutale pe care le generează, în mod deliberat, "educația" contemporană.

3. Opoziția față de materialism

Revoluția Franceză de la 1789 a fost primul eveniment care a introdus materialismul filosofic pe scena lumii. În cele două secole ce au urmat, puterea materialismului, cu toate formele sale de organizare, a crescut permanent, până la a amenința astăzi să înghită întreaga lume.

Materialismul, crez bazat în esență pe negarea existenței spiritului, a îmbrăcat numeroase forme. Unii i-au promovat țelurile cu destulă subtilitate, alții cu o lipsă de subtilitate alarmantă, dar toți au contribuit la mizeria crescândă a omenirii, într-o măsură mai mare sau mai mică. Formele care au adus cele mai grave atingeri lumii contemporane pot fi enumerate astfel: Francmasoneria, Liberalismul, Nihilismul, Capitalismul, Imperialismul, Anarhismul, Socialismul și Marxismul. Fiecare dintre aceste crezuri - fundamental materialiste - s-au dovedit aberante și în teorie și în practică. P.T.I.le condamnă fără rezerve și afirmă că opoziția față de orice formă de materialism caracterizează prin excelență filosofia și ideologia Poziției a Treia.

4. Sionismul și poporul Palestinian

În mai puțin de un secol, sionismul a dobândit o putere de proporții impresionante. Nu numai că a pus stăpânire pe o parte din teritoriul Palestinei, întronând propriul său regim guvernamental, dar și-a construit baze masive de putere în sfera politicului, economicului și mijloacelor de informare de pe întreg globul. P.T.I.se opune neabătut Mișcării Sioniste, deoarece aceasta, prin activitățile ei, a violat drepturile naționale ale poporului palestinian în cel mai flagrant și mai oribil mod; iar bazele sale de putere din alte țări se amestecă în dreptul acelor popoare la o deplină autodeterminare națională.

P.T.I.declară că se opune cu hotărâre imperialismului politic, economic și teritorial al sionismului. Ea afirmă dreptul popoarelor de a trăi nehărțuite - direct sau indirect - de puterea sionistă. Ba mai mult, afirmă că poporul palestinian trebuie să fie sprijinit pe deplin în încercările sale de a-și recupera țara răpită în integritatea sa.

5. Idealul guvernării prin popor

P.T.I.crede profund că armonia și pacea - în cadrul națiunilor și între națiuni - nu se pot realiza cu adevărat decât în măsura în care fiecare națiune va încerca să ceeze o unitate fundamentală, pe deasupra intereselor unor fracțiuni sau ale unor diriguitori. Deoarece mult prea mult timp destinul națiunilor a fost jucăria partidelor, clicilor și tiranilor nereprezentativi, în loc să fie expresia intereselor naționale sau culturale, în integritatea lor materială și spirituală. P.T.I.crede că această unitate fundamentală se poate realiza printr-un program de descentralizare radicală în sfera politică. Noi numim această descentralizare Guvernare prin Popor [Popular Rule]. Este un sistem de auto-guvernare a poporului, începând de la cel mai de jos nivel socialmente viabil și extinzându-se apoi - printr-o serie de structuri organice - la nivel național. Se are în vedere participarea directă a tuturor la luarea deciziilor (locale, regionale și naționale) - proces care își trage substanța și validitatea din faptul că dorințele întregului popor sunt exprimate și puse în aplicare de delegați numiți în mod oportun. Dar dreptul la auto-guvernare nu există în abstract; dacă ar fi așa, ar rezulta un majoritarism grosolan, în care capriciile ar putea fi în mod greșit privite ca adevăruri.

(continuare în pag.13)

THIRD POSITION FOR:
FAITH, FAMILY, NATION.

FOR AN INTERNATIONAL THIRD POSITION INFORMATION PACK, SEND A STAMPED, ADDRESSED ENVELOPE (SAE) OR INTERNATIONAL REPLY COUPON (IRC) TO:
THE SECRETARY, INTERNATIONAL THIRD POSITION, BCM ITP, LONDON, WC1N 3XX, ENGLAND.

ROMÂNII - VICTIME ALE RĂZBOIULUI ROMÂNO-ROMÂN

Sabia lui Damocles ameninţă în aceste vremuri limba română şi scrierea ei cu caractere latine, nu numai în spaţiul de grai şi spiritualitate românească de dincolo de Nistru, ci şi în cel cuprins între Nistru şi Prut. Pentru copiii românilor din stânga Prutului, actualul an şcolar a început sub semnul unor pericole şi ameninţări de aceeaşi natură cu cele din anii cei mai negri ai prigoanei staliniste. În Basarabia, stalinismul supravieţuieşte ca niciunde în fostul Imperiu, iar purtătorii cei mai zeloşi ai acestei moşteniri se dovedesc a fi tocmai românii "moldovenizaţi"!

Dacă pe Nistru şi mai la răsărit, la Tighina şi Tiraspol, elevii români doritori să înveţe, să scrie şi să se exprime în limba lui Eminescu şi a lui Mateevici sunt împiedicaţi să o facă, prin metodele cele mai barbare, de elemente antiromâneşti şi cu complicitatea "autorităţilor republicane nistrene", şi dacă drapelul românesc şi chipul poetului naţional sunt arse şi călcate în picioare de neprietenii slavi ori slavizaţi şi bolşevizaţi ai neamului românesc, la Chişinău, lupta pentru a ucide identitatea etnospirituală românească, limba, istoria şi cultura românilor, se poartă cu mijloacele "civilizate" ale legalităţii şi ale Constituţiei...

Deosebirea dintre teroarea anilor '50 şi prigoana antiromânească actuală constă în aceea că, acum, cei mai zeloşi şi înverşunaţi antiromâni nu sunt alţii decât renegaţii bolşevizaţi, deveniţi "moldoveni", pe când pe vremea "tătucului Stalin" prigonitorii şi călăii românilor erau "oamenii sovietici", indivizi fără identitate etnospirituală, a căror "religie" era aceea a fărădelegii comuniste atee.

Pe această cale a permanentei trădări a intereselor naţionale de către regimurile de la Chişinău şi Bucureşti, Basarabia a rămas vitrina-relicvă a Imperiului Bolşevic. Aici se menţin şi se continuă, mai pregnant ca oriunde în fosta împărăţie leninistă, realităţi şi structuri ale stalinismului. Aici, români renegaţi şi deznaţionalizaţi, dar afirmându-şi o pseudo-identitate etnolingvistică şi spirituală "moldovenească", se dovedesc a fi inamicii cei mai înverşunaţi şi neînduplecaţi ai propriei patrii şi ai fraţilor de sânge şi de grai.

Toţi aceştia nu rămân, de fapt, altceva decât instrumentele continuării stăpânirii ruso-bolşevice în Basarabia şi, într-un fel, asupra întregului spaţiu românesc. S-ar părea că "agrarienii" aflaţi la conducere la Chişinău sunt decişi să-şi împlinească făgăduielile electorale, inclusiv pe aceea de a suprima orice activitate politică în scopul Reîntregirii, de unde ameninţarea cu scoaterea în afara legii a partidelor filoromâneşti şi prounioniste.

"Liniştea" pe care autorităţile de la Chişinău ar dori să o instaureze în Basarabia, este identică cu liniştea din vremurile în care unicul adevăr şi unica voinţă erau cele ale Kremlinului. Faptul nu pare să fie prea compatibil cu accesul "Republicii Moldova" în organismele europene, chiar dacă experienţa reacţiilor Occidentului în problemele estului Europei lasă loc multor precauţii şi incertitudini. Chiar dacă naţiunile şi identităţile etnolingvistice şi spirituale nu se nasc la comandă, conform prevederilor articolului 13 al Constituţiei "Republicii Moldova", aflat în total dezacord cu punctul de vedere al forului academic al aceleiaşi "republici", trista experienţă istorică românească trebuie să îndemne la prudenţă.

Mersul evenimentelor din ultimele luni dovedeşte faptul că Prutul devine tot mai lat şi greu de trecut şi că, pentru autorităţile de la Chişinău, ameninţarea la adresa statalităţii şi independenţei "Republicii Moldova" nu vine nici din partea Rusiei, nici a Ucrainei, ci dinspre România! Chiar reafirmate cu prilejul vizitei la Bucureşti a ministrului de externe al "Republicii Moldova", din vara trecută, dezideratele de înfăptuire a "integrării economice" şi de "realizare a unui spaţiu economic şi cultural comun", vor continua să rămână la stadiul de simple enunţuri, iar "aprofundarea, adâncirea colaborării", nu va deveni nimic mai mult decât ceea ce este şi în prezent: adică o conlucrare, mai mult sau mai puţin făţişă, în scopul perpetuării actualei rămâneri în sfera de interese geostrategice şi politico militare ruseşti, dacă nu chiar refacerea fostului CAER, într-o formă în care România s-ar putea vedea integrată, alături de "Republica Moldova", în Comunitatea Statelor Independente! "Congresul Consiliului Internaţional al Industriaşilor", ţinut la Bucureşti în septembrie trecut, organizat şi patronat de "specialişti" în probleme de "integrare economică a statelor frăţeşti" (vezi Arkadi Volski, Gheorghe Păunescu, Nicolae Văcăroiu sau Ion Iliescu!), pot indica cu multă claritate direcţia urmată!

*

Spre lauda celor aflaţi la cârma destinelor statelor respective, apărarea cu consecvenţă a propriilor interese naţionale, prin politica dusă de către guvernele Germaniei şi Ţărilor Baltice, ca şi sprijinul acordat de ONU acestor ţări, a avut drept urmare retragerea trupelor sovieto-ruseşti din aceste state, a căror independenţă devine, în acest mod, o realitate foarte concretă. Astfel, din toată Europa de răsărit, numai pe teritoriile gruzine şi româneşti au mai rămas trupe ale Armatei Roşii! Şi numai în ceea ce priveşte spaţiul dintre Prut şi Nistru, prevederile târgului Molotov-Ribbentrop, încheiat în urmă cu 55 de ani, mai sunt încă valabile!

În lunile trecute, în *mass-media* românească s-a făcut multă publicitate participării României (în cadrul "parteneriatului pentru pace") la manevrele ce au avut loc în Polonia, faptul fiind prezentat ca un mare succes al diplomaţiei româneşti şi ca o dovadă a apropierii de structurile euroatlantice. Numai că, în acelaşi timp cu exerciţiile de parteneriat din Polonia, în Rusia se desfăşurau antrenamente comune ruso-americane. În ce priveşte România, consecinţele participării la "parteneriatul pentru pace" pot fi oricând anulate de efectele doctrinei ruseşti geostrategice a "vecinătăţii apropiate". Şi asta cu atât mai mult cu cât situaţia din spaţiul balcano-iugoslav, cu marele său grad de instabilitate, eşecul de aici al ONU şi al Apusului în general, ca şi sprijinul occidental pentru refacerea Rusiei, trebuie avute oricând în vedere.

*

Tot ceea ce se întâmplă în lumea românească a ultimilor ani dovedeşte că nici o înaintare spre normalitate şi nici o desprindere de trecut nu va fi cu putinţă atâta vreme cât nu se va înfăptui demontarea structurilor şi ruperea de mentalităţile şi moştenirile comuniste, nici atâta vreme cât nu se va împlini nevoia de Reîntregire a neamului românesc în hotarele sale fireşti.

În aceste momente de răscruce a vremurilor şi a destinelor, toate dovezile probează că românii nu sunt călăuziţi de cine trebuie...

Nicolae POP

POZIŢIA A TREIA INTERNAŢIONALĂ

(urmare din pag.12)

În timp ce mecanismul Guvernării prin Popor variază de la naţiune la naţiune şi de la cultură la cultură, principiul care îl justifică rămâne constant. Acest principiu afirmă clar că auto-guvernarea implică un activism general continuu în cadrul Adevărului Obiectiv, odată ce se ajunge la validarea unor decizii. P.T.I. susţine că toate societăţile sănătoase se întemeiază pe recunoaşterea Adevărului Obiectiv, a Legii lui Dumnezeu, iar nu pe constituţii civile determinate de interese sus-puse sau de filosofii relativiste.

6. Diversitatea rasială şi culturală

Că specia umană e alcătuită dintr-un mozaic de rase şi de culturi diferite este o chestiune de bun-simţ. Dar, în mod incredibil, există indivizi care ar vrea să distrugă această bogăţie a speciei umane şi s-o înlocuiască cu ceva lipsit de rădăcini şi de identitate, în care termenii de rasă, naţiune şi cultură să fie vidaţi de înţeles. [...] P.T.I. afirmă că respinge orice tentativă de impunere a unei astfel de condiţii inumane, orice tendinţă de genocid cultural sau rasial, fie că ea se manifestă prin intermediul armelor sau pe calea unui ecran de televizor [...] Reaşezarea raselor în ţările lor de origine este un pas esenţial pentru o lume a păcii.

7 BOOKS RECOMMENDED FOR THE SERIOUS NATIONALIST MILITANT

FOR MY LEGIONARIES by Corneliu Codreanu. The Iron Guard was Rumania's pre-War Revolutionary Nationalist Movement. They shook a corrupt Rumania to its foundations. Read Codreanu's message to his Cadres. An excellent book. £9.

A THIRD POSITIONIST READER compiled by the International Third Position. This booklet features five essays on subjects essential to the Nationalist militant: the family; economics; Palestine; Codreanu; and the 'Rural Revolution'. Gives the reader a good grounding in all five topics. Must be read by all. £3.

THE CONTROVERSY OF ZION by Douglas Reed. An excellent book on the nature of Zionism. Essential for anyone wanting to know the background to world history and power politics. Reed was hounded out of his job for his exposé of the terrible Zionist Leviathan. £14.

RESTORATION OF PROPERTY by Hilaire Belloc. An essential book if the Nationalist militant is to argue, effectively, against both Communism and Capitalism. £3.

THE POLITICAL SOLDIER by Derek Holland. This booklet explains why the Nationalist militant must strive to become the Political Soldier needed to fight corruption and save Europe. £2.

THE OUTLINE OF SANITY by G.K. Chesterton. Classic Distributist work. Explains why the only way out of the current economic and social 'quagmire' is the wide-spread ownership of property. £5.

DARKNESS VISIBLE by Rev. W. Hannah. The best book available on the menace of Freemasonry. Even the Masons admit how accurate it is in describing rituals etc. Essential in understanding the evil role taken by Freemasonry. £10.

RISING BOOKS IS AN ACCREDITED AFFILIATE OF THE INTERNATIONAL THIRD POSITION
PAP RISING BOOKS, BOM ITP, LONDON, WC1N 3XX, ENGLAND

7. Apărarea mediului înconjurător

Orice individ normal, indiferent unde s-ar afla în lume, doreşte să trăiască într-un mediu plăcut şi sănătos. Urmează, deci, că cei ce sunt membri ai P.T.I. trebuie să pună în evidenţă faptul că este o datorie a tuturor naţiunilor şi culturilor să păstreze frumuseţea şi echilibrul mediului ambiant. Acest lucru nu implică însă necesitatea creării unor organisme poliţieneşti globale, cum susţin maniacii Noii Epoci [New Age], ci doar o înţelegere reală şi profundă între naţiuni cu privire la nevoile lor reciproce [...]

P.T.I. crede că, într-o ordine socială normală, există un echilibru esenţial între rural şi urban. În sine, ruralul este cu mult mai sănătos din punctul de vedere atât al individului cât şi al mediului; totuşi viaţa rurală poate fi depăşită printr-un urbanism corect, întemeiat pe o tehnologie înaltă şi nepoluantă [...] Acest echilibru între ruralism şi urbanism este un punct central în viziunea despre lume a P.T.I.

8. Ameninţarea intereselor bancare

Nici o persoană raţională nu poate nega că Banii şi dragostea pentru ei domină lumea modernă. Totul este determinat astăzi de "viabilitatea economică". Cu alte cuvinte, Banii, care iniţial fuseseră un mijloc de înlesnire a vieţii sociale, au ajuns să fie, cu timpul, determinantul prim al vieţii şi societăţii. Un asemenea abuz grotesc împotriva naturii a dus la orori nenumărate: războaie, foamete, poluare, genocid şi o societate de consum distrugătoare de suflete.

P.T.I. consideră că Banul trebuie să redevină doar un servitor umil al Omului şi al Societăţii [...] P.T.I. va duce o campanie puternică împotriva cămătăriei Sistemului Bancar, pentru a crea Ordinea de mâine din Dezordinea actuală. P.T.I. crede că Finanţa Internaţională este una dintre racilele cele mai mari ale lumii moderne şi inamică ireductibilă a P.T.I.

9. Poziţia a treia cu privire la proprietate

P.T.I. afirmă că există un mod de proprietate - în industrie, în agricultură, în gospodăriile individuale - care întrece cu mult concentrarea inumană creată atât de Capitalism, cât şi de Marxism, şi care, pe lângă faptul că este cu precădere practic, rămâne şi perfect natural. Acest mod este unul în care economia este descentralizată până la cea mai mică unitate viabilă [...]

În lumea anglofonă, această alternativă este cunoscută sub numele de Distributivism [Distributism]. Este vorba de un mod de proprietate care promovează iniţiativa şi creativitatea, în cadrul structurilor de Bun Comun. Este asocierea naturală a Libertăţii Individuale cu Justiţia Socială. Spiritul de descentralizare la nivel planetar este esenţial pentru Poziţia a Treia.

10. Revoluţia naţională în lumea întreagă

Pentru că P.T.I. încearcă să construiască o Lume Nouă, ea susţine că toate naţiunile şi culturile care aderă la principiile de bază ale Poziţiei a Treia trebuie să conlucreze strâns, într-o atmosferă de încredere şi sprijin reciproc. Deoarece victoria unei Revoluţii Naţionale într-o parte a lumii este o victorie a tuturor celor ce aderă la Poziţia a Treia, urmează că fiecare membru afiliat trebuie să fie pregătit şi să acorde asistenţă morală, financiară sau tehnică, după posibilităţi, atunci când o situaţie revoluţionară apare undeva. Provincialismul [Parochialism], într-o epocă în care Ideologia Lumii Unice se îndreaptă spre o victorie totală, nu poate decât să nege tot ceea ce noi credem şi de aceea P.T.I. o respinge în mod categoric.

ESTE TÂNĂRA GENERAŢIE ... O GENERAŢIE PIERDUTĂ ?

"Oare n-a bătut ceasul să ne convingem în mod definitiv despre necesitatea şi sensul misiunii noastre?"

Tânărul arădean care semnează textul de mai jos nu are decât 16 ani. Textul l-am primit la redacţie însoţit de o scrisoare substanţială, ale cărei cuvinte sincere şi bine cumpănite ne-au bucurat. Ne îngăduim să extragem din ea câteva fragmente potrivite paginii de faţă, căci în autorul lor ni se pare că se profilează una dintre conştiinţele semnificative ale tinerei generaţii.

"După mine, tineretul român se împarte în două segmente: 1. cel inconştient sau, mai exact, prea <<conştient>>, hiper-<<realist>>, tânărul care <<a descoperit>> ce e viaţa: masă, casă, maşină, femeie, moştenitori pentru *boutique*-ul din colţ etc, etc, dominat de spiritul de rivalitate (în contra celei de camaraderie), de superficialitate şi impotenţă sufletească; 2. tinerii care îşi caută originile, îşi caută sensul lor în viaţă, identitatea umană şi etnică, tinerii care traversează în primul rând o criză religioasă şi apoi una de identitate naţională autentică. Aceştia din urmă sunt puţini (5-10 %), dar rodnici; însă, din păcate, şi dintre ei sunt mulţi care adoptă mai întâi forma şi abia apoi conţinutul... Nu sunt de acord, eu personal, nici cu cei care la 16-17 ani au îmbrăcat ostentativ cămaşa verde, autodeclarându-se <<legionari>>, dar nici cu cei care privesc viaţa pe gaura cheii [...]

Problema gravă o reprezintă, părerea mea, vârsta cuprinsă între 45 şi 65 (riscantă afirmaţie, recunosc!). În ei recunosc pe părinţii - NU BUNICII ! - noştri. Nu ai mei neapărat, ci ai atâtor şi atâtor tineri. <<Clasa muncitoare>>, pseudo-intelectualii, tot <<boborul>> care a admis fără pic de rezistenţă sistemul comunist. Ei sunt vinovaţii pentru starea actuală a ţării"...

Tot mai des auzim atribuindu-se cuvântul "fanatic" unor oameni care au marea calitate de a fi, prin structură, persoane religioase, iar mai abitir acest adjectiv (ce capătă şi valoare substantivală, în unele cazuri), este aruncat în spatele celor ce au fost (şi încă mai sunt!) legionari. Ne-am propus, cu modestele noastre posibilităţi, să lămurim cât de cât această "cestiune", să demascăm frivolitatea unor astfel de asocieri, iar apoi să extrapolăm şi să generalizăm pe cât putem, pentru a vedea - dacă nu e prea mult - cum stau lucrurile, global sau în parte, în societatea românească de astăzi. Departe de noi gândul de-a face o analitică radiografie a stării de spirit românesţi, ceea ce, cu siguranţă, ne depăşeşte.

Vom încerca mai întâi să clarificăm o situaţie relativ simplă. Adesea se face confuzie între ceea ce înseamnă şi ceea ce implică calitatea de om *religios* şi ceea ce înseamnă şi implică calitatea de om *credincios*. Există, credem noi, o mare diferenţă între cei doi termeni (generali), însă, cu toate acestea, nu puţine sunt cazurile în care între înţeleşul lor se pune semnul echivalenţei. Dar să purcedem în concret. În opinia noastră "credinciosul" este acea persoană cu frică de Dumnezeu, care întotdeauna îşi rezervă un mic spaţiu aspectului religios al vieţii; sunt acei oameni care se îngrijesc (chiar dacă uneori într-o mai mică măsură) de viaţa lor spirituală, frecventează Biserica, mai (şi) citesc Biblia, însă (din păcate) ceea ce putem numi "lumescul" reprezintă un factor determinant pentru ei. Neîndoielnic, nu putem numi *homo religiosus* un astfel de tip uman. Diferenţa dintre cele două categorii de persoane ni se pare evidentă. A fi religios, presupune dedicarea totală, în chip absolut şi fără mărginire, întru Hristos Mântuitorul. Au fost astfel apostolii creştini, toţi marii mistici, sfinţii, însă şi simplii monahi, a căror viaţă de asceză o putem situa pe doar două coordonate: os şi spirit! Îi numim oameni *religioşi* pe toţi acei care, prin diferite căi (inspiraţie, revelaţie, contemplaţie sau extaz), au atins punctul maxim al *credinţei*, au avut parte de o trăire religioasă la paroxism, toate acestea pe fondul unei depline curăţenii spirituale şi trupeşti. Sumar prezentat, acesta ar fi, în opinia noastră, portretul general al omului religios.

Putem aprecia, deci, că a alătura cuvântul "fanatic" acestei stări emoţionale de o profunzime şi puritate imensă, ni se pare cel puţin neinspirat, dacă nu chiar un gest prostesc. Chiar dacă ne-am rezuma la această axiomă: nici un om care gândeşte (cât de cât) nu poate şi nu are dreptul să facă analiza raţională a unei stări emoţionale sau atitudini sentimentale! Iar iubirea de Neam este, în ultimă instanţă, cel puţin o atitudine sentimentală... La fel şi atunci când este vorba de legionari. Dacă "epitetele" inventate de comunişti despre aceşti îndrăzneţi, dar năpăstuiţi creştini, sunau cam la fel ("fascişti", "teroriştі", "criminali"), societatea post-revoluţionară a inventat altele, menite să ne demonstreze că ele ar fi fost stabilite după o studiere în prealabil a fenomenului. Dilentantismul funcţionează peste tot, fără menajamente. Au încetat a folosi adjectivele: fascist sau terorist, înlocuindu-le cu altele: "fanatici, antisemiţi, de un misticism vulgar". De fapt, vechi astfel de deprinderi, găsim şi la nume surprinzătoare. Un G.Călinescu, în celebra sa lucrare *Istoria literaturii române de la origini până în prezent*, nu se încumetă să-l prezinte pe un ton persiflator, pe Nae Ionescu (un mit în epocă) astfel: "Nae Ionescu nu e un filozof, el e ca şi Iisus, un <<învăţător>>, un Socrate al României." G. Călinescu continuă: "...preferând să-şi însceneze în penumbre filozofia, în faţa unui *grup de fanatici*, evitând sistematic lumina crudă a cărţii." (1). Se ştie, dar, cine era acel "grup de fanatici" şi se pare că sintagma a fost reluată şi peste ani. Au mai renunţat la inepţia de a face conexiunea între partidul lui Hitler şi Mişcare, dar încercând să ne dovedească că au dibuit "psihologia" adepţilor Mişcării, după o lungă analiză, au dat diagnosticul cu o detaşare stupidă: "Sunt fanatici, domnule!", mai adăugând şi termenul "misticism vulgar" (învăţat probabil odată cu verbele a implementa şi a disipa...)! Simulacru de plenitudine! Vădit raţionament de suprafaţă!

Dar să vedem unde îşi au originea şi cine sunt, la urma urmei, distinşii domni care au obiceiul unor astfel de etichetări. E evident că provin din pătura celor "căldicei", cum îi numeşte Domnul (*Apocalipsa* 3,15) pe cei care aparent sunt interesaţi de fenomenul religios, preocupaţi chiar şi de dogmatica ortodoxă, de metafizica ei (chipurile), dar care nu se sfiesc să-şi reclame permanenta lor echidistanţă, lipsa de patimă, "luciditatea" falsă şi de prost augur (susţinută dintr-o la fel de proastă înţelegere a termenului). Ei sunt cei ce trag concluzii din exterior şi mai rău, din mers (sau din umbră), cu amatorismul lor specific, preţcupeţi şi în marketing şi în teologie, şi în management şi în filosofie, exmplele putând continua! Ei sunt acei "ruteni în cultură", cum probabil i-ar defini Noica, Dumnezeu să-l odihnească, cei care peste noapte au devenit atotcunoscători în operele unor Cioran, Eliade, Ţuţea sau Steinhardt. Ciudat, am spune noi; mai ales că toţi marii gânditori de mai sus, detestă tocmai acest tip uman, poate cel mai păgubos pentru o societate care, după jumătate de veac de bolşevizare satanică, *trebuie* să renască atât spiritual cât şi geografic. Ei sunt acei preţcupeţi la toate şi, de fapt, la nimic, posesori ai unor adânci goluri spirituale, cărora le lipseşte cu desăvârşire acea bogată efervescenţă lăuntrică ce va să mistuiască inimi şi să nască patimi şi suferinţi, nu atât inteligenţi cât speculanţi, dar, din păcate, tot mai des, "intelectuali". Că uneori sunt nişte inculţi, agramaţi sau reduşi, asta are mai puţină importanţă atâta vreme cât ei deţin frâiele puterii în România..

Prin desele lor declaraţii, luări de poziţie, atitudini (în care-şi agită mereu teoriile pozitiviste) nu fac altceva decât să-şi demaşte incapacitatea de înţelegere a adevăratului rol al Credinţei, a ceea ce înseamnă dedicare totală lui Hristos. În mărginirea şi în viziunile lor înguste, ei limitează simţitor autenticele funcţiuni ale religiei. Aceste vorbe le auzim rostite tot mai des de intelectuali în toată firea (s-ar zice...), prinşi în vârtejul materialismului speculant şi acaparator, fie capitalist, fie comunist (efectele degradării morale ale ambelor sisteme sunt aceleaşi: o Europă de Apus total decreştinată, în plină comă spirituală, iar Răsăritul având "zestre" sute de lăcaşuri de cult demolate, clerul pus la zid şi alte barbarii).

Credinţa oarbă în "Adevărul Absolut, principiu unic al tuturor lucrurilor" (Ţuţea), în Dumnezeu Creatorul, este aşadar catalogată superficial ca "fanatism", inspiraţi probabil din definiţia pe care o dă DEX-ul acestui cuvânt -"pătimaş excesiv dublat de o totală intolerenţă faţă de convingerile altora". Fireşte că nu are cum să fie vorba de intoleranţă, când totul, absolut totul, are ca fundament virtutea cardinală a creştinismului, elementul de armonie şi însănătoşire: *iubirea*. Ea este cea care nu ne dă voie să fim agresivi, ireverenţioşi, intoleranţi. Acceptăm cu compasiune alte păreri, însă *trăirea* creştinismului nu se poate face cu jumătăţi de măsură. Tolerăm pe alţi, tolerăm liber-cugetători (mai puţin în fruntea Statului...), însă nu ne cereţi, stimaţi domni intelectuali, rataţi ori semidocţi, să mergem spre Hristos neîmpărtăşiţi! Domnul grăia astfel fariseilor şi cărturarilor: "Nici pe voi nu vă mântuiţi, nici pe alţii nu-i lăsaţi să se mântuiască". De la spoiala de creştinism pe care o afişaţi şi până la obraznicele porniri în a ne da lecţii, este totuşi cale lungă. Nu ne cereţi să fim ca şi voi! Nicolae Steinhardt spune aşa: "Creştinismul este reţetă de fericire şi tortură de neîndurat. Simultan, deopotrivă". Fără o perfectă armonie interioară, actul căutării este sortit eşecului, căci: Nimeni nu poate sluji la doi stăpâni" *(Matei* 6,24). Avariaţi sufleteşte în umblarea lor în Domnul, ei încearcă să se împartă în două direcţii diametral opuse: pe de o parte dorinţa de a realiza cât mai multe treburi lumeşti, pe de altă parte dorinţa (palidă) de a trăi o viaţă creştină, ignorând total porunca biblică: "Când te apuci de o treabă, fă-o cu toată tăria de care eşti în stare" (*Eclezіastul* 9,10). Nici binecunoscuta parabolă biblică cu Marta şi Maria (*Luca* 10,38-42), nici întâmplarea cu tânărul bogat doritor de viaţă veşnică *(Matei* 19,17-26), nici pilda Mântuitorului de la *Luca* 12, 23, *nimic* nu i-a pus pe gânduri. Nu şi-au dat seama că alături de Dumnezeu nu mai poate sta nimeni şi nimic din ceea ce reprezintă lumescul. El este Atotputernicul, Unicul, Alfa şi Omega, este cel care ne spune: "Ştiu faptele tale: că nu eşti nici rece, nici în clocot. O, dacă ai fi rece sau în clocot! Dar *fiindcă eşti căldicel*, nici rece nici în clocot, *am să te vărs din gura mea!*". Cu Dumnezeu nu e de glumă!

Însă acest tipar de gândire obtuză îl regăsim şi în spectrul *politic* actual. Tot mai des dăm de partide politice generic intitulate "de centru", "centru-stânga" şi alţi asemenea hibrizi caraghioşi, de gazete pseudo-"independente" şi "echidistante" sau chiar "apolitice", toate acestea fiind de fapt în contra cauzei naţionale. Auzim că Antonescu este numit de către americani "criminal de război", iar Titulescu este făcut erou de către autorităţi (şi Partidul Comunist Spaniol), plus încă multe alte ciudăţenii post-decembriste! N-am vrea să fim greşit înţeleşi. Iar pentru ca să fim siguri, dăm citire unui gând de-al lui Eminescu, care sintetizează tot ceea ce dorim să spunem: "Sucul învietor al gândirii e patima. E vorba numai ca această patimă să aibă un obiect nobil şi desigur că cel mai nobil este adevărul". Fie că e vorba de Adevărul Absolut, ca "principiu unic al tuturor lucrurilor", fie că e vorba de adevărul istoric (la care facem recurs), fie că e vorba despre alte ţeluri nobile, cum ar fi REÎNVIEREA ROMÂNIEI.

Această falsă impresie, că, dacă te afli pe tărâmul "echilibrului" (impropriu spus) politic, eşti mai avantajat, această tendinţă individuală de situare în postura arbitrului "înţelept", care stă pe margine, judecă şi cântăreşte, generează (şi e mai limpede ca oricând aceasta!) o stare de somnolenţă, de apatie generală, o lenevie parcă incurabilă, delăsare şi scepticism (ducând până la fatalism, uneori). Dostoievski spunea: "Lipsa de entuziasm este semnul sigur al pierzaniei", iar acum, mai mult decât oricând, acest lucru se adevereşte în întregime. Pe 15 octombrie 1935, Mircea Eliade scria în "Vremea" o frază de o neîndoielnică actualitate pentru vremurile acestea: "TREBUIE SĂ IUBEŞTI ROMÂNIA CU FRENEZIE, S-O IUBEŞTI ŞI SĂ CREZI ÎN EA ÎMPOTRIVA TUTUROR EVIDENŢELOR - CA SĂ POŢI UITA GRADUL DE DESCOMPUNERE ÎN CARE AM AJUNS". Îndrăznim să spunem că noi o iubim, dar nu neproblematic, ci disperaţi total fiind de destinul ei, întrucât a ajuns ca "plăsmuirea acestei ţări să ne fie singura obsesie" (Cioran).

Crescuţi sub imperiul fricii ("Blestemul omenirii", ar zice acelaşi genial romancier rus, sau "cel mai mare păcat al omului" cum o defineşte Eminescu), bază sigură pentru naşterea unei dictaturi, indivizii despre care vorbim se mulţumesc doar cu ceea ce îngustele lor minţi le oferă ca o perspectivă clară şi prea puţin complicată: occidentul. România însă, înainte de a importa sistemul economic şi politic vestic (care, în mare, este viabil), se grăbeşte a copia fidel sistemul educaţional (de bază pentru construcţia unei viitoare societăţi sănătoase). Promiscuitate, vulgaritate, ideologii new-age-iste, iată doar câteva elemente corozive care viciază serios pătura cea mai fragilă şi vulnerabilă: tineretul. Tradiţia (fie ea de ordin religios, fie de ordin politic) îşi va pierde continuitatea şi atunci sufletul românesc va sângera din nou. Care-va-să-zică: din lac în puţ!

Deşi oameni slabi, care nu au nimic în comun cu spiritul creator al ţăranului şi nici al intelectualului adevărat (singurele două grupări care verifică exemplar rezistenţa Neamului Românesc în veac), ei sunt totuşi numeroşi, ceea ce certifică în mod plenar faptul, că din păcate, societatea românească actuală e într-o cumplită şi înfiorătoare stare de decadenţă. Să ne mai întrebăm atunci de ce aceşti numeroşi "intelectuali", mulţi dintre ei gazetari, istorici sau analişti politici (capabili să comită greşeli de cultură politică, uzitând de sintagme cum ar fi: "naţionalist-comuniştii" sau "naţionalistul Jirinovski" etc.) *nu pot* înţelege Legiunea şi pe Căpitanul ei? Nu pot înţelege de ce Garda de Fier a fost mai întâi de toate o mişcare spirituală, o şcoală de refacere a sufletului românesc, în care, după cum spunea Codreanu (ascultând povaţa lui Hristos, *Marcu* 11, 23), "intră cel ce crede nelimitat" şi rămâne afară "cel ce are îndoieli". Ei nu pot înţelege sacrificiul ţăranilor de-a lungul mileniilor, nici de ce Ştefan a înălţat biserici şi mănăstiri , nici de s-a ridicat în istorie Horea, Avram sau Tudor (te pomeneşti că pentru progresul economic al obştii!...) nici pe Eminescu, Pârvan, Nae Ionescu, Eliade, Noica sau Ţuţea, nici ofranda adusă lui Hristos de cruciaţii secolului, Moţa şi Marin, nici eroismul tineretului din Crăciunul însângerat al lui '89. Ei nu pot înţelege, la urma urmei, *nimic* din esenţa românismului eminescian, din linia ascendentă a naţionalismului integral, situat pe cele trei coordonate: HRISTOS, NAŢIA, REGELE. Naţionalismul este pentru dânşii, cel mult o efemeră exaltare, un entuziasm superficial, un naţionalism economic, materialist, populism ieftin, prilej de discursuri redundant-ditirambice, condimentate cu o demagogie deşănţată. Pentru alţii, intraţi deja în rândurile masoneriei, naţionalismul reprezintă un adevărat pericol public, ameninţare fatală pentru cei ce plănuiesc viitoarea ordine mondială, vădit antinaţională şi anticreştină.

Atâta vreme cât numărul acestor oameni nu va deveni neînsemnat în masa alegătorilor, nu se întrezăreşte nici o rază de speranţă pentru România. Singura speranţă vine de sus şi... poate de la tineret, singura forţă capabilă să eradicheze lichelelе comuniste restauratoare, singurul segment social neîntinat şi neîndoctrinat sălbatec, capabil să asimileze adevărata taină a românismului, împărtăşanie sfântă a existenţei veşnice a Neamului.

George M.NEAMŢU
cls.XI-Liceul "Moise Nicoară" - ARAD

1. Gestul lui G.Călinescu nu trebuie să surprindă. Exemplul dat este minuscul în comparaţie cu tristele sale deviaţii de mai târziu, scrise în calitate de condeier la "Tribuna poporului", gazetă ce venea în sprijinul presei sovietizate a anilor '44-'47. Alături de "confraţii săi", un Silviu Brucan, un Miron Constantinescu sau un Iosif Ardeleanu, G.Călinescu nu se sfia să aclame noua ordine din ţară şi să spună răspicat: "Cine a răsfoit însă Istoria, s-a încredinţat de acest adevăr: mersul înainte al unei naţiuni este totdeauna pe partea stângă"; sau: "Dl.Iuliu Maniu are duhul unui funcţionar de Curte..." ("Tribuna poporului", an I, nr.78, 3 dec.1944)!

IDEOLOGIA ÎMPOTRIVA ISTORIEI

Dacă actuala putere ar fi respectat legile Țării în ziua de 7 octombrie a.c., atunci *Majestatea Sa Regele Mihai I al României* ar fi participat în zilele de 8-9 octombrie la *SIMPOZIONUL INTERNAȚIONAL cu tema "23 August 1944 în istoria României"*.

Pentru cine a avut ochi să vadă și urechi să audă, acest simpozion (nu întâmplător *internațional*!) a fost un prilej unic (se împlinea, doar, o jumătate de veac de la acel eveniment) prin care noi, românii, am putut constata, pe viu, cum este *perceput* azi acel *"Război Sfânt împotriva bolșevismului"* pornit de Armata creștină a României ortodoxe, sub comanda generalului Ion Antonescu. Este limpede pentru oricine că acea *Cruciadă antibolșevică* nu s-a terminat. Continuă și azi, într-un mod nevăzut, chiar dacă istoricii oficiali din țară sau din Occident nu vor să o recunoască și chiar dacă nefericitul mareșal Antonescu - bolnav de sifilis nervos, după cum ne-a lăsat mărturie generalul dr.militar Saidac - a condus Armata spre "un dezastru", limitat în timp și spațiu, vezi Doamne, doar de actul curajos al M.S.Regele Mihai, de la 23 august 1944! Să nu uităm însă că Biserica noastră, *Sfânta noastră Biserică Ortodoxă*, a însemnat cu roșu, în calendarele ortodoxe din anii 1942-43-44, *ziua de 22 iunie* și a proclamat-o drept sărbătoare națională religioasă, ca *zi sfântă în istoria Neamului Românesc*. În anul 1941, Sf.Sinod al B.O.R.a denumit-o oficial: *"Începutul Războiului Sfânt împotriva bolșevismului"* (a se consulta la Arhiva Mănăstirii Antim din București, în cadrul arhivelor B.O.R., aceste calendare editate atunci de Sf.Sinod!). Nimic însă despre toate acestea nu s-a spus la Simpozion. Istoricii contemporani - unii bolnavi de istorism iar alții supuși comandamentelor iudeo-masonice, - nu fac atât istorie, cât ideologie!

Istoricii "naționali" și "internaționali", cât și unii dintre invitații speciali ai organizatorilor, s-au răfuit, fiecare după puteri și după importanța conferită de autoritatea instituției "istorice" pe care o reprezentau, cu *naționalismul românesc*, cu *dreapta* și cu așa-zisa "extremă dreaptă" din România interbelică. Ba mai mult: cineva (și vom vedea cine) s-a răfuit chiar cu M.S.Regele! În ordinea desfășurării programului, să ne oprim, așadar, la fiecare conferențiar:

Dr.Șeban Papacostea, membru corespondent al Academiei Române, director al Institutului de Istorie "N.Iorga". A fost moderatorul simpozionului și a avut cuvântul introductiv. Dl. director a "moderat" atât de bine încât în primele cinci minute ale discursului aproape că nu a fost frază rostită în care să nu figureze *sintagma* "Garda și comuniștii": "Gardiștii și comuniștii au făcut..." sau "Gardiștii și comuniștii au obligat pe..." sau "Extrema dreaptă și comuniștii au impus...au determinat"! Dar d-le dr.Ș.Papacostea, care Gardă, care "extremiști de dreapta"?! După masacrele legionarilor din 1938, 1939, 1941 și după executarea prin ordin secret, pe frontul din Est, a aprox.14.000 de legionari (sau "gardiști", cum le spuneți dvs.), toți universitari, adică aproape toată elita intelectuală a Țării, și după executarea, tot pe front, a cca.4.000 de elevi de 16-18 ani, selectați se Serviciul Secret ca fiind membri ai *Frăților de Cruce* din cele mai bune licee și colegii bucureștene - vă întrebăm, deci - *care gardiști?!* Aveți dvs.vreo dovadă (mărturie, document etc.) că la 23 august 1944 "gardiștii s-au implicat împreună cu comuniștii"? Asocierea între gardiști (legionari) și comuniști, pe care ați formulat-o și exprimat-o atât de des, este o aberație și ne face să ne gândim la altceva: la ideologia pseudo-istorică a oficinelor masonice!

Dr.Florin Constantiniu, de la Institutul de Istorie "N.Iorga". A conferențiat excelent pe tema "23 August 1944. Bilanț istoric".

Totuși, ca subaltern al d-lui director Șerban Papacostea, dl.Constantiniu s-a lăsat "moderat" și și-a început expunerea-bilanț anunțând auditoriul că nu va adopta "poziția naționalismului", care, chipurile, duce la ridicol! Dar Conferința a fost utilă, întrucât a arătat, clar și indubitabil, rolul major al M.S.Regelui Mihai la actul de la 23 august 1944. Un "punct central" al expozeului l-a constituit argumentarea afirmației: "Nu trebuie făcută o legătură de cauzalitate între actul de la 23 august 1944 și instaurarea comunismului în România, adică *23 august - cauza și dictatura comunistă - efectul*". Puși în "dilemă", noi am adresat d-lui dr.Constantiniu, în timpul acordat discuțiilor, următoarea întrebare din partea Tineretului Țării (care dorește ca măcar acum, după 50 de ani, să știe în mod precis, exact, obiectiv, științific): *"Cine se face vinovat de aducerea comunismului în România*, în cazul în care această legătură cauză-efect nu este valabilă?" Și am continuat așa: "Cine? Regele, nu! Antonescu, nu! Germanii și hitlerismul, nu! Garda, nu! Rușii cu Stalin, nu! Atunci cine?". Răspunsul d-lui Constantiniu ni s-a părut dezarmant. După unele - "justificații contextuale ale situației politico-militare de atunci" - domnia sa ne-a răspuns: *"Vina o poartă Churchill și Roosevelt, care au oferit lui Stalin Europa de Est, deci și România"*. Vânzarea înfăptuită la Yalta o știe azi toată lumea, numai că stupefiant ni s-a părut faptul că dl.Constantiniu a publicat de curând o carte (împreună cu încă doi colaboratori) cu titlul: *"SOVIETIZAREA ROMÂNIEI. Percepții anglo-americane"*! Prin urmare, d-le Constantiniu, noi ce trebuie să înțelegem de la dumneavoastră? Că anglo-americanii nu au avut nici o implicație în sovietizarea României, de vreme ce tratează subiectul la nivelul *percepțiilor*, sau că ei poartă răspunderea acestei sovietizări?! Când ați fost nesincer? Când ați scris și publicat cartea cu *percepții* de "mironosiță" ale perfizilor anglo-americani sau când ne-ați răspuns la simpozion?

Ion Varlam, Comitetul "Adevărul despre 23 august 1944". Și-a început expozeul (intitulat *"Istorie și legitimitate. Semnificația actului de la 23 August 1944"*) cu o ...mustrare adusă auditoriului pentru că a îndrăznit să scandeze, la deschiderea simpozionului (și apoi după conferința d-lui Constantiniu) lozinci ca: "Regele Mihai" și "Iliescu afară / Regele în Țară!". După zece minute de răfuieli cu trei istorici (Gh.Buzatu, I.Scurtu și C.Popișteanu acuzați că au publicat documente false în revista MAGAZIN ISTORIC), dl.Varlam s-a situat pe o poziție extrem de dubioasă față de rolul M.S.Regele Mihai în evenimentul de la 23 august 1944. A fost prompt taxat din sală, în timpul discuțiilor ce au urmat, de un grup de foști ofițeri din Armata Regală. Unul dintre aceștia l-a atenționat pe dl.Varlam *că la 23 August 1944 nu a fost o lovitură de stat!* Argumentul (însușit de auditoriu cu aplauze) a fost: *M.S.Regele Mihai era adevăratul șef al statului și nu "generalul-mareșal" Antonescu, care era doar președintele Consiliului de Miniștri și comandantul Armatei. M.S.Regele, era Suveranul și avea puterea conferită de lege să destituie pe președintele Consiliului de Miniștri. Cum I.Antonescu, din 1940 și până în 1944 (când a reușit să decimeze Armata și să permită bolșevicilor să înainteze pe linia Iași-Pașcani), l-a tratat pe M.S.Regele drept un pușt, acesta la 23 August l-a demis. Chemat la Palat, I.Antonescu a vrut să-l desconsidere ierăși pe "Pușt", dar M.S.Regele, având și acordul d-lor Maniu și Brătianu, a ordonat Armatei să-l dezarmeze și să-l aresteze.*

Prof.dr.George Jewsbury, de la Oklahoma State University, SUA. A prezentat conferința cu titlul *"O analiză a intențiilor sovietice privind sud-estul Europei, în general, și România, în special, după Stalingrad"*. Acest domn Jewsbury a produs o adevărată consternare auditoriului *românesc*. Am subliniat cuvântul "românesc" fiindcă noi, cei din sală, români fireșe, care ne gândeam la istoria Neamului și la adevărul istoric ce trebuie exprimat după 50 de ani de "decantări", am văzut în dl.Jewsbury un mesager al americanilor (de la Roosevelt la Clinton) în România de azi. Timp de 15 minute, domnia-sa (în vârstă cam de 35-40 de ani) ne-a povestit, din cărțile pe care le-a citit, cum Stalin a trecut la colectivizare, la genocid, la deportări etc., având impresia că ne spune lucruri nemaiauzite! Consternarea s-a produs mai ales la această frază pe care o reproducem ad-litteram: *"Odată cu ofensiva sovietică în Europa de Est, după 23 august 1944, I.V.Stalin și-a reanexat fostele teritorii țariste Basarabia și Bucovina, cât și teritoriile ucrainene și poloneze"*. Vă rugăm insistent să recitiți fraza - elaborată la Oklahoma State University (SUA) și veți înțelege că realipirea Basarabiei și Bucovinei la Patria-mumă devine de fapt o problemă de "bunăvoință" americană! Cum în sală indignarea ajunsese la culme, dr.Șerban Papacostea l-a salvat pe americanul de la Oklahoma, "moderând" programul zilei (care de la ora 12,30 la 13 prevedea discuții cu auditoriul din sală). Prin urmare, s-a anunțat pauză, anulându-se discuțiile!

Prof.dr.Chatherine Durandin, Institut National des Langues et Civilisation Orientales. A prezentat un text intitulat, foarte subversiv: *"23 August 1944 rezultatul rezistenței române?"*. De ce subversiv? Tocmai din cauza acestui *semn de întrebare* din titlu - semn care a pecetluit întregul expozeu și prin care, într-un mod insinuant, d-na Durandin a încercat să demonstreze că actul salvator (pentru România și pentru aliații anglo-americani) nu ar aparține deloc Națiunii Române, ci tot puterilor occidentale, care s-au folosit doar de frontul românesc și de situația disperată a României de atunci!

Partea a doua a conferinței a cuprins arhicunoscutele teze iudeo-masonice, despre *internaționalism* și *spiritualizarea granițelor*, lansate încă de pe vremea Ligii Națiunilor și continuate azi de mai marii "Europei Comune". Dr.Durandin s-a răfuit în mod special cu (citâm): "(...) *naționalismul defensiv antioccidental al României interbelice*". Lăsându-ne să înțelegem că bolșevismul adus în România de tancurile sovietice, după vânzarea de la Yalta, a fost ca o pedeapsă pentru o Românie de "extremă dreaptă", care era "antibolșevică, dar și antidemocratică", d-na Durandin, într-un perfect spirit cartezian, ne-a enumerat și comentat *păcatele* și *greșelile* (de neiertat din partea Occidentului democrat!) făptuite de o Românie naționalist creștină. Mai întâi a blamat legionarismul și pe prof.Nae Ionescu, considerat a fi mentorul "extremei drepte". Din tot ce au făcut legionarii pentru Cruce și Neam, prof.Durandin nu a reținut decât asasinatele împotriva lui Iorga și Madgearu. Istoricii francezi ignoră voit că acele asasinate ar fi putut fi comise de agenți ai Serviciului Secret, cu complicitatea lui I.Antonescu, pentru a-i compromite pe legionari în fața Națiunii și a Occidentului. Apoi, am fost atenționați să nu mai repetăm "greșeala interbelică" de a continua să vedem Europa împărțită în două: Orient și Occident - după "viziunea retrogradă" a lui Spengler. *Ni s-a spus clar că există o singură Europă și o singură clasă de valori europene: cele occidentale, pe care trebuie să ni le integrăm, dacă vrem ca și Europa, prin Consiliul Europei și Parteneriatul pentru Pace (NATO), să ne "integreze"*! Altfel ne va paște tot comunismul asiatic cu care, din nefericire, ne învecinăm. D-nă Durandin, ne pare rău, dar noi, ca români, nu putem accepta tezele iudeo-masonice ale unei *Europe Comune*, în care națiile să fie pulverizate și conduse apoi de *un unic guvern* supranațional. *Noi rămânem la constatarea realistă a lui Nae Ionescu: Răsăritul Ortodox are o structură spirituală incompatibilă cu Apusul Catolic.* Diferența obiectivă e dată de Ortodoxie, pentru care, începând din 1938 încoace, s-au jertfit cei mai buni fii ai Neamului! Evident că moderatorul nostru, dr.Șerban Papacostea, a salvat-o și pe d-na Durandin de la discuții cu auditoriul...

Celelalte conferințe au fost:

Gh.Barbul, *Paris, cu titlul: "Ion Antonescu și armistițiul"*, foarte apreciată și aplaudată datorită relatărilor în calitate de martor (dl.Barbul a fost șeful de cabinet al lui Ică Antonescu).

Dr.Gh.Buzatu, *Centrul de istorie și civilizație europeană, Filiala Iași, conferința cu titlul: "23 August 1944: la Palatul Regal din București"*. Dl.Buzatu, cunoscut apologet al mareșalului, a încercat "o imagine pozitivă" a lui I.Antonescu, însă nu prea aplaudată de foștii ofițeri ai Armatei Regale (care au constituit majoritatea auditoriului).

Prof. dr. Neagu Djuvara, *Universitatea București, conferința cu titlul: "Mărturii despre evenimentele de la 23 august 1944"*. Aplaudat la unison, îndelung, expozeul d-lui Djuvara s-a axat pe ideea că soarta României post-belice a fost pecetluită încă din 1940, de regimul dictatorial al lui Carol II, când a cedat Basarabia și Bucovina sovieticilor, fără ca armata română să tragă vreun foc de armă!

Prof.dr.Dennis Deletant, *University of London, cu titlul: "Rolul PCR în actul de la 23 august 1944"*. A fost o conferință "cuminte", în care nu s-au spus decât lucruri arhicunoscute.

Dr.Șerban Rădulescu-Zoner, *Institutul de Istorie "N.Iorga", conferința cu titlul: "Considerații asupra unor desfășurări ulterioare zilei de 23 august 1944"*. A încercat să-și apere conaționalii la "bara istoriei", după 50 de ani de dictatură iudeo-comunistă în România creștină. Dl.Zoner a justificat *prezența masivă a evreilor în regimul comunist* instaurat după 23 august 1944 prin resentimentul lor (chiar dorința de răzbunare - am înțeles noi, cei din sală) față de "teroarea și progromurile comise împotriva evreilor de către legionari și de către regimurile de extremă dreaptă din perioada interbelică". Cum istoria adevărată nu cunoaște asemenea pogromuri (doar defunctul Moses Rosen le-a trâmbițat, la ordinul iudaismului internațional), credem că dl.Zoner s-a referit la fotografiile trucate din ziarul evreiesc ADEVĂRUL! În ianuarie 1941, după lovitura de stat dată de Antonescu împotriva Statului Național-Legionar, ziarul a publicat imagini de la Abatorul din București, cu așa-zișii "evrei uciși și atârnați în cângi de carmangerie", cadavre care de fapt erau bucăți de carne de vită învelite în cearceafuri albe!!!

Noi nu suntem istorici și nu ne permitem să dăm verdicte științifice despre actul de la 23 August 1944, dar constatăm contradicțiile și lipsa de obiectivitate științifică a multor profesioniști, impusă, în mod evident, fie de originea lor neromânească, fie de "comandamente" ideologice ale internaționalismului masonic occidental. Pe această cale, *adevărul* sigur nu are de câștigat. Să aibă de câștigat țara? Rămâne de văzut! Ne îndoim însă că pe minciună se poate construi ceva pozitiv și durabil...

Silviu ALUPEI

LUMEA ARABĂ, adevăr și prejudecată

18. Rădăcinile naționalismului arab

Revitalizarea Islamului prin adaptarea lui la cerințele lumii moderne a constituit principala preocupare a gânditorilor mulsulmani din cea de a doua jumătate a secolului 19. O consecință firească a situației în care se găsea Imperiul Otoman, care, dacă un timp se dovedise a fi capabil ca pe plan politic să înlocuiască dinastia abbasidă, acum se zbătea el însuși într-o gravă criză care îi punea în primejdie atât identitatea cât și existența. Contactele cu Europa, oricât de subțiri erau ele, au pus intelectualitatea mulsulmană, îndeosebi în provinciile cu populație arabă, în fața unor probleme privind viitorul, atât sub aspect religios, dar și sub aspect politic și cultural.

În capitolul precedent am prezentat două din soluțiile formulate, ideea de a scoate atât Islamul, cât mai ales populația arabă, din starea de amorțire în care se găsea. Soluția alinierii la cursul civilizației și culturii occidentale, fără rezerve, formulată de 'Tahtawi și tentativa lui Wahhab de a readuce populația arabă la puritatea religioasă originară. De notat însă că deși aceste două soluții sunt diferite în ceea ce privește domeniile în care caută temeiurile de revitalizare a lumii islamice, ambele sunt în aceeași măsură puternic ancorate în spiritualitatea islamică.

În același cadru de căutări se găsește și soluția propusă de Gamala din Afghani (1839-1897) și susținută cu argumente teoretice de discipolul său Muhammad 'Abduh (1849-1905). Lor le revine meritul de a fi văzut în Europa nu numai un model demn de urmat datorită avansului ei față de lumea arabă pe tărâmul civilizației, ci și cealaltă față a țărilor occidentale avansate - rapacitatea lor ca puteri coloniale. În acest context, pentru Afghani, Islamul dobândește semnificația unei doctrine anticolonialiste, căreia îi revine sarcina de a mobiliza lumea islamică la o acțiune politică antieuropeană. Dar antieuropenismul său nu este nici exclusivist și nici izolaționist în sensul refuzării oricărui contact cu Europa. El consideră util să se preia din civilizația și cultura europeană numai acele elemente care pot contribui la revitalizarea Islamului.

Pe plan politic, Afghani adoptă din gândirea europeană a secolului 19 ideea de națiune, pe care se străduiește să o suprapună peste realitățile islamice. Ca această suprapunere să nu dea însă naștere la conflicte, el îi escamotează substanța seculară, adică tocmai trăsătura definitorie a conceptului așa cum a fost el formulat de Revoluția franceză. Afgani consideră lumea mulsulmană, în totalitatea ei, ca fiind o națiune, făcând abstracție de diferențele etnice, lingvistice și culturale din lăuntrul ei. Cu acest înțeles ideea de națiune devine fundamentul politic pentru o viziune panislamică.

Și cum la data la care Afghani formulează concepția sa cu privire la căile de revitalizare a Islamului, Imperiul otoman se găsea într-o situație gravă, fiindu-i primejduită însăși existența, sultanul Abdul-Hamid II (1876-1909) adoptă panislamismul ca ideologie oficială a statului otoman. Rezultatele nu vor fi însă cele scontate. Din această manevră politică nu va rezulta nimic constructiv. Conștient de faptul că Imperiul otoman nu poate constitui un fundament viabil pentru idealul panislamic, Afghani va renunța să mai militeze în sprijinul înfăptuirii lui pe plan politic. El va limita ideea panislamismului la conștiința solidarității de care mulsulmanii trebuie să dea dovadă în fața agresivității puterilor coloniale accidentale.

Concomitent cu acțiunea de revitalizare a Islamului prin trezirea unei conștiințe panislamice, are loc infiltrarea unor idei naționaliste cu caracter secular. Împotriva acestor idei, dar, în același timp, și împotriva înțelegerii rigide a Islamului, așa cum proceda corpul profesoral de la Universitatea Azhar din Cairo, considerând orice încercare de modernizare drept erezie, se ridică 'Abduh, discipolul lui Afghani.

Spre deosebire însă de maestrul său, 'Abduh limitează sinteza universală dintre Islam, în totalitatea sa, și conceptul de națiune, preluat din gândirea politică occidentală, la spațiul geopolitic al Egiptului. Cât privește calea de urmat pentru a se înfăptui opera de modernizare a Islamului în general și a Egiptului în special, aceasta este educația. Dealtfel în timpul călătoriei sale în Occident, 'Abduh l-a cunoscut personal pe Herbert Spencer și i-a tradus în arabă lucrarea despre educație ("Education").

Pentru 'Abduh educația nu este un proces laic. Educația unei națiuni nu este cu putință, făcându-se abstracție de religie. *"Sufletul egiptean este atât de adânc legat de religie* -afirmă el - *încât nu poate fi rupt de ea. Dacă cineva intenționează să educe și să îndrepte națiunea egipteană fără religie procedează ca agricultorul care aruncă sămânța pe un sol neprielnic pentru ea"*. Originalitatea lui 'Abduh - așa cum remarcă Walther Braune - constă în încercarea de a regăsi toate elementele și datele de proveniență străină în Revelația divină. Ca urmare, atât științele moderne cât și descoperirile tehnice pot fi acceptate și însușite de credincioși. Dacă revelația este corect înțeleasă, se va vedea că ea nu intră în contradicție cu cultura modernă. Privind din acest unghi, în procesul de modernizare al lumii islamice, diferențierile dintre tradiționalismul wahhabit și modernismul, așa cum era conceput de Afghani și 'Abduh, se estompează. Consecința va fi că din același trunchi de idei se vor naște concepții politice diametral opuse.

Rașid Rida, unul din elevii lui 'Abduh, va devia tentativa de modernizare a Islamului spre un fundamentalism islamic, apropiat de concepția wahhabistă. Această orientare va fi preluată pe plan politic de șeicii din tribul Sa'ud care reușesc în anul 1924 să pună stăpânire pe conducerea întregii Peninsule Arabia, întemeind statul feudal-autocratic, Arabia Saudită de astăzi, a cărei ideologie oficială este Wahhabismul.

Din fundamentalismul islamic al lui Rida își trage rădăcina și mișcarea radicală de dreapta, ***"Frăția mulsulmană"***, întemeiată în anul 1928 care s-a opus cu vehemență naționalismului de coloratură seculară.

Un alt elev al lui 'Abduh, 'Abdarrahman Kawakibi, originar din Siria, a canalizat ideile maestrului său spre un naționalism exclusivist arab. Pornind de la ideile lui Afghani și 'Abduh, el afirmă că singurii reprezentanți legitimi ai Islamului sunt arabii. Prin vederile sale, Kawakibi poate fi considerat ca un precursor al naționalismului radical arab care clocotește până în ziua de astăzi în Orientul Apropiat.

*

Frământările spirituale din Orientul Apropiat în secolul 19 au fost influențate, într-o măsură de loc neglijabilă, pe lângă procesul de colonizare al acestei regiuni, de misionarismul creștin care a activat intens în această regiune. La scurt timp după sosirea misionarilor catolici francezi au sosit misiuni rusești-ortodoxe, misiuni anglicane și misionari protestanți din Statele Unite. Dintre aceste misiuni, un rol pozitiv pentru progresul cultural al populației localnice arabe l-au jucat misionarii protestanți americani.

Întrucât propovăduirea religiei creștine în limba credincioșilor constituie unul din principiile de bază ale protestantismului, misionarii americani au învățat limba arabă și au angajat filologi arabi pentru traducerea Bibliei. În același timp au fost redactate manuale în limba arabă pentru școlile pe care le patronau. Această activitate a avut drept urmare o revitalizare a culturii naționale arabe, care își găsește astfel un nou element de identitate - cel cultural - pe lângă cel religios. De notat că în aceeași direcție de încurajare a trezirii conștiinței naționale a arabilor au acționat și misionarii ortodocși din Rusia care, pentru prima oară în istoria creștinismului oriental, au reușit să impună, cu toate protestele ortodocșilor greci, un arab creștin ca Patriarh de Antiohia.

În prima sa fază, naționalismul arab nu a avut caracter politic, ci cultural. Merite deosebite în această direcție îi revin filologului sirian Butrus Bastani (1819-1883) în a cărui operă revitalizarea culturii arabe se întregește cu implicațiile ei naționale. În anul 1847, Bastani întemeiază împreună cu Nasif Yazigi prima ***"Societate literară"*** din Orientul Apropiat.

Faptul că, în prima sa fază, naționalismul arab nu a avut caracter politic, ci doar cultural, nu este întâmplător. Pentru o mișcare național-politică, în secolul 19, nu erau coapte încă nici condițiile obiective și nici cele subiective. Această situație de fapt i-a determinat pe primii naționaliști arabi să se limiteze la a accentua existența unei culturi arabe de sine stătătoare, fără a postula și necesitatea existenței unui cadru politic adecvat pentru promovarea ei.

*

Prima organizație național-arabă care nu și-a propus numai obiective culturale, ci și politice, formulând pretenții separatiste de statul otoman a fost înființată în anul 1875 de studenții de la ***"Syrian Protestant College"***. Ea avea caracter conspirativ, urmărind un program de renaștere a literaturii arabe și, totodată, separarea provinciilor arabe de Imperiul otoman.

La început această organizație era formată numai din arabi creștini. Ulterior au fost acceptați în sânul ei și mulsulmani și druzi. Numărul membrilor organizației a crescut, în scurt timp, considerabil. Organizații conspirative similare au luat ființă mai în toate marile orașe, desfășurând o intensă activitate propagandistică prin placarde pe care le lipeau pe pereții clădirilor la adăpostul întunericului. În aceste placarde se cerea crearea unui stat național arab în care toți arabii, indiferent de apartenența lor religioasă, să fie considerați ca cetățeni iar nu ca supuși. La începutul secolului 20, Parisul, unde studiau numeroși arabi de toate confesiunile, a devenit focarul agitațiilor naționalismului arab. Din rândul naționaliștilor arabi militanți făceau parte atât arabi proveniți din școlile misiunilor creștine care își continuau studiile în institute academice europene, cât și arabi care, profitând de relaxarea creată în perioada Tanzimat, majoritatea dintre ei fiind mulsulmani s-au orientat spre Occident pentru a-și desăvârși studiile.

*

La un an după retragerea trupelor egiptene din Siria (1838), începe în Imperiul Otoman o perioadă de largi restructurări, cunoscută sub denumirea de perioada Tanzimat (decrete binevoitoare). Primul dintre aceste decrete, cel din 1839, completat cu cel din 1856, preciza necesitatea de a se reforma din temelii structura statului, prin înnoirea administrației, sistemului de impozite, legislației, ca și prin organizarea unui sistem de învățământ după modelul european. Dintre toate măsurile adoptate în perioada Tanzimat, o deosebită importanță pentru evoluția ulterioară a Imperiului a avut-o reformarea armatei. Mulți din ofițerii armatei otomane și-au făcut pregătirea în Occident, iar cei care nu au ajuns în Apus au fost instruiți de instructori apuseni aduși în Turcia în acest scop. Astfel a luat naștere în această perioadă o clasă de ofițeri recrutați din mica burghezie cu mentalitate occidentală, care nu mai avea nimic comun cu vechea castă militară otomană. Ei vor juca un rol deosebit de important în evoluția situației politice din Turcia în cea de a doua jumătate a secolului 19. Din rândul lor se vor recruta majoritatea ***"junilor turci"***, iar apoi ofițerii kemaliști care vor dizolva Imperiul otoman. Și tot din rândul lor se vor recruta ofițerii de origine arabă care vor constitui fermentul unui naționalism specific arab. Ei vor pune bazele organizației politice subversive ***"Comitetul pentru unitate și progres"***, și deși din rândurile membrilor acestei organizații vor face parte și civili, îndeosebi din politicienii aflați în Apus, în exil, corpul ofițeresc va fi miezul ei activ.

Pe lângă organizația menționată mai sus, mai trebuie menționate alte două organizații secrete, ***"Uniunea pentru reformă"***, întemeiată la Beirut în anul 1912 de creștini libanezi și ***"Partidul osmanic al descentralizării"***, înființat la Cairo de exilați sirieni.

Caracterul secret și subversiv al acestor organizații este consecința firească a întreruperii șirului reformelor de către sultanul Abdul-Hamid II care, în anul 1878, suspendă constituția, revenind de la o monarhie constituțională la un absolutism total, ale cărui victime vor fi în primul rând militanții pentru Tanzimat. Ca în toate situațiile similare din istorie, regimurile bazate pe teroare își pot prelungi pentru un timp mai lung sau mai scurt existența, dar nu se pot menține la nesfârșit. Este ceea ce se va întâmpla și cu absolutismul otoman.

(va urma)

Gabriel CONSTANTINESCU

Evreii în ROMÂNIA

26

Perioada 1918-1940

După ce, în capitolul precedent, am prezentat situația minorității evreiești din Oltenia, în continuare, folosind aceeași sursă de informații, *"Tabelele statistice"* publicate în anul 1937 de *"Liga pentru unitatea culturală a tuturor românilor"*, vom trece sumar în revistă situația din celelalte provincii ale țării.

1. Muntenia

Populația totală a provinciei este de 4243405 locuitori, repartizați pe naționalități astfel: 3750896 (88,47%) români, 323875 (7,54%) evrei și 168634 (3,99%) alte naționalități. Cum însă, viața economică și culturală a unei provincii se desfășoară, cu precădere, în centrele urbane, este important să adâncim analiza statistică, prezentând situația din principalele orașe muntene.

● Pitești - capitala jud.Argeș număra o populație de 24808 locuitori, din care 3046 (12%) erau evrei. În oraș funcționau două sinagogi. În industrie și în profesiunile libere evreii reprezentau 30%.

● Brăila - capitala județului cu același nume, cel de al doilea port la Dunăre al României, avea o populație de 76315 locuitori, din care 23101 (30%) erau evrei. La 10 biserici românești, evreii aveau 6 sinagogi și un templu. Comerțul era în proporție de 48% în mâinile evreilor.

● Buzău - reședința județului cu același nume avea o populație de 39832 locuitori din care 8409 erau evrei (26%), dispunând de două sinagogi.

● Târgoviște - capitala jud.Dâmbovița avea o populație de 25812 locuitori, din care 5611 (23%) erau evrei, dispunând de 2 sinagogi.

● Călărași - capitala jud.Ialomița avea o populație de 21356 locuitori, din care 5113 (25%) erau evrei, având ca locașuri de cult 3 sinagogi.

● Ploiești - capitala jud.Prahova avea o populație de 86575 locuitori, din care 20304 (24%) erau evrei. În Ploiești existau 6 sinagogi. Comerțul și industria se găseau în proporție de 43% în mâinile evreilor.

● București - capitala României avea după statistica oficială 712680 locuitori, din care 179204 (25%) erau evrei. În București evreii aveau 29 de sinagogi și 9 temple.

2. Dobrogea

Populația totală a provinciei este de 873421 locuitori, repartizați pe naționalități astfel: 525528 (60,20%) români, 35789 (4,10%) evrei și 312104 (35,70%) alte naționalități. În capitala principalului județ dobrogean, județul Constanța, din totalul de 65712 locuitori, 19681 (30%) erau evrei. În celelalte capitale de județ și târguri din Dobrogea, evreii erau mai puțini decât în oricare altă provincie a României.

3. Ardeal

Populația totală a provinciei era de 4870829 locuitori, repartizați pe naționalități astfel: 2794610 (57,38%) români, 351316 (7,21%) evrei și 1724903 (35,41%) alte naționalități. În reședințele de județ situația se prezintă conform cifrelor de mai jos, suficient de grăitoare pentru a sublinia existența unui proces de deromânizare a principalelor centre urbane din Ardealul de Nord.

● Oradea Mare - capitala jud.Bihor număra o populație de 91719 locuitori din care numai 20174 erau români, restul fiind: 46111 (51%) evrei și 25434 alte naționalități.

● Cluj - capitala județului cu același nume număra 107283 locuitori, din care 41037 români, 26893 (25%) evrei și 39353 alte naționalități.

● Satu Mare - capitala județului cu același nume avea o populație de 57829, din care 11321 erau români, 39914 (69%) erau evrei și 6594 alte naționalități.

● Baia Mare - comună urbană în județul Satu Mare număra 15221 locuitori, din care 3451 erau români, 7728 (51%) erau evrei și 4042 alte naționalități.

● Sighet - capitala Maramureșului avea o populație de 30549 locuitori, din care 11321 erau români, 18524 (61%) erau evrei și 5317 alte naționalități.

● Careii Mari - comună urbană în jud.Sălaj cu o populație de 18959 locuitori, din care 5101 erau români, 9852 (52%) erau evrei și 4033 alte naționalități.

● Arad - capitala județului cu același nume avea o populație de 82449 locuitori, din care 28779 erau români, 24605 (30%) erau evrei și 29065 alte naționalități.

În celelalte județe ardelene, numărul evreilor era nesemnificativ. În tabelul de mai jos prezentăm situația minorității evreiești în aceste județe, cu precizarea că majoritatea evreilor erau așezați în localitățile urbane

Județul	Total	Români	Evrei	Alte naționalități
Alba	224106	207286	4209	12611
Brașov	166898	54610	20986	91311
Ciuc	157209	26704	3529	126976
Făgăraș	88419	82612	1896	3911
Hunedoara	340304	281357	6232	52715
Mureș	310611	109575	21613	179423
Năsăud	156004	101406	13986	40612
Odorhei	149231	10921	1381	136929
Sibiu	201872	128859	6411	66602
Someș	239717	178314	14449	46954
Târnava Mare	158616	80834	3390	74392
Târnava Mică	159202	82650	3664	72888
Trei Scaune	140606	34967	1421	104218
Turda	201306	148309	4665	48332

4. Banat

În cele trei județe ale Banatului situația minorității evreiești este prezentată în tabelul de mai jos.

Județul	Total	Români	Evrei	Alte naționalități
Caraș	227151	142821	24434	59897
Severin	261227	185639	19817	55771
Timiș-Torontal	519610	143731	91352	284527

Din orașele bănățene cel mai poluat cu populație evreiască era capitala provinciei, Timișoara, care avea o populație de 95631 locuitori. Din aceștia 26621 erau români, 35419 (37%) erau evrei și 33591 alte naționalități.

5. Moldova

Prezența evreilor în orașele și târgurile moldovene, așa cum rezultă din cifrele de mai jos, este de-a-dreptul îngrijorătoare. Nivelul acestor cifre, în raport cu numărul populației românești ne scutește de orice alte comentarii.

● Bacău - reședința județului cu același nume avea o populație de 34814 locuitori, din care 19718 erau români, 11352 (32%) erau evrei și 3744 alte naționalități. În oraș funcționau la 6 biserici creștine 13 sinagogi.

● Botoșani - capitala județului cu același nume avea o populație de 38789 locuitori, din care 22724 erau români, 14039 (39%) erau evrei și 2026 alte naționalități. În oraș existau 4 sinagogi.

● Galați - primul port la Dunăre și reședința jud.Covurlui avea o populație de 109850 locuitori, din care 52119 erau români, 32205 (30%) erau evrei și 25526 alte naționalități. La 23 de biserici ortodoxe erau 21 de sinagogi.

● Dorohoi - capitala județului cu același nume avea o populație de 22879 locuitori, din care 10421 erau români, 11305 (49,5%) erau evrei și 1153 alte naționalități. La 3 biserici ortodoxe erau 8 sinagogi.

● Huși - capitala jud.Fălciu avea o populație totală de 19325 locuitori, din care 11823 erau români, 6121 (32%) erau evrei și 1381 alte naționalități. În Huși existau 7 biserici ortodoxe și 7 sinagogi.

● Iași - cetatea culturii românești și capitala Moldovei avea o populație de 110495 locuitori, din care 52827 erau români, 50605 (46%) erau evrei și 7063 alte naționalități. Sub aspect religios, Iașii puteau fi considerați capitală a cultului mozaic. În oraș funcționau 100 sinagogi, 3 temple mari și 4 școli confesionale israelite Talmud-Thora.

● Piatra Neamț - capitala jud.Neamț avea o populație de 33847 locuitori, din care 17127 erau români, 15506 (47%) erau evrei și 1214 alte naționalități. În oraș evreii aveau 8 sinagogi și un templu mare, iar românii 6 biserici ortodoxe.

● Focșani - capitala jud.Putna avea o populație de 36106 locuitori, din care 21192 erau români, 12206 (34%) erau evrei și 2708 alte naționalități.

● Roman - reședința județului cu același nume avea o populație de 32872 locuitori, din care 17557 erau români, 13422 (41%) erau evrei și 1893 alte naționalități. La 8 biserici ortodoxe existau 9 sinagogi.

● Tecuci - capitala județului cu același nume avea o populație de 22149 locuitori, din care 13611 erau români, 6849 (31%) erau evrei și 1689 alte naționalități. În oraș funcționau 3 sinagogi.

● Bârlad - capitala jud.Tutova avea o populație de 31657 locuitori, din care 16211 erau români, 14224 (45%) erau evrei și 1222 alte naționalități.

● Vaslui - reședința județului cu același nume avea o populație de 20342 locuitori, din care 10121 erau români, 9594 (47%) erau evrei și 627 alte naționalități. În oraș existau 4 biserici ortodoxe și 7 sinagogi.

6. Dezastrul din Bucovina

Cotropirea pământului acestei provincii care poartă cele mai frumoase tezaure ale istoriei noastre, a fost împinsă în perioada dintre cele două războaie mondiale, dincolo de orice limită imaginabilă. Iată cum arată chipul orașelor din Țara de Sus a lui Ștefan cel Mare.

● Cernăuți - capitala Bucovinei și a județului cu același nume avea o populație de 117415 locuitori, din care 26980 erau români, 66715 (57%) erau evrei și 23720 alte naționalități. În Cernăuți funcționau 25 de sinagogi.

● Rădăuți - capitala județului cu același nume avea o populație de 20340 locuitori, din care 5321 erau români, 10715 (53%) erau evrei și 4304 alte naționalități. În Rădăuți funcționau 16 sinagogi. Dar situația cea mai dramatică în jud.Rădăuți era în localitatea Siret, unde din populația totală de 12345 locuitori numai 2631 erau români. Restul număra 8450 (70%) evrei și 1264 alte naționalități.

● Storojineț - capitala județului cu același nume avea o populație de 12450 locuitori, din care 4195 erau români, 5827 (47%) erau evrei și 2428 alte naționalități.

● Suceava - capitala județului cu același nume, fosta cetate de scaun a lui Ștefan cel Mare, avea o populație de 20554 locuitori, din care numai 6209 erau români. Restul populației numărând 10100 (49%) evrei și 4245 alte naționalități.

Dar situația cea mai tragică era în Basarabia, despre care însă ne vom ocupa în capitolul următor.

(va urma)

marginalii

După *Despre numele divine. Teologia mistică* (1993), Institutul European din Iaşi editează şi *Ierarhia cerească. Ierarhia bisericească* de Dionisie Pseudo-Areopagitul, reproducând aceeaşi traducere mai veche a lui Cicerone Iordăchescu ("Cartea Românească", Bucureşti, 1932). Din nou, Studiul introductiv al traducătorului este completat cu o Postfaţă ("Triadă şi procesiune a luminii") de d-l Ştefan Afloroaei. La "obscurul" autor din veacul al V-lea şi la tratatele sale teologice am mai avut prilejul să ne referim în cadrul acestei rubrici. În ce priveşte cele două scrieri ce alcătuiesc volumul de faţă, ele reprezintă una dintre cele mai subtile valorificări ale *ideii ierarhice*, ce domină întreaga gândire creştină, deosebind-o fundamental de gândirea laică modernă, care a pierdut sensul ierarhiei, atât în plan metafizic cât şi în plan social. Mai cu seamă *Ierarhia cerească* este o scriere de mare faimă în mediile creştine, atât ortodoxe cât şi heterodoxe, fiind revendicată chiar şi de tradiţia ocultă (iudaizantă sau orientalizantă). Este baza concepţiei tradiţionale despre ordinea "creaţiei nevăzute", adică a lumii "duhurilor cereşti", împărţite în nouă cete şi trei trepte ierarhice: I. Serafimii, Heruvimii, Tronurile; II. Domniile, Puterile, Stăpânirile; III. Începătorii, Arhanghelii, Îngerii (Serafimii şi Heruvimii fiind cei mai apropiaţi de Dumnezeu, iar Arhanghelii şi Îngerii propriu-zişi fiind cei mai apropiaţi de "creaţia văzută" şi deci de noi, oamenii). *Ierarhia bisericească* reprezintă "o icoană" a ierarhiei cereşti, fiind structurată la rându-i în trei triade: I. trei Sfinte Taine fundamentale (botezul, euharistia şi mirungerea); trei stări superioare (episcopi, preoţi, diaconi); trei stări inferioare (monahi, mireni, catehumeni).

Iată cum este descrisă sintetic concepţia areopagitică de către unul dintre cei mai autorizaţi monografi ai operei atribuite legendarului Dionisie: "Pentru Dionisie, întregul univers devine o continuă coborâre şi urcare. Într-o măreaţă intuiţie mistică, Pseudo-Areopagitul concepe ca un tot organizat nu numai lumea Duhurilor Cereşti şi a Bisericii lui Dumnezeu (cele două <<ierarhii>>), aşa încît treapta cea mai de sus a ierarhiei bisericeşti să stea nemijlocit lîngă treapta cea mai de jos a îngerilor, ci întreaga creaţiune, cu toate seriile ei de fiinţe, este pentru el un fel de scară ce se urcă spre cer, a cărei treaptă cea mai de sus - corul îngeresc al serafimilor, heruvimilor şi tronurilor - ajunge până la cea mai tainică obscuritate, ce înconjoară pe Dumnezeu; pe când treptele cele mai de jos pătrund până în imperiul lucrurilor iraţionale şi fără viaţă. Plinătatea luminii dumnezeieşti, care umple în primul rând şi în chipul cel mai îmbelşugat pe îngerii cei mai de sus [în sens restrîns, <<îngerii>> reprezintă una dintre cetele cereşti de pe treapta a treia; dar într-un sens mai larg, impus de tradiţie limbajului curent, <<îngerii>>reprezintă un termen generic pentru toate <<duhurile cereşti>>, de unde şi denumirea largă de <<cete îngereşti>> - n.R.C.], străbate prin toate treptele intermediare, într-o progresivă descreştere, pînă ce se răsfrânge, într-un slab reflex, şi-n toate lucrurile lumii materiale. Căci fiecare lucru ia din ea numai atât cât îi îngăduie firea sa individuală" (Iosef Stiglmayr, citat şi pe coperta din urmă a ediţiei ieşene).

Dacă Dionisie Pseudo-Areopagitul aparţine Evului Mediu timpuriu şi patristicii răsăritene, franciscanul Bonaventura (1221-1274), contemporanul lui Toma din Aquino, aparţine Evului Mediu târziu şi scolasticii apusene. Editura Ştiinţifică ne oferă, în cadrul colecţiei "Biblioteca de Filosofie" (seria "Medievalia"), tratatul despre *Itinerariul minţii în Dumnezeu*, considerat scrierea sa de căpătîi. "Capodopera lui Bonaventura este, fără îndoială, *Itinerarium mentis in Deum*. De astă dată, autorul foloseşte un simbol universal răspîndit, pe care îl întîlnim de la începuturile teologiei mistice creştine, anume simbolul Scării" (M.Eliade, cit.la p.137). Este o scriere de mică întindere, alcătuită din şapte capitole şi un prolog.

Traducerea (destul de greoaie), notele şi postfaţa sînt semnate de d-l Gh.Vlăduţescu, cunoscutul vulgarizator semi-marxist al filosofiei antice şi medievale la noi. Ediţia e curioasă; realizatorul ei nu binevoieşte să ne destăinuie nicăieri, în cele peste 150 de pagini ale volumului, sursele occidentale pe care le-a urmat; pe de altă parte, ea conţine şi textul latinesc, dar nu în paralel cu cel românesc, ci - nu se înţelege de ce - în succesiune a acestuia! În *Addenda* ne mai sunt oferite o predică a sfântului ("Aveţi un singur învăţător, [pe] Hristos"), un grupaj de "interpretări" (scurte extrase din Étienne Gilson, Jean Jolivet, Emile Bréhier, Edouard Jeanneau, Mircea Vulcănescu, Mircea Eliade etc.) şi o succintă cronologie. La sfârşitul Postfeţei, d-l Vlăduţescu scrie: "Această traducere a *Itinerariului* vrea să fie o cale către spiritualitatea medievală. *Medievalia*, ca o posibilă bibliotecă, nu ar avea cum să se deschidă decât printr-un *Itinerar al minţii în Dumnezeu*". Frumos! Căutând să definească opera "doctorului serafic", filosoful nostru pendulează însă între termeni ca aceştia: "ontogramatică", "teodicee", "antropodicee", "teometafizică"... Bietul Bonaventura!

Citind traducerea pe alocuri imposibilă ("... m-am urcat pe muntele Alvermia, fiind în căutare de către mine a păcii spirituale, ca un loc de linişte" - p.5; "Ca într-o oglindă, în lucrurile lumii sensibile avem a-l contempla pe Dumnezeu nu numai întrucât sunt semne, ci, în ele, prin esenţă, putere şi prezenţă..." - p.17) şi delirul "filosoficesc" în marginea ei, ne-a venit în minte acea epigramă a lui Voltaire: "Profetul Ieremia ştiţi / de ce a plâns precum citiţi? / Ştia, sărmanul, că-ntr-o zi / Le Pompignan l-o tălmăci!"...

Leonid Uspensky (1902-1987), stabilit în Franţa din 1926, a început ca pictor de icoane şi a devenit, după război, cel mai autorizat teoretician ortodox al icoanei. O primă lucrare de răsunet, scrisă în colaborare cu Vladimir Lossky (ce pare a fi avut un rol hotărâtor în formaţia sa spirituală), a fost *Der Sinn der Ikonen* (Sensul icoanelor), Berna, 1952 (cunoscută de mai mulţi în traducerea sa englezească: *The Meaning of Icons*, New-York, 1983). Au urmat *Essai sur la Théologie de l'icone dans l'Eglise Orthodoxe*. Paris. 1960 şi - ca o încununare a operei sale de teolog al icoanei - *Théologie de l'icone dans l'Eglise Orthodoxe*. Les Éditions du Cerf, Paris, 1980. Această ultimă sinteză - *Teologia icoanei în Biserica Ortodoxă* - a apărut luna trecută şi în româneşte. la Editura "Anastasia", în traducerea şi cu studiul introductiv al teologului Teodor Baconsky, probabil cel mai bun cunoscător astăzi. la noi, al teologiei ruse din exil. Traducerea este excelentă, ca şi studiul introductiv (ce ni se pare însă puţin prea pretenţios - mai ales ca limbaj - faţă de ceea ce trebuie să fie îndeobşte un text adresat publicului mai larg).

Editura "Anastasia" (d-l Sorin Dumitrescu, în speţă) nu-şi ascunde mândria de a fi scos o asemenea carte de referinţă: "Este un eveniment editorial de o excepţională însemnătate pentru civilizaţia şi spiritualitatea ortodoxă şi, totodată, o culme a activităţii noastre editoriale". Atâta doar că unei "culmi" i s-ar fi cuvenit acordată, credem noi, o mai mare grijă editorială (nu ştim a cui a fost ideea, dar este nefiresc să înoţi prin mai multe planşe cu reproduceri - alb-negru, bineînţeles! - ca să ajungi, în sfârşit, la pagina de titlu!). Nici corectura editorială (d-l Valeriu Vaţel) nu este impecabilă. Ne-am întrebat, în ultima vreme, de ce calitatea publicaţiilor de la "Anastasia" (dincolo de faţoasa prezentare grafică) lasă tot mai mult de dorit. Răspunsul se pare că este acela că d-l Sorin Dumitrescu vrea să cheltuiască puţin şi să câştige mult, ceea ce îl face să lucreze fără profesionişti, într-o manieră mai degrabă improvizată. Când factorul cultural este sacrificat cu atâta uşurinţă celui financiar, activitatea editorială riscă să devină o formă de impostură. Iar lucrul este cu atât mai grav cu cât la mijloc se află *cartea creştină*... Apariţia lui Uspensky rămâne oricum un eveniment cultural; noi i-am dori însă d-lui Sorin Dumitrescu să-şi respecte mai mult atât colaboratorii de elită (cum este şi d-l Baconsky) precum şi *imaginea publică* pe care şi-a construit-o.

Trei au fost figurile cele mai ilustre ale teologiei moderne româneşti: Irineu Mihălcescu (1874-1948), Nichifor Crainic (1889-1972) şi Dumitru Stăniloae (1903-1993). Dacă ultimii doi sunt destul de cunoscuţi astăzi, Irineu Mihălcescu e un nume ce se tinde să fie dat uitării. Este adevărat că unele dintre scrierile sale sunt prea didactice şi pe alocuri depăşite (cum e cazul cu *Istoria bisericească universală* sau cu *Istoria religiunilor lumii*), dar sunt şi altele care prezintă încă interes şi constituie titluri de referinţă ale bibliografiei noastre teologice: *Thesauros tes Orthodoxias* (Leipzig, 1904), *Compendiu de teologie simbolică* (cunoscut mai ales în varianta sa franceză din 1932: *La Théologie symbolique au point de vue de l'Eglise Orthodoxe Orientale*) sau *Teologia luptătoare* (1941).

Aceasta din urmă a fost reeditată de curând, după 53 de ani, de Episcopia Romanului şi Huşilor, cu binecuvântarea P.S.Eftimie, în condiţii destul de primitive. Prin "teologie luptătoare" (sintagmă creată prin analogie cu aceea de "biserică luptătoare") Irineu Mihălcescu înţelegea "Apologetica" şi "polemica" la un loc, adică *apărarea dreptei credinţe* atât faţă de necreştini, cât şi faţă de creştinii rătăciţi. Cartea trebuie primită ca un manual superior, bine sistematizat şi de certă autoritate, adresându-se mai multor categorii de public: elevi de liceu din clasele superioare, studenţi, intelectuali creştini. Ea poate să fie utilă şi noilor profesori de Religie sau Istoria Religiilor (din învăţământul mediu), condamnaţi de mai multă vreme să lucreze în mod improvizat.

E regretabil că editorii sunt atât de zgârciţi cu informaţiile bio-bibliografice despre autor ("cel mai renumit şi mai productiv teolog român din primele decenii ale secolului", cum îl caracterizează Pr.Prof.Dr.Ion Bria în al său *Dicţionar de teologie ortodoxă*. reeditat şi el de curînd). Postfaţa de nici două pagini reprezintă mai degrabă un afront (prin impietate) adus memoriei celui ce a fost Ioan Mihălcescu (Irineu este numele călugăresc), profesor şi decan al Facultăţilor de Teologie din Bucureşti şi Chişinău (1904-1939), apoi Mitropolit al Moldovei şi Sucevei (ar fi trebuit să-i urmeze în scaun Patriarhului Nicodim, dar este "lucrat" încă din 1947 şi moare în condiţii suspecte - probabil otrăvit - la 3 aprilie 1948, lăsând "cale liberă" obscurului Iustinian Marina, favoritul noului regim comunist).

Poate că şi Pr.Prof.Dr.Anton Moisin, al cărui delir antiortodox a mers până la a-l califica pe Irineu Mihălcescu drept "francmason" (a se vedea şi Dora Vrânceanu, *O polemică oţioasă*, în "Puncte Cardinale", an IV, nr.45-46, sept.-oct.1994, p.13), va avea onestitatea să răsfoiască *Teologia luptătoare* şi să descopere capitolul *împotriva* "Francmasoneriei" (pp.164-176), pe care-l reprodusesem şi noi cândva în "Puncte Cardinale" (an III, nr.2/26, febr.1993, p.9, cu o notă introductivă a d-lui Silviu Alupei). În notele la capitolul respectiv, Dr.Moisin va putea afla şi alte indicaţii cu privire la scrisul antimasonic al lui Irineu Mihălcescu (încă din 1923!).

Activitatea noii edituri bucureştene "Majadahonda" s-a inaugurat luna trecută cu un volum semnat de Pr.Victor Moise (din Câmpulung Moldovenesc, colaborator de mai multă vreme al "Gazetei de Vest" şi al altor publicaţii de dreapta), *Mişcarea Legionară şi credinţa strămoşească*, studiu căruia îi este adăugat şi *Acatistul Moţa - Marin* al marelui poet din Exil, Horia Stamatu.

Paginile părintelui Victor Moise, deşi scrise cu o retorică poate cam desuetă (dar care la un preot deranjează mai puţin), reprezintă o contribuţie însemnată la evidenţierea caracterului profund ortodox al gândirii şi vieţii legionare (şi mai ales al uriaşei personalităţi creştine a lui Corneliu Z.Codreanu). Ceea ce mărturiseşte cu modestie autorul e mai puţin decât a reuşit să realizeze: "Am prezentat împletirea dintre învăţăturile legionare şi doctrina Bisericii, folosindu-mă de textele Sfintei Scripturi şi de cele mai clare expuneri făcute de întemeietorii Mişcării Legionare [...] Acelor cititori care vor fi poate nesatisfăcuţi de această expunere, le

(continuare în pag.19)

(urmare din pag. 18)

propun să caute cărţile citate şi să le parcurgă în întregime, să nu se oprească numai la paginile prezentate aici ca dovezi. Suntem datori să căutăm adevărul. Să-l restabilim acolo unde a fost nimicit sau deformat [...] Cu cât este mai puternică minciuna, cu atât trebuie să fie mai jertfelnică lupta pentru restabilirea adevărului" (pp.60-61).

"Expunerea" este organizată pe trei capitole: "Creştinism şi naţionalism", "Omul nou" şi "Mărturia faptelor". Cartea este convingătoare pentru orice conştiinţă onestă. E îmbucurător, pe de altă parte, faptul că s-a început să se iasă din simplele reimprimări ale unor vechi texte doctrinare, apărând şi texte noi de creaţie şi analiză, care converg spre o necesară primenire a literaturii legionare, mai aproape de frământările actualităţii.

Lansarea volumului, în prezenţa autorului şi a editorilor, cu o asistenţă din păcate nu foarte tânără şi nu foarte numeroasă, s-a făcut miercuri, 5 octombrie 1994, la librăria "Mihai Eminescu" din Bucureşti (unde, o săptămână mai târziu, a avut loc şi lansarea festivă a *Istoriei Mişcării Legionare* a lui Horia Sima, în prezenţa unui public mai numeros şi mai divers).

Pe vremuri (prin anii '70) am citit o cărţulie intitulată *Karl Marx* - ? şi semnată de un enigmatic Nicolai Ionescu, ce se mărturisea a fi evreu creştinat (de confesiune protestantă). Cărţulia fusese tipărită în străinătate şi circula clandestin în România, mai ales în mediile creştine heterodoxe. Autorul îşi propunea să deconspire adevărata faţă a lui Marx şi a urmaşilor săi comunişti, aşezându-i pe toţi sub semnul *satanismului*, cu argumente destul de întemeiate, ce l-au tulburat foarte mult pe liceanul care eram pe atunci...

Anul acesta, trecând pe lângă un stand de cărţi protestante, mi-a atras atenţia volumul intitulat *Marx şi Satan*, purtând semnătura ilustră a pastorului Richard Wurmbrand (despre care am scris de mai multe ori în cadrul acestei rubrici). Auzisem de existenţa acestei cărţi, pe care o bănuiam înrudită cu cea citită de mine în adolescenţă, aşa că am cumpărat-o curios. Cartea din 1994, tradusă în româneşte de d-l Traian-Călin Uba, este scoasă la Editura "Stephanus" din Bucureşti (care editase de curând şi o altă carte semnată de acelaşi autor, *De la suferinţă la biruinţă*, recenzată în Numărul din august al "Punctelor Cardinale"). Amatorismul editorial, atât de frecvent la noi, stigmatizează şi această ediţie. Nici autorul, nici traducătorul, nici editorii n-au considerat de cuviinţă să indice când şi unde a apărut cartea iniţial, după ce sursă s-a efectuat traducerea sau care au fost "avatarurile" ei româneşti.

Tot ce se poate este să încercăm unele deducţii şi ipoteze pe baza zgârcitei Prefeţe a autorului. Cert este că acest text despre Marx seamănă ca două picături de apă cu cel semnat altădată "Nicolai Ionescu"! Să fi fost acesta pseudonimul conjunctural al pastorului Wurmbrand? Datele s-ar potrivi, fiind vorba tot de un evreu creştinat şi de un protestant. Să fi fost d-l Uba şi traducătorul român de atunci (păstrându-şi prudent anonimatul)? E mai puţin probabil, căci ar fi trebuit să fie un traducător foarte precoce...

N-am putut face confruntarea directă a textelor, căci nu mai posed cărţulia de pe vremuri. Dar pe atunci mi-am făcut din ea nişte extrase, ce se potrivesc întocmai cu pasajele corespunzătoare din ediţia actuală (care are negreşit şi unele adăugiri, dar nu substanţiale). Care să fie raporturile reale dintre Nicolai Ionescu - Richard Wurmbrand -Traian-Călin Uba? Cine-i "cinstit" şi cine-i "impostor"? Sau dacă toţi sunt cinstiţi, cum ne şi place să credem, de ce această "ceaţă" în care se complac?

Lăsându-l la o parte pe traducător, se pare că este totuşi vorba de una şi aceeaşi carte. În Prefaţa din 1994 citim: "Această carte a fost concepută iniţial ca o mică broşură [nici acum dimensiunile ei nu sînt impresionante -n.R.C.] care conţinea doar unele sugestii cu privire la posibilitatea anumitor legături între marxism şi satanism. Nimeni nu s-a mai încumetat până acum să abordeze această temă, de aceea am fost foarte precaut [pseudonimul <<Nicolai Ionescu>> ar fi putut face parte din <<precauţie>> -n.R.C.]. Dar, între timp, am înregistrat din ce în ce mai multe dovezi în această privinţă [...] Lumea comunistă a luat cunoştinţă, cu siguranţă, de această carte, care a fost tradusă în rusă, chineză, germană, slovacă, *română* [subl.R.C.] şi în alte limbi [nu ni se spune, dar presupun că, asemenea altor cărţi ale autorului, originalul a fost în limba engleză - n.R.C.], fiind introdusă pe furiş, în mari cantităţi, în ţările aflate în spatele Cortinei de Fier" (pp.5-6).

Cât de serioasă este cartea lui Ionescu-Wurmbrand? Aspectul confesional este indiferent. Studiul este bine documentat, stilul limpede, argumentaţia impecabilă. Se face apel la scrieri puţin cunoscute ale lui Marx şi Engels, la corespondenţă şi mărturii contemporane, la ediţii şi monografii de autoritate din Occident.

Citind anumite rânduri de tinereţe ale lui Marx (care se voise şi autor literar: drama *Ulanem*, poemul *Strigătul unui deznădăjduit*, poezia *Mândria omenească* etc.), concluziile se impun singure: "Vreau să mă răzbun pe Acela care domneşte asupra tuturor"...; "Atunci voi fi în stare să merg triumfător, / Ca un zeu, printre ruinele împăraţilor"; "Aburi infernali se ridică şi îmi umplu creierul"; "Dacă există ceva care devorează, / Mă voi arunca înlăuntrul său, chiar dacă ar fi să ruinez lumea"; "Cu dispreţ îmi voi arunca mănuşa / Drept în faţa lumii, / Ca să văd prăbuşirea acestui uriaş pitic"... Engels scrie despre prietenul său: "Cine vânează cu o sălbatică sfidare? Un om negru din Trier [locul de naştere al lui Marx - n.n.], un adevărat monstru. El nu merge şi nu aleargă; sare pe călcâie şi rage plin de mânie, ca şi când ar dori să apuce marele cort al cerului şi să-l arunce pe pământ. El îşi întinde braţele în văzduh, pumnul lui ameninţător este încleştat, urlă neîncetat de parcă zece mii de draci l-ar fi înşfăcat de păr"...

Cartea lui Ionescu-Wurmbrand este interesantă şi utilă prin aceea că depăşeşte cazul strict al lui Marx (ce ar fi putut fi, în fond, doar o excrescenţă monstruoasă a demonismului romantic, favorizată de patologia rasei şi de propriul psihic dereglat), extinzându-se asupra marilor figuri comuniste mai vechi sau mai noi (de la contemporanii lui Marx, trecând prin contemporanii lui Lenin şi Stalin, până la contemporanii lui Ceauşescu). "Satanismul", mai mult sau mai puţin camuflat, mai mult sau mai puţin conştient, este "firul roşu" care trece prin întreaga istorie a comunismului marxist. Conexiunile ar putea fi însă mult mai numeroase, plecând de la francmasonii secolului al XVIII-lea şi ajungând până la *new-age*-iştii vremurilor noastre. Căci marxismul n-a fost decît *o ipostază a satanismului modern*, de care lumea este departe de a se fi lepădat.

marginalii

O curiozitate - pe care trebuie s-o recunoaştem incitantă - este cartea *O lume ascunsă. Cea mai mare descoperire geografică din istorie* (Făcută de amiralul Richard E.Byrd în misteriosul ţinut de dincolo de Poli. Adevărata origine a farfuriilor zburătoare), semnată de dr.Raymond Bernard şi tradusă acum în româneşte de d-ra Monica Plisca (Editura "Savas-Press", col."Zona", Bucureşti, 1994, 202 p.).

Lăsând la o parte ipoteza adăugată a "farfuriilor zburătoare" (care fac la noi competenţa d-lui Al.Mironov), cartea încearcă să susţină teza năstruşnică, dar nu imposibilă, că pământul ar fi gol pe dinăuntru, cu deschideri la cei doi Poli, dincolo de gheţurile care le camuflează. Acolo s-ar afla o altă lume (nu "infernul" dantesc, ci mai degrabă "paradisul terestru"!), luminată nu atât de soarele exterior, cât de un "soare interior", a cărui masă s-ar păstra suspendată prin interacţiunea forţelor gravitaţionale. Ar exista mai multe mărturii în această privinţă, dar cea mai ilustră ar fi cea a amiralului american Richard E.Byrd, ce ar fi reuşit să pătrundă mii de kilometri în interior, atât cât i-a permis combustibilul aparatului de zbor. Acolo ar fi văzut munţi, păduri, ape, ba chiar un mamut gigantic, iar la întoarcere s-a şi referit public la "...acel continent fermecat, *ţinut al misterului veşnic*", a cărui nostalgie l-a urmărit până la moarte: "Aş vrea să văd acel ţinut de *dincolo de Polul Nord*. Zona aceea de dincolo de Pol este centrul *Marelui Necunoscut*". După alte mărturii, acolo s-ar afla o rasă de oameni superiori, ai căror descendenţi degeneraţi ar fi eschimoşii (ce păstrează amintirea mitică a leagănului lor primordial, de dincolo de Nordul îngheţat).

Adevărul acestor descoperiri, ţăinuit strategic de marele public, ar fi cunoscut de autorităţile americane, dacă nu cumva şi de ruşi; l-ar mai cunoaşte de asemenea, Tradiţia esoterică.

Ipoteza nu-i tocmai nouă în lumea modernă (Jules Verne, William Reed, Marshall B.Gardner, Richard E.Byrd, Ray Palmer, Raymond Bernard), dar autorul cărţii în discuţie încearcă o fundamentare mai bogată şi mai sistematică, făcând uz atât de argumente *ştiinţifice* (destul de serioase), cât şi de argumente *mitologice* (de la Hiperboreea vechilor greci la "Ultima Thule" a nordicilor), repetîndu-se cam mult, dar fără a luneca în incoherenţă.

Chiar dacă e vorba de o simplă visătorie, cartea pune întrebări incitante, despre fapte imposibil de explicat convenabil pe baza cunoştinţelor curente. În fond, nişte "infratereştri" ni s-ar părea mult mai plauzibili decât "extratereştrii" pseudo-mitologiilor contemporane... Merită o lectură de două ceasuri, în răspărul "certitudinilor" şi "deşteptăciunilor" de care am început să obosim.

Semnalăm deschiderea primei *Biblioteci Legionare* publice din România post-comunistă. Iniţiativa şi meritul realizării acestui mic centru de documentare legionară (istorică, politică şi culturală) aparţin d-lui prof.Şerban Suru, preşedintele Asociaţiei "Legiunea Creştină", unul dintre cei mai activi şi mai entuziaşti oameni de dreapta din generaţia tânără.

Biblioteca are deocamdată un fond limitat de volume şi publicaţii periodice (nu atât ca număr de titluri, cât ca număr de exemplare). E mai dificilă consultarea lor la faţa locului, Biblioteca fiind găzduită de o locuinţă particulară.

Fondul Bibliotecii include atât volume, cât şi publicaţii periodice de orientare naţional-creştină, scoase în ţară sau în străinătate, în limba română sau în limbi străine. Desigur, există încă multe lacune, dar iniţiatorii cred în perspectivele îmbogăţirii acestui fond documentar. Facem un apel către toţi cei ce posedă carte legionară (sau colecţii de ziare şi reviste din trecutul dreptei româneşti) să aibă bunăvoinţa de a sprijini fondul acestei Biblioteci, în măsura posibilităţilor. Sunt binevenite, de asemenea, orice fel de alte materiale documentare (manuscrise, afişe, fotografii etc.). O contribuţie deosebită ar putea-o avea românii din Exil, mai ales pentru titlurile bibliografice în limbi străine, adesea aparţinând chiar unor autori străini.

Desigur, Biblioteca este înzestrată mai ales cu materiale pro-legionare, dar este interesată, cu titlu documentar, şi de materiale anti-legionare (mai cu seamă cele apărute în Occident), precum şi de materiale de un interes mai larg (privind ansamblul dreptei româneşti sau europene).

Cei ce doresc să împrumute cărţi, să facă donaţii sau să obţină informaţii suplimentare cu privire la sensul acestei întreprinderi non-profit, dedicată memoriei martirilor legionari, sunt aşteptaţi la următoarea adresă: BIBLIOTECA LEGIONARĂ - ŞERBAN SURU, Str.Iacob Negruzzi 16, Bucureşti (strada se află în zona Gării de Nord, vis à vis de Muzeul C.F.R., unde se poate ajunge cu maşinile 105, 110, 123, 133, 178, 205, 282, cu troleibuzele 79, 87, 97 sau cu Metroul - staţia "Gara de Nord"). Relaţii pot fi obţinute şi la telefon 6174789. Biblioteca nu funcţionează sâmbăta şi duminica.

Menţionăm că din acelaşi loc pot fi cumpărate şi publicaţii lunare precum "Puncte Cardinale", "Gazeta de Vest" sau "Cuvântul Românesc" (Canada), precum şi volume apărute la editurile "Gordian", "Marineasa", "Majadahonda", Fundaţia "Buna Vestire", "Puncte Cardinale" şi altele.

În ce priveşte înfiinţarea - cu firmă şi publicitate - a "primului cuib legionar din România"(?), la aceeaşi adresă, ni se pare o iniţiativă puţin teribilistă (inclusiv prin denumirea ostentativă - Cuibul Legionar "Horia Sima").

Răzvan CODRESCU

UN OCHI RÂDE, ALTUL PLÂNGE...

VARIAŢIUNI PE O TEMĂ INCOMODĂ

I

În *mass-media* de la noi se simte iarăşi preocuparea (mai mult sau mai puţin rău-voitoare) de *legionarism*. Dezbaterea televizată (moderator: d-l Vartan Arachelian) cu privire la Armand Călinescu, ministrul asasin şi asasinat al lui Carol II, s-a împotmolit tocmai în problema legionară. Deşi intenţia pare să fi fost aceea de a discredita într-un mod mai subtil Mişcarea Legionară (sacrificând şi ceva din aura falsă de "martir al democraţiei" pe care propaganda masonică i-a construit-o sinistrului Armand Călinescu), efectul a fost mai degrabă invers. Şi aceasta în ciuda faptului că d-l dr.Şerban Milcoveanu, reprezentantul punctului de vedere legionar (ceilalţi invitaţi s-au numit: Dan A.Lăzărescu, Ion Scurtu, Cristian Popişteanu, Ion Varlam), n-a avut timp să tragă concluziile tezei pe care a susţinut-o (implicarea Palatului şi a Siguranţei în asasinarea lui Armand Călinescu), iar prestaţia sa a avut şi unele aspecte ridicole (de la costumul de culoare verde şi până la bătrânească manie a persecuţiei). Oricum, d-l Dan A.Lăzărescu însuşi, liberal şi mason de frunte, la rândul său destul de ridicol cu poza sa de "boier" franţuzit, a trebuit să recunoască "idealismul" curat al Căpitanului şi monstruozitatea - politică, juridică şi morală - a lichidării sale (care a determinat, în mare măsură, "baia de sânge" din anii următori).

Nu ştim încotro s-ar fi îndreptat lucrurile dacă d-l dr.Milcoveanu ar fi apucat să-şi ducă până la capăt patetica demonstraţie, dar e regretabil că aceeaşi Televiziune care până nu demult găsea mai bine de trei ore în fiecare luni, pe acelaşi Program 2, pentru emisiunile adeseori vulgare ale d-lui M.Tatulici, de astă-dată a drămuit timpul cu zgârcenie, înscriind încă o pagină în atât de românească "istorie a aflărilor în treabă"!

II

Foarte îngrijorată de "recrudescenţa" legionarismului se arată, în revista "22", d-na Doina Cornea, care reuşeşte să-i convingă şi pe cei ce se mai îndoiau, că "fronda" sa anticomunistă n-a avut şi nu are temeiuri naţionale sau creştineşti, ci temeiuri iudeo-masonice.

D-na Doinea Cornea (ca şi fiica franţuzită a domniei-sale, ultramonarhista Ariadna Combes) face parte dintr-o altă categorie de înstrăinaţi de neam decât vechii comunişti: anume din categoria celor ce ar dori să ne împingă, pe aceeaşi linie de umilinţă naţională, dinspre "internaţionalismul proletar" de sorginte bolşevică spre "internaţionalismul democratic" de sorginte masonică.

Pe d-na Doinea Cornea a deranjat-o, mai nou, tenta legionară pe care au căpătat-o festivităţile de la Aiud (cu prilejul sfinţirii monumentului deţinuţilor politici morţi în fosta închisoare comunistă). Generoasă, chipurile, d-na Doina Cornea le admite "foştilor legionari" sau simpatizanţilor Mişcării "dreptul şi chiar obligaţia să participe la festivităţile de la Aiud, pentru că *îşi au şi ei morţii lor acolo*" (subl.n.). Raţionamentul e însă carageialesc: să participe primesc, dar să nu se vadă, să nu se audă! Domnia-sa eludează, nu ştim dacă din ignoranţă sau din alt motiv, faptul că legionarii constituie partea cea mai numeroasă atât a victimelor, cât şi a supravieţuitorilor Aiudului. Ei au dus greul rezistenţei anticomuniste româneşti, atât înainte cât şi după război, nu sub vreun steag de împrumut, ci sub steagul ideii naţionale şi al ideii creştine. Fiind deci majoritari (fără nici o fraudă!), era oarecum firesc ca prezenţa lor să se facă simţită în mod deosebit. "Am văzut la Aiud - se oripilează d-na Cornea - circulând şi afişându-se portrete ale lui Zelea Codreanu şi Horia Sima, sau tineri care distribuiau literatură de propagandă legionară"...

Nimic mai firesc, doamnă Doina Cornea! Când cercurile dumneavoastră fac propagandă monarhistă, nu vin oare cu portretul Maiestăţii Sale, cu steguleţe, cu fluturaşi şi cu literatură monarhistă?! Legionarii nu v-au acuzat niciodată public pentru aceasta, dar v-aţi supărat când v-au acuzat (neo)comuniştii... Că regalitatea e una şi legionarismul e alta? Dumneavoastră reproşaţi probabil legionarismului, pe lângă faptul că e "foarte naţionalist şi de dreapta", faptul că ar fi, după cum v-au învăţat ideologii antinaţionali pe care îi urmaţi, o mişcare "criminală" şi "antidemocratică". Să zicem că aşa ar fi. Dar să fi fost oare legionarii mai "criminali" şi mai "antidemocraţi" decât monstruosul Carol II (care a exterminat floarea unei generaţii şi a instaurat "dictatura regală")? Sau v-aţi gândit vreodată în mod serios câte sute de mii de români au murit de pe urma actului de la 23 August 1944, cu care un rege rău sfătuit se împăunează în mod scandalos, spre extazul unor "uituci" de seama dumneavoastră? Nu ne face plăcere s-o constatăm, dar onestitatea politică şi morală nu pare să vă mai caracterizeze. Iar faptul reiese cu atât mai evident din aceea că nu vă daţi înapoi să uzaţi de aceleaşi procedee nedemne ca şi Puterea actuală! Vorbiţi, de pildă, despre tinerii "îmbrăcaţi în uniforme legionare". Şi adăugaţi insinuant: "Acestea au trebuit să fie confecţionate şi plătite de cineva. De cine anume?"... Cam aşa vorbea şi Puterea neocomunistă despre manifestanţii din Piaţa Universităţii, numai că ea era mai explicită: îi plăteau "Raţiu şi Câmpeanu"!...

Au fost la Aiud, într-adevăr, *doi* tineri îmbrăcaţi în aproximative uniforme legionare. Nu era nevoie de vreun Sörös ca să-i plătească! Mărturisim că şi nouă acest exhibiţionism ni s-a părut cam deplasat (ca şi costumul verde pe care şi l-a pus d-l dr.Milcoveanu la emisiunea TV). Nu în elemente vestimentare stă legionarismul autentic; dar d-na Doina Cornea a ratat ocazia de a reacţiona mai inteligent, amuzându-se în loc să se indigneze...

Există însă, în cazul d-nei Doina Cornea, aspecte mult mai grave decât atacul particular la legionarism. Domnia-sa, afirmându-şi "opţiunile non-rasiale şi pro-occidentale", găseşte de cuviinţă să terfelească românismul şi Biserica Ortodoxă, să legitimeze abuzurile greco-catolice şi ungureşti (fantazând despre "angoasa unei minorităţi obsedate de propria ei dispariţie", de parcă le-ar fi pus cineva ungurilor pielea pe băţ!), să apere cu seninătate iresponsabilă perfidul imperialism iudeo-american (înfierând, ca eugenionesciana Coană Pipa, "Apelul celor şapte") sau să ridice ditirambi puţinătăţii politice a d-lui Emil Constantinescu şi fundăturii în care se zbate astăzi tot mai inconsistenta Convenţie Democratică! Firește, nu-i putem cere d-nei Doina Cornea să fie "legionară". Dar atitudinea domniei-sale, de o mare confuzie politică şi morală, fundamental antinaţională şi anticreştină, reprezintă o tristeţe a vieţii noastre publice în general. Desigur că "nu mai vrem Moscova". Dar nici nu poate fi un ideal naţional acela de a ne transforma din sclavii de ieri ai Răsăritului comunist în sclavii de mâine ai Apusului democrat. Noi ne încăpăţânăm să visăm o Românie demnă, umblând pe propriile picioare şi asumându-şi propriul destin. Chiar vă sperie acest vis, doamnă Doina Cornea?

III

O prezenţă din ce în ce mai semnificativă în viaţa publică a României de azi este d-na Lucia Hossu-Longin, autoarea "Memorialului Durerii", care, fără a fi neapărat "legionară", se luptă curajos cu prejudecăţile şi laşităţile acestor vremuri, în numele unui adevăr care sfidează obedienţele. D-na Lucia Hossu-Longin nu se hrăneşte personal dintr-un trecut de "dizidenţă", ci dintr-un prezent trăit cu rectitudine. Este tocmai atitudinea de care ducem lipsă pe plan naţional. Bravurile "dizidenţei" de ieri nu pot avea eficienţă perpetuă; lupta de astăzi începe să aibă un alt sens şi o altă miză, cerând răspunderi şi riscuri noi, în numele Crucii şi al Neamului. Am ieşit târâş-grăpiş din comunism; trebuie să ieşim însă şi din *mentalitatea stângistă*, redescoperind adevăratele temeiuri şi virtuţi ale vieţii naţionale.

Pătrunzând în adâncul suferinţei româneşti, d-na Lucia Hossu-Longin a întâlnit în mod fatal problema legionară, faţă de care a refuzat să adopte atât o panică bolnavă, cât şi un partizanat exaltat. Rezultatul? Pe prea puţini oameni definiţi politic a reuşit să-i împace cu adevărat. Comuniştii o ameninţă cu moartea (iar Televiziunea se pretează să colporteze ameninţarea pe postul naţional!), masonii o consideră deja *persona non grata*, iar legionarii (nu toţi, dar destul de mulţi) cârtesc şi ei că ar umbla cu jumătăţi de măsură, alegându-şi arbitrar sau tendenţios interlocutorii sau nerostind destul de ferm anumite concluzii! Lumea nu poate ieşi la noi din mentalitatea primitiv-partinică şi propagandistică.

Noi credem că d-na Lucia Hossu-Longin a făcut mai mult decât toată propaganda anticomunistă şi legionară la un loc, dacă ne raportăm la publicul mai larg, adesea neutru politiceşte. Că realizările domniei-sale au limite omeneşti, aceasta este inevitabil. Dar a nu înţelege sensul major al străduinţelor şi riscurilor pe care şi le-a asumat, pe o linie incontestabil românească şi creştină, de care nimeni n-ar mai fi fost probabil în stare în actuala televiziune - iată un semn îngrijorător al visceralităţii primitive sau al ticăloşiei interesate cu care mulţi dintre noi s-au obişnuit să se raporteze la problemele majore ale lumii noastre! O rugăm pe d-na Lucia Hossu-Longin să nu se lase intimidată sau necăjită nici de prostia comunistă, nici de perfidia masonică, nici de obtuzitatea anumitor cercuri ale dreptei. La mijloc stă datoria faţă de Dumnezeu, faţă de morţi şi faţă de urmaşi. Orbirea şi impietatea unor contemporani pot fi la fel de deşarte ca şi laudele lor. "Memorialul Durerii" transcende ruşinea acestui ceas istoric.

IV

Desigur, cei mai sensibili la problema legionară rămân evreii, nu atât datorită "suferinţelor" pe care le-ar fi îndurat din partea legionarilor (ce au fost cu totul neînsemnate în comparaţie cu ce au îndurat din partea altora), cât pentru că nu pot digera nota naţională şi creştină a legionarismului (contrară aspiraţiilor dizolvante ale iudaismului internaţional).

Pe urmele d-lui Zigu Ornea (liderul permanentei culpabilizări a românilor şi cenzorul de serviciu al valorilor noastre naţionale) calcă acum hotărât, sub privirile placide ale intelectualităţii noastre castrate, şi d-l Geo Şerban, care ţine morţiş, să ni-l prezinte pe Ion Barbu (Dan Barbilian) "în ecuaţia anului 1940". De ce? Aşa, ca să se ştie că evreii veghează şi nu le scapă nimic (punctul de plecare este - susţine autorul - recentul volum de *Amintiri deghizate* al altui evreu, d-l Ovid S.Crohmălniceanu, ce a manifestat totuşi ceva mai multă decenţă, spre nemulţumirea mărturisită a d-lui Geo Şerban)! Să ştim că suntem vinovaţi cu tot ce avem mai de seamă în trecutul nostru (înaintea lui Ion Barbu, au fost stigmatizaţi pe rând, de diferite condeie evreieşti: M.Eminescu, O.Goga, N.Crainic, N.Ionescu, P.Ţuţea, M.Vulcănescu, R.Gyr, M.Eliade, C.Noica şi alţii, inclusiv astăzi "spăşitul" Emil Cioran) şi că va fi nevoie să ne umilim îndelung pentru a căpăta iertarea sau măcar indulgenţa lui Israel!

Ion Barbu este "demascat" în "România literară" (fireşte!), aducându-se în discuţie trei texte ale sale (două poezii şi "Un chip al Căpitanului"), toate scoase din foaia legionară "Falanga" (noiembrie-decembrie 1940). Ne aflăm în faţa unui legionarism foarte personal, altoit cam neortodox pe filogermanismul poetului. El credea, bunăoară, că "adevărata noastră făptură", încarnată alminteri chiar în Căpitan, s-ar putea defini drept "putere de vis voievodal, pe un prim fond de faptă militară germanică". Totul se îneacă fatal în lirismul intelectualist al rafinatului autor al *Jocului secund*: "Pe tonul cel mai surd al lirei, însă, / O, Goettingen, te sun misterios, / Chilie luminând de miere strânsă, / Smerit lui Riemann, zeul tău bărbos". Cutare strofă trimite însă spre o asumare sinceră a idealului legionar: "Picioare de capră Satana / Apasă-n platan spre-a mă pierde. / Grea însă, ca zaua şi stana, / Va trage cămaşa mea verde"...

Cazul particular al lui Ion Barbu le poate sluji acelora ce ar voi să susţină în continuare ineptia istorică (dar foarte utilă intereselor evreieşti) că Mişcarea Legionară ar fi fost "o unealtă a hitlerismului în România". Se pare că, mai mult decât culpabilizarea postumă a legionarului atipic care a fost Ion Barbu, d-l Geo Şerban a urmărit o confirmare a acestei filiaţii, de natură a compromite generic legionarismul.

Până la urmă, aceste demersuri evreieşti s-ar putea să aibă un efect contrar. Prestigiul legionarismului nu poate decât să crească prin atâtea personalităţi de prim rang. Imaginea "bandei de criminali inculţi" se duce pe apa... Sabatului!

V.A.M.

Editura PUNCTE CARDINALE
B.R.D. Sucursala SIBIU
Cont nr. 4072996517509

Colegiul redacţional: **Gabriel CONSTANTINESCU, redactor-şef;**
Demostene ANDRONESCU, Răzvan CODRESCU, Constantin IORGULESCU, Marcel PETRIŞOR,
Ioan NISTOR secretar de redacţie
2400 SIBIU - Calea Dumbrăvii nr. 109
telefon 069/422536

Tehnoredactare computerizată "PUNCTE CARDINALE"
Masib S.R.L Printing Company